

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ - ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ - ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

ΕΤΟΣ Θ * 34 * ΘΕΡΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣΤΑΣΙΟΝ · ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2006 * ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57 104.32 * 7€

Σ. Ἀνεμογιάννη-Σινανίδη: ΦΩΝΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ο ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ «ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ»

«ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ» ΛΟΓΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΕΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΤΟ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ ΟΡΘΟΓΩΝΙΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ Ο ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΣ ΙΑΤΡΟΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑ

Σ. Νάγου

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

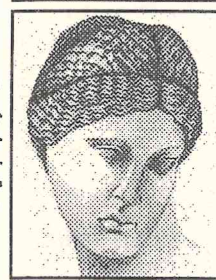
ΠΕΡΙ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

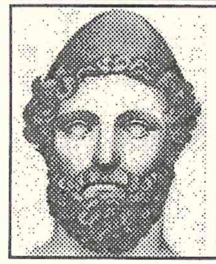
Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΑΙ Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

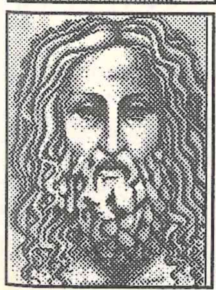

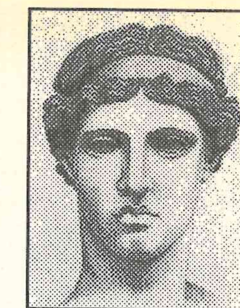

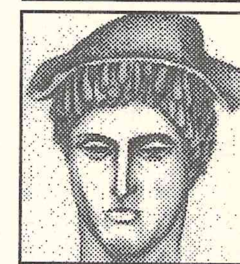
εἰς δόξαν τῶν ἱερῶν ἀριθμῶν καί νόμων καί τῶν ἐφόρων αὐτῶν, ἀθανάτων Ἑλλήνων Θεῶν

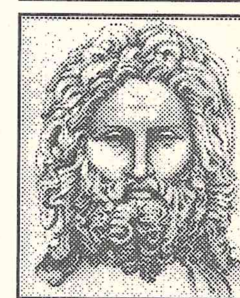
περιεχόμενα

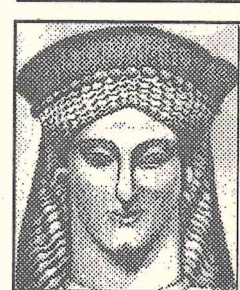

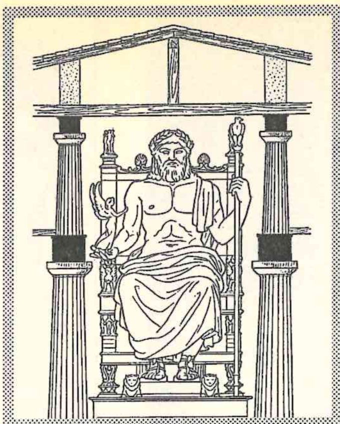

Η ΘΕΡΙΝΗ ΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Θερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου ἔχουμε τήν 21η Ἰουνίου. Κατά τήν ἡμερομηνία αὐτήν ὁ Ἥλιος εἰσέρχεται στόν ἀστερισμό τοῦ Καρκίνου καί ἔτσι εἰσερχόμαστε ἀστρονομικά στήν ἐποχή τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ Θερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου συμβολίζει τόν πλήρη ἀποχωρισμό τῆς ψυχῆς ἀπό τό ἔρεβος καί τήν εἴσοδό της στήν διαρκῆ ἡμέρα. Ἀπό τό ἔρεβος ἀποχωρίζεται ἡ ψυχή πού ἀπέβαλε τά ἀνθρώπινα πάθη καί ἀπελευθερώθηκε ἀπό τά δεσμά τοῦ περιβάλλοντός της. Ἔτσι ἡ ψυχή ἀποκτᾶ τήν τέλεια ἀθανασία.

Ἡ περίοδος ἀπό τήν Θερινή Τροπή τοῦ Ἡλίου μέχρι τήν Φθινοπωρινή Ἰσημερία συμβολίζει τήν ἐποχή κατά τήν ὁποία οἱ ψυχές τῶν μυστῶν, οἱ ὁποῖες ἀπέβαλαν όριστικά τό ἔρεβος, ἀποχωροῦν ἀπό τό γήινο περιβάλλον καί εἰσέρχονται στήν διαρκῆ ἡμέρα. Οἱ ψυχές ὅμως ἐκεῖνες πού δέν κατόρθωσαν νά ἀποβάλουν τό ἔρεβος καί παραμένουν στό γήινο περιβάλλον πρέπει νά συλλέξουν τούς καρπούς τῶν ὅσων ἔχουν πετύχει μέχρι τώρα, νά ἀνασυντάξουν τίς δυνάμεις τους καί νά συνεχίσουν τίς προσπάθειές τους. Στό φυτικό ἐπίπεδο ἔχουμε τήν μεταμόρφωση τῶν ἀνθέων σέ καρπούς, τήν ὡρίμανση τῶν καρπῶν καί τήν συλλογή τους, οἱ ὁποῖοι θά μᾶς χρησιμεύσουν γιά τήν συντήρησή μας κατά τήν περίοδο τοῦ χειμῶνος.

Ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ μέ εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Θερινῆς Τροπῆς τοῦ Ἡλίου, εὔχεται πρός ὅλους τούς ἀναγνῶστες του ὅπως ὁ πνευματικός Ἥλιος τούς χαρίσει περισσότερο Φῶς καί ἡ μητέρα Γῆ περισσότερα ἀγαθά.

Ἰδεοθέατρον - Ἀθηνᾶ Ὑγεία

τριμηνιαία ἔκδοσις

Ἔτος Θ Ἀρ. Τεύχους 34

Ἀπρίλιος-Μάιος-Ἰούνιος 2006

Γραφεῖα: Στουρνάρη 57, 104 32 Ἀθῆναι

Τηλ.: 210.52.37.543,

Φάξ: 210.52.26.694

Τιμή τεύχους 7 ΕΥΡΩ

ΓΙΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ,

ἀποστείλατε ταχυδρομική ἐπιταγή (28 ΕΥΡΩ) στό ὄνομα ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΟΥΡΝΑΡΗ 57, 104.32 ΑΘΗΝΑ ἤ καταθέσατε 28 ΕΥΡΩ στήν Alpha Bank Ἀρ. Λογαριασμοῦ 104.002.786.016.548 στό ὄνομα: Ἀντ. Ἀναστασάκης ἤ τηλεφωνήσατε στό 210.52.37.543

Συνδρομές ἐξωτερικοῦ: 56 ΕΥΡΩ.

Τά κείμενα, ὅπως καί ἡ γλῶσσα κάθε δημοσιεύματος ἀπηχοῦν τίς ἀπόψεις τοῦ ἑκάστοτε γράφοντος.

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

Ἀντ. Ἀναστασάκης - Ραδάμανθυς

Διευθύντρια: Αἰκ. Γαβρᾶ - Εὐρυνόμη

Καλλιτεχνική ἐπεξεργασία - Στοιχειοθεσία

Διορθώσεις: Φυλλίτσα Ἀναπνιώτου - Ἀθηναΐς

Ἐκτύπωσις: Γ. Χ. Ζαχαροπούλου

Δ. Σιταρᾶς, Λευκάδος 9 Μοσχᾶτο

ISSN 1108-832 X

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΕΡΙ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ-ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

Μία παρεχομένη συμβουλή πρός τούς ἄλλους, ἔστω καί ἀορίστου περιεχομένου, δύναται ἀντί νά ὠφελήσῃ, νά βλάψῃ τούς πρός οὕς παρέχεται, ἐάν ἡ διανόησίς των δέν εἶναι ἱκανή νά ἐκτιμήσῃ ταύτην.

Ἐπίσης καί ἡ ἀποκάλυψις μιᾶς φυσικῆς ἤ πνευματικῆς ἀληθείας, ὡσαύτως δύναται νά βλάψῃ τούς πρός οὕς γίνεται, ἐάν ἡ διανόησίς των δέν εἶναι ἱκανή νά τήν ἐννοήσῃ, ἐκτιμήσῃ αὐτήν καί ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ περιεχομένου της.

Τό καθῆκον μας πρός τούς ἄλλους ἀνθρώπους μετά τῶν ὁποίων συναποτελοῦμεν τήν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν καί συνεργαζόμεθα ἐν τῇ κοινωνικῇ καί πολιτικῇ ζωῇ αὐτῆς, εἶναι νά παρέχωμεν πρός τούς ἄλλους, ὅ,τι εἶναι δυνατόν νά συντρέξῃ τήν διανοητικήν των ἀνάπτυξιν καί ἐν γένει τήν ἠθικήν καί πνευματικήν πρόοδόν των. Ἀκόμη δέ, ὅ,τι δύναται νά καθιστᾶ αὐτούς εὐτυχεστέρους ἐν τῇ κοινωνικῇ των ζωῇ. Οὐδέποτε, ὅμως, τό καθῆκον μας τοῦτο μᾶς ὑποχρεώνει νά παρέχωμεν πρός τούς ἄλλους, ἐκεῖνο τό ὁποῖον δέν δύνανται οὗτοι νά ἐκτιμήσουν καί ὠφεληθοῦν ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ συνετός ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀποφεύγῃ νά παρέχῃ πρός τούς ἄλλους ὅ,τι δέν δύναται νά ἔχῃ δι' αὐτούς θετικά ἀποτελέσματα ἐπί τῆς διανοητικῆς καί ἠθικῆς των προόδου. Πρό παντός πρέπει νά ἀποφεύγῃ νά τούς ἀποκαλύπτῃ ἐκεῖνο τό ὁποῖον εἶναι ὑποκείμενον εἰς ἀλλοίωσιν τῆς βάσεως τῆς ἀληθείας αὐτοῦ καί εἰς παρεξήγησιν, συνεπείᾳ τῆς ἀδυναμίας τῆς διανοήσεως καί κρίσεώς των.

Πρός εὐρυτέραν κατανόησιν τοῦ θέματος τούτου θά παραθέσω ἀφορισμόν μεμυημένου εἰς τάς ἀληθείας τῆς Φύσεως καί τοῦ πνεύματός της, ἀρχαίου σοφοῦ, μνημονευομένου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ.

Ἔλεγεν οὗτος: "**"Η θεία Φύσις καί ἐκείνη τοῦ πνεύματός της, δέν ἀποκαλύπτονται γυμναί. Δέν ἐμφανίζονται ὡς ἔχουν εἰς ἀδυνάτους ἀνθρωπίνους διανοίας, διότι αἱ ἀλήθειαι αὐτῶν δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθῶσιν, περισσότερον δέ ἀπό τάς μή ἠθικάς καί ὡς ἐκ τούτου μή ἐξηγνισμένας".**

Ἡ ἠθική τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζει τῇ φύσει των καί ὡς αὕτη εἶναι μεταβλητή καί φθαρτή, τοιαύτη εἶναι καί ἡ ἠθική των. Ὡς διέπεται ἡ φύσις των ἀπό ἀδυναμίας καί πάθη, οὕτως καί ἡ ἠθική των. Τοιαύτη ἠθική κατάστασις τῶν ἀνθρώπων δέν δύναται νά ἐξαγνίζῃ τάς διανοίας των.

Ἡ ἠθική τοῦ πνεύματος ὁμοιάζει τῇ φύ-

σει αὐτοῦ. Εἶναι ἄφθαρτος ὡς ἐκείνη, ἡ δέ νόησις τοῦ πνεύματος, τοῦ πνεύματος τοῦ ἐνεργοῦντος ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἁγνή.

Αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματος τούτου δέν καθίστανται δεκτικαί ὑπό τῶν διανοιῶν τῶν ἀνθρώπων, διότι αὗται δέν εἶναι ἁγναί καί διότι τό ἰδεολογικόν των περιεχόμενον γέμει ἀδυναμιῶν καί παθῶν.

Ἡ ἠθική τοῦ πνεύματος στηρίζεται εἰς τούς νόμους τῆς ἀπείρου θείας φύσεως καί ὡς οἱ νόμοι οὗτοι ἐκτείνονται εἰς τάς ἐνεργείας των ἄνευ διακοπῆς, οὕτω καί ἡ ἠθική τοῦ πνεύματος ἀεί δημιουργεῖ ἁρμονίας εἰς τά πνευματικά ὄντα, θείας χαρᾶς καί θείας εὐτυχίας.

Ἀποκαλυπτομένη ἡ ἠθική τοῦ πνεύματος εἰς τούς ἀνθρώπους ἄνευ ἐνδελεχοῦς προπαρασκευῆς καί προπαιδεύσεως τῶν διανοιῶν των, ἄνευ ἀποκαθαρμοῦ τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἀπό τά πάθη τῆς ἀνθρωπίνης των φύσεως, ὄχι μόνον θά εἶναι ὑποκειμένη εἰς παρερμηνείαν τῆς ἀληθείας τῆς βάσεως ἐπί τῆς ὁποίας στηρίζεται, ἀλλά καί εἰς βεβήλωσιν.

Τά ἀνωτέρω, ζωηρῶς καί εὐγλώττως ἀπεικονίζουν τήν ἠθικήν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων καί τάς ἀδυναμίας τῆς διανοήσεώς των πρός προσανατολισμόν καί κατανόησιν τῶν θείων ἀληθειῶν τῆς φύσεως ὡς καί τήν ἀδυναμίαν των πρός ἐκδήλωσιν τῆς διαθέσεως πρός ἄσκησιν τῶν νόμων τῆς ἠθικῆς.

Τά ἀνωτέρω μᾶς διδάσκουν ὅτι δέν δυνάμεθα, οὔτε εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά παρέχωμεν διά συμβουλῶν εἰς τούς ἄλλους, ἐκεῖνα τά ὁποῖα δέν δύνανται νά κατανοοῦν καί τά ὁποῖα θετικῶς δέν δύνανται νά τούς ὠφελοῦν. Πρέπει δέ πάντοτε νά περιοριζόμεθα εἰς τάς συμβουλάς μας καί ἀποκαλύψεις μας εἰς τά σημεῖα ἐκεῖνα τά ὁποῖα δύνανται νά προκαλοῦν θετικά ἀποτελέσματα εἰς τάς διανοίας τῶν ἄλλων.

Ὁ συνετός ἄνθρωπος οὐδέποτε πρέπει νά φέρῃ εἰς γνῶσιν τῶν ἄλλων, διά τῶν συμβουλῶν του καί τῶν ἀποκαλύψεών του, τάς ἀληθείας τῆς φύσεως καί πρό παντός τοῦ πνεύματος, ἐκείνας αἵτινες ἐν τῇ συνειδήσει τούτων δύνανται νά ἐκπίπτουν κατά τήν ἀξίαν των. Ὅτι δέ τοῦτο εἶναι ὀρθόν, προκύπτει καί ἐκ τῆς σιγῆς τήν ὁποίαν τηρεῖ ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀνθρώπου εὑρισκόμενος πνευματικός κόσμος, ὅστις δέν ἀποκαλύπτει εἰς ἡμᾶς παρά μόνον ἐκεῖνα διά τά ὁποῖα ἔχομεν ἀρκούντως παρασκευασθῆ.

Τ' ἄλλα δέ, τά ἀποκαλύπτει διά χρησμῶν, ἀλληγορικῶν εἰκόνων καί συμβολικῶν παραστάσεων, ἀφήνων, οὕτω, τήν διανόησιν ἡμῶν ἐλευθέραν, ἵνα διά τῆς ἐργασίας της, φθάνῃ εἰς τήν πραγματικήν διάγνωσιν τῆς ἀληθείας τούτων.

Προκύπτει πρός μελέτην καί ἕτερον θεμελιῶδες διά τήν προαγωγήν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ζήτημα, τό ὁποῖον δέν δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν ἀνεξέταστον.

Ὅταν αἱ συμβουλαί ἤ ἀποκαλύψεις ἡμῶν πρός τούς ἄλλους, δύνανται νά προκαλοῦν δούλωσιν τῶν διανοιῶν των, συνεπείᾳ τοῦ ὅτι δέν εἶναι ἐπαρκῶς ἰσχυραί καί ἐξηγνισμέναι, πρέπει τότε νά ἀποφεύγωνται, διότι ἄλλως, ὡς μή δυνάμεναι νά ἐνεργῶσιν ἐλευθέρως πρός διερεύνησιν τῆς ἀληθείας τῶν ἀποκαλυπτομένων, ὑφίστανται εἶδος ἐπιβολῆς, περιορισμοῦ τῶν σκέψεών των, ὅτε ὄχι μόνον ἡ πρόοδός των δέν ἐπιτυγχάνεται, ἀλλά καί περιορίζεται εἰς δουλικήν στασιμότητα.

Διάνοιαι ἀνθρώπων μή ἐργαζόμεναι πρός διάγνωσιν τῆς ἀληθείας τῆς θείας φύσεως καί πρό παντός τῶν λειτουργιῶν τοῦ πνεύματος αὐτῆς, ἀλλά καθοδηγούμεναι ἀπό τάς σκέψεις τῶν ἄλλων, ἄνευ ἐλέγχου, πρός διαπίστωσιν τῆς ἀληθείας τοῦ περιεχομένου των, τίθενται ἐκτός τῆς τροχιᾶς τῆς ἐξελίξεώς των.

Ἡ θεία φύσις, διά τῆς λειτουργίας τῶν νόμων της καί εἰδικώτερον ἐπί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, σκοπεῖ νά καταστήσῃ τάς ἀνθρωπίνους ψυχάς καί τάς διανοίας αὐτῶν ἐλευθέρας. Καί εἰς τό ἔργον τοῦτο τῆς θείας φύσεως, οὐδέποτε οἱ συνετοί ἄνθρωποι πρέπει νά ἔρχωνται διά τῶν πράξεων καί σκέψεών των, διά τῶν ἐν γένει ἐκδηλώσεών των, ἀντιμέτωποι. Τουναντίον, ὡς λογικά καί ἠθικά ὄντα, πρέπει νά συντρέχουν τό ἔργον αὐτό, ὅτε καί πληροῦν τόν σκοπόν των.

Ἐάν αἱ ἀνθρώπιναι ψυχαί μέ τάς διανοήσεις των, δέν φθάνουν τά ὅρια τῆς τοιαύτης ἐλευθερίας των, ἀδυνατοῦν νά κατανοοῦν τήν ἀξίαν αὐτῆς, θά φθάσουν διά τῆς ἐμπεριστατωμένης καί περιεσκεμμένης βοηθείας τῶν ἄλλων ψυχῶν ἀργότερον.

Ἀρκεῖ μόνον ἡ βοήθεια αὕτη νά συντρέξῃ εἰς τήν ἀπαλλαγήν ἀπό τάς παντοειδεῖς ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ δουλώσεις των καί ἀφοῦ ἀναγνωρισθοῦν εἰς αὐτάς τά φυσικά των δικαιώματα ἐπί τῆς ζωῆς των καί ἐνδελεχῶς ἐκπαιδευθῆ ἡ διανόησίς των.

Αὐτόν ἀκριβῶς τόν σκοπόν ἔχουν αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι διά τῆς συστάσεώς των. Ἐάν δέν τόν πληροῦν, τότε εὑρίσκονται ἐκτός τοῦ σκοποῦ των, ἐκτός τῶν ὁρίων τῆς φυσικῆς των ζωῆς καί ὡς ἐκ τούτου ἀντιτίθενται εἰς τό ἔργον τῆς θείας φύσεως, ἐκμηδενίζουσαι τάς προσπαθείας της ὅπως καταστήσῃ ἐλευθέρας τάς διανοήσεις τῶν ἀτόμων τῶν ἀποτελούντων τάς κοινωνίας ταύτας.

Ἡ ἐκμηδένισις τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων γεννᾶ ὅλας τάς δουλείας τάς ὁποίας ὑφίστανται καί ὅλα τά πάθη ἐκεῖνα ἀπό τά ὁποῖα σκληρῶς δοκιμάζονται, χωρίς δυστυχῶς νά νοοῦν τοῦτο ἐπαρκῶς.

Αἱ σχέσεις τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων καί οἱ κοινωνικοί ὅροι τῆς ζωῆς των, εἶναι συμβατικαί καί οὐχί φυσικαί. Καί εἶναι τοιαῦται ἀκριβῶς διότι δέν ὑπῆρξεν ἐλευθερία σκέψεως εἰς τόν διακανονισμόν καί τῶν σχέσεων τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων καί τῶν ὅρων τῆς ζωῆς των. Οὔτε εἰς τόν διακανονισμόν τοῦτον ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ φυσικαί ἀνάγκαι τῶν ἀνθρώπων, ἡ αὐτοδιάθεσις αὐτῶν πρός ἐνέργειαν, ἄνευ ζημίας τῶν ἄλλων, πρός πλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐξελίξεώς των πρός εὐημερίαν καί εὐδαιμονίαν των.

Ὡς ἔχουν σήμερον τά ἀφορῶντα τήν ἀνθρωπίνην ζωήν ζητήματα, δέν δυνάμεθα παρά νά παρέχωμεν πρός τούς ἄλλους, διά τῶν συμβουλῶν καί ἀποκαλύψεών μας, μόνον ἐκεῖνα τά ὁποῖα δύνανται νά βοηθοῦν τήν διανόησίν των πρός ἐλευθέρας ἐνεργείας, καί ἐφ' ὅσον εἶναι δεκτικοί πρός τοῦτο, ἄλλως ὀφείλομεν νά σιγῶμεν.

Ἡ σιγή μας ὅμως αὕτη, δέν πρέπει νά φθάνῃ καί μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀδιαφορίας καί διά τοῦτο ὀφείλομεν νά μή ἀποξενούμεθα τῶν ἄλλων, ἀλλά νά παρασκευάζωμεν αὐτούς στηριζόμενοι ἐπάνω εἰς τάς περιορισμένας των σκέψεις ἤ

ἀντιλήψεις, μέχρις οὗ μεταβάλλομεν αὐτάς, ὅτε δυνάμεθα ἀσφαλέστερον νά καλλιεργήσωμεν τήν ἐλευθερίαν τῆς διανοήσεώς των.

Οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἐκδήλωσις δύναται νά ἔχῃ ἀξίαν, ἐάν αὕτη δέν προέρχεται ἀπό τήν ἐνσυνείδητον ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου καί ἀπό τήν ἀντίληψίν του ὅτι, διά τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης, πληροῖ εἴτε πρός ἑαυτόν, εἴτε πρός τούς ἄλλους, ἠθικόν νόμον. Νόμον, προερχόμενον εἰς τό εἶναι του, ἀπό αὐτάς ταύτας τάς λειτουργίας τῆς θείας φύσεως, νόμον, σκοποῦντα διά τῆς ἀσκήσεώς του, τήν αὔξησιν τῶν ἐνεργητικῶν νόμων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Πᾶσα ἐκδήλωσις ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἤ τῆς διανοίας της, γιγνομένη εἴτε ἐξ ἀνάγκης πρός κάλυψιν ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, εἴτε ἐκ βίας προκαλουμένης ὑπό ἄλλων, πρός πλήρωσιν ἀνθρωπίνων παθῶν ἤ καί πρός διατήρησιν ἐκτρόπου συμβατικῆς ἀνθρωπίνης καταστάσεως, εἶναι ἐκδήλωσις ἀσυνείδητος καί ὡς τοιαύτη, οὐδέποτε δύναται νά συντρέχῃ εἰς ψυχικήν πρόοδον.

Ὁ ἠθικός ἄνθρωπος δύναται νά μή καθιστᾷ ἐκδήλους τάς σκέψεις του ἤ τά συναισθήματά του, καίτοι ταῦτα εἶναι ἀπολύτως ἠθικοῦ περιεχομένου, ὅταν δι᾽ αὐτῶν πρόκειται νά προκαλέσῃ δυσφορίαν πρός τούς ἄλλους, συνεπείᾳ ἠθικῆς καί διανοητικῆς των ἀδυναμίας καί ἀνεξελίκτου ψυχικῆς αὐτῶν καταστάσεως.

Ὁ συνετός ἄνθρωπος πρέπει ν᾽ ἀποφεύγῃ νά γίνεται δι᾽ ἠθικῶν ἐκδηλώσεών του πρός τούς ἄλλους, αἴτιος ἐκδηλώσεως παθῶν ἤ ἐντάσεως ὑπαρχόντων ἐν αὐτοῖς παθῶν. Τοῦτο εἶναι ἔργον του ἔχον σχέσιν πρός τά κοινωνικά αὐτοῦ καθήκοντα. Ἐκδηλώσεις συνεπείᾳ βίας ἀσκουμένης παρ᾽ ἄλλων, ἐμφανίζουν τόν ἐκδηλοῦντα ὡς μή ἔχοντα φωτεινήν συνείδησιν ἐν ἐνεργείᾳ.

Αἱ τύψεις τοῦ ἐν συνειδήσει πορευομένου ἀνθρώπου ἔχουν ἀξίαν μόνον ὅταν φέρουν τήν διανόησιν αὐτοῦ εἰς ἀποδοκιμασίαν προηγουμένων του πράξεων μή φυσικῶν καί ἠθικῶν, δέν πρέπει ὅμως αὗται νά ἐκτείνωνται πέραν τοῦ σημείου τῆς ἀποδοκιμασίας ταύτης, οὔτε νά κρατοῦν ὑπό δέσμευσιν τήν διανόησίν του.

Ἡ δέσμευσις τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς προηγουμένας μή φυσικάς καί ἠθικάς αὐτοῦ πράξεις ἀποδοκιμασθείσας ὁριστικῶς, καθίσταται μέγιστον πρόσκομμα εἰς τήν ψυχικήν του πρόοδον καί ἐμποδίζει τήν ἐλευθέραν ἐνέργειαν αὐτῆς, συνεπείᾳ δέ τούτου, ἐμποδίζει καί τήν ἐκδήλωσιν νέων ἐνεργητικῶν ψυχικῶν δυνάμεων.

Διά τόν λόγον ἀκριβῶς αὐτόν, ἡ **θεία φύσις διά τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων της, τηρεῖ τάς ἐνεστώσας διανοίας τῶν ἀνθρώπων, μακράν τοῦ ἱστορικοῦ ἰδεολογικοῦ περιεχομένου τῶν ψυχῶν αὐτῶν, τό ὁποῖον ἀπέκτησαν εἰς προηγουμένας ἐνσαρκώσεις των. Καί θά τηρῇ μακράν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου περιεχομένου καί τάς κατά τάς νεωτέρας ἐνσαρκώσεις, τάς πέραν τῆς ἐνεστώσης διανοίας των, ἐφ᾽ ὅσον δέν συντελεσθῇ πλήρης ἕνωσις μεταξύ τοῦ ἱστορικοῦ περιεχομένου τῶν γνώσεων τῶν ψυχῶν καί τοῦ περιεχομένου τῆς ἐσχάτης, ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, διανοίας των. Ἡ τοιαύτη ἕνωσις, τότε μόνον δύναται νά συντελεσθῇ, ὅταν ἐκδηλωθοῦν πλήρως αἱ δυνάμεις ἑκάστης ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί ἀποκτήσῃ ἡ διάνοιά της τήν ἀκώλυτον ἐλευθερίαν εἰς τάς ἐνεργείας της.**

Ἡ διά τῆς λειτουργίας τῶν νόμων τῆς

θείας φύσεως πρόνοια αὕτη, ἐξασφαλίζει τήν διανοητικήν πρόοδον τῆς ψυχῆς. Ἄλλως, θά καθίστατο βραδυτέρα, συνεπείᾳ τῆς ἀναμνήσεως σκέψεων καί πράξεων οὐχί φυσικῶν καί ἠθικῶν.

Φρονῶ, κατ᾽ ἀκολουθίαν, ὅτι δέν πρέπει νά στρέφωμεν τήν προσοχήν μας ἐπί τῶν προτέρων ἡμῶν σκέψεων καί πράξεων, ἀφοῦ ταύτας κατεδικάσαμεν δι᾽ ἀποδοκιμασίας, ὡς ἀντιφυσικάς καί μή ἠθικάς. Ὅτε καί δέν δυνάμεθα νά ἔχωμεν εὐθύνην πλέον δι᾽ αὐτάς, ἀφοῦ τό νοητικόν μας ἐκεῖνο δέν ὑφίσταται πλέον εἰς ἡμᾶς, οὔτε δέ δύναται τό ἤδη νοητικόν μας νά μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ἐπιτέλεσιν παρομοίων σκέψεων καί πράξεων.

Ὡς ἡ θεία Φύσις δέν γίνεται τιμωρός τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν διά πράξεις των, αἱ ὁποῖαι ὑπηγορεύθησαν ὑπό ἀτελοῦς διανοήσεώς των καί τάς ὁποίας ἀποδοκιμάζει ἡ ἤδη διανόησις αὐτῶν, οὕτω ὀφείλομεν νά πράττωμεν καί ἡμεῖς, διά πράξεις τῆς ἐνεστώσης ἀνθρωπίνης μας ζωῆς, τάς ὁποίας ἀποδοκιμάζει ἡ φωτισθεῖσα εἰς τάς ἀληθείας τῆς φύσεως διάνοια ἡμῶν.

Ἀπήντησα Α..... Α....., κατά τό δυνατόν, εἰς ὅλα τά ἐρωτήματά σου, μέ τήν πεποίθησιν ὅτι, ἡ συνεργασία μας θά συντρέξῃ εἰς τήν ἀρτίωσιν τῶν γνώσεών μας, ἀφοῦ ἀμφότεροι δέν ἐπιθυμοῦμεν ἄλλο τί, παρά **νά εἴμεθα ἐλεύθεροι τήν διανόησίν μας, ὅπως ἀσφαλέστερον ἐρευνῶμεν τάς ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως καί ἐκείνας τοῦ πνεύματός της.**

Μέ πολλήν ἐκτίμησιν Σ. Νάγος

ΠΕΡΙ ΓΝΩΣΕΩΣ

Θές δή μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνόν κήρινον ἐκμαγεῖον, τῷ μέν μεῖζον, τῷ δέ ἔλαττον, καί τῷ μέν καθαρωτέρου κηροῦ, τῷ δέ κοπρωδεστέρου, καί σκληροτέρου, ἐνίοις δέ ὑγροτέρου, ἔστι δ᾽ οἷς μετρίως ἔχοντος.

Δῶρον τοίνυν αὐτό φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μουσῶν μητρός Μνημοσύνης, καί εἰς τοῦτο ὅτι ἄν βουληθῶμεν μνημονεῦσαι ὧν ἄν ἴδωμεν ἤ ἀκούσωμεν ἤ αὐτοί ἐννοήσωμεν, ὑπέχοντας αὐτό ταῖς αἰσθήσεσι καί ἐννοίαις, ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους· καί ὅ μέν ἄν ἐκμαγῇ, μνημονεύειν τε καί ἐπίστασθαι ἕως ἄν ἐνῇ τό εἴδωλον αὐτοῦ· ὅ δ᾽ ἄν ἐξαλειφθῇ ἤ μή οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελῆσθαί τε καί μή ἐπίστασθαι.

Τοποθέτησέ μου λοιπόν, γιά χάρη τοῦ διαλόγου, μέσα στίς ψυχές μας κέρινο ἐκμαγεῖο, στόν ἕνα μεγαλύτερο, στόν ἄλλο μικρότερο, στόν ἕνα ἀπό καθαρότερο κερί, στόν ἄλλο ἀπό λιγότερο καθαρό καί σκληρότερο, σέ μερικούς ὑγρότερο καί σέ ἄλλους κανονικό.

Ἄς ποῦμε πώς εἶναι δῶρο τῆς μητέρας τῶν Μουσῶν, τῆς Μνημοσύνης, καί πώς πάνω σέ τοῦτο ἀποτυπώνεται ὅ,τι θελήσουμε ν᾽ ἀπομνημονεύσουμε ἀπ᾽ ὅσα τυχόν δοῦμε ἤ ἀκούσουμε ἤ καταλάβουμε οἱ ἴδιοι προσφέροντας ὅ,τι ἀντιλαμβανόμαστε ἤ ἐννοοῦμε, σάν νά ἀφήναμε πάνω του τό ἀποτύπωμα δαχτυλιδιῶν. Ὅποιο λοιπόν ἀποτυπωθεῖ τό ἀπομνημονεύουμε καί τό γνωρίζουμε ὅσο διατηρεῖται ἡ εἰκόνα του· ὅποιο τυχόν σβήσει ἤ δέν σταθεῖ δυνατό ν᾽ ἀποτυπωθεῖ, τό λησμονοῦμε καί δέν τό γνωρίζουμε.

191c-d Θεαίτητος μτφρ. ἐκδ. Κάκτος

ΣΠΥΡΟΔΗΜΟΥ Γ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ - ΣΙΝΑΝΙΔΗ

Ο ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

«ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ»

Μεταξύ τῶν πολλῶν τρόπων ἑρμηνευτικῆς προσεγγίσεως τῶν πλατωνικῶν ἔργων, ἴσως δύο εἶναι ἐκεῖνοι, εἰς τούς ὁποίους καταλήγουν οἱ διάφοροι ἐρευνηταί. Ὁ περισσότερον εὔκολος ἑρμηνευτικός τρόπος, ὁ ὁποῖος εἶναι καί ὁ πλέον ἀσφαλής, ὡς πιστεύουν οἱ ἀποδεχόμενοι αὐτόν, εἶναι ὁ συνήθης **περιγραφικός τρόπος**.

Περιηγητική περιγραφή, πληροφοριακοῦ χαρακτῆρος, δίκην ξεναγήσεως εἰς τά πλατωνικά θαυμάσια φιλοσοφικά τοπία. Πρόκειται διά μίαν μέθοδον, ἡ ὁποία ἐξυπηρετεῖ, ἀφ' ἑνός μέν, τόν "φιλοσοφικόν" ξεναγόν, ὅπως καί ἀφ' ἑτέρου, τόν οἱονδήποτε ἐπιθυμοῦντα νά ἀπολαύσῃ μίαν περιληπτικήν περιαγωγήν εἰς τά πλατωνικά, κειμενικά θαυμάσια, χωρίς νά καταναλώσῃ τόν πολύτιμον χρόνον τῆς ζωῆς του, ἐμβαθύνων, ἴσως ἐπί ματαίῳ, εἰς τό κατ' ἐξοχήν δυσπρόσιτον ἐπιστητόν τῆς παγκοσμίου φιλοσοφίας, ὡς εἶναι ὁ πλατωνικός φιλοσοφικός στοχασμός.

Ὁ ἄλλος ὅμως τρόπος προσεγγίσεως τῶν πλατωνικῶν ἔργων μέ σκοπόν τήν ἀπόκτησιν μιᾶς βαθμιαίας - κατά τό κυμαινόμενον δυνατόν- συνειδητοποιήσεως τῶν φιλοσοφικῶν μηνυμάτων τοῦ Πλάτωνος, **ἀπαιτεῖ τήν ἐνεργόν ἁρμονικήν συλλειτουργίαν ὑψηλῶν νοητικῶν καί συναισθηματικῶν καί ἀκόμη καί ἐρωτικῶν σχέσεων τῆς ψυχῆς τοῦ ἐπιδόξου ἐρευνητοῦ πρός τό συγκεκριμένον ἐρευνώμενον πλατωνικόν κείμενον ἰδιαιτέρως, ὡς καί πρός τό γενικῶς θεωρούμενον φιλοσοφικόν μεγαλεῖον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.**

Ὁ κατά σειράν δεύτερος αὐτός τρόπος ἑρμηνευτικῆς προσεγγίσεως ἑνός πλατωνικοῦ κειμένου ἐκδιπλώνεται, ὡς εἶναι φυσικόν καί ἀναμενόμενον, εἰς πολλά ἐπίπεδα.

Ἡ ὕπαρξις αὐτῶν τῶν πολλῶν ἑρμηνευτικῶν ἐπιπέδων ὁδηγεῖ εἰς μίαν ἔντονον ποιοτικήν διαφοροποίησιν ἀποτελεσμάτων. Ἐδῶ, ὅμως, ὑπεισέρχεται καί ὁ παράγων τῆς κυμαινομένης, - ἀναγκαστικῶς-, διαφοροποιήσεως, ὡς πρός τήν ἐπίσης κυμαινομένην νομιμοποίησιν, - κατά τεκμαιρωμένην ποσόστωσιν-, τοῦ ἐπίσης κυμαινομένου ποσοστιαίως ἀποδεκτοῦ ἀποτελέσματος μέ κριτήριον "ἀληθείας".

Ἡ ἀναλυτική αὐτή ἐπισκόπησις φθάνει εἰς τό πραγματικόν "κομβικόν" σημεῖον τῆς ἀναζητήσεως "κριτηρίου ἀληθείας", ὡς πρός τό νόμιμον καί κατά πόσον νόμιμον τοῦ ἀποτελέσματος μιᾶς ἐκφερομένης ἑρμηνείας. Ἐδῶ "συνωθοῦνται" ὡς "εὐκαιριακαί" ἑρμηνευτικαί "ἐπινοήσεις", αἱ ὁποῖαι ἀνέτως ἐλέγχονται, ὡς ἐκτός πνεύματος, ἀλλά καί ἐπικίνδυνοι.

Ὑπό τήν θέασιν τῶν ὡς ἄνω διαπιστώσεων, τοποθετούμενος ὁ πλατωνικός "Παρμενίδης" ἐπιβεβαιώνει, ἀκόμη μίαν φοράν, τήν ἰδιαιτερότητα τῆς σχεδόν ἀνυπερβλήτου δυσκολίας του, ὡς πρός τήν ἀπόσπασιν τοῦ πολυεπιπέδου μεγάλου μυστικοῦ του.

Δέν εἶναι δύσκολον νά καταστῇ ἀντιληπτόν ὅτι, ὁ πλατωνικός "Παρμενίδης" δέν εἶναι, βεβαίως, ὁ ὑποτιθέμενος δῆθεν "εἰρωνικός" πλατωνικός διάλογος, ὡς τόσον ἐπιφανειακῶς θεωρούμενος, ἐχαρακτηρίσθη ἀτυχῶς. Τό εὐτύχημα εἶναι ὅτι, ὁ ἀνωτέρω κατ' ἐπιπολήν χαρακτηρισμός δέν ἐξηπλώθη εἰς τά ἐρευνητικά πεδία, ὡς μή εὐδοκιμήσας. Εἰς τό σημεῖον ἐδῶ, πρέπει νά ἐπισημανθῇ μία συγκεκριμένη εὐκαιριακή τακτική εὐκόλου ἑρμηνείας πλείστων ὅσων πλευρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πολιτιστικῆς πνευματικῆς πραγματικότητος: πρόκειται διά τήν εὔπλαστον εὐκαιριακήν καταφυγήν εἰς σωτηρίους διά τούς ἀπέλπιδας ἐρευνητάς ψυχολογισμούς. Σωτήριον, ἐν παραλλαγῇ, εἰδικόν εὑρηματικόν καταφύγιον διά τούς ἀπελπισμένους ἐρευνητάς ἡ κακομεταχειριζομένη ταλαίπωρος ψυχολογία!

Ἡ μαθηματική, ὡς πρός τήν φύσιν της, νομική ἀντικειμενική διάρθρωσις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ἐν γένει, δέν συνάδει πρός τήν ὑποκειμενικήν δόμησιν τῆς Ψυχολογικῆς ἐπιστήμης. Ἡ ἀναζήτησις ἑνός κοινοῦ, κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον, ἑρμηνευτικοῦ ὁρίζοντος ἰσχύοντος δι' ὅλους τούς πλατωνικούς διαλόγους, δέν εὐδοκίμησεν μεταξύ τῶν διαφόρων ἐρευνητῶν.

Ἐν τούτοις, ἡ μέχρι σήμερον πολυειδής σχετική ἔρευνα, ἐκ μέρους γενεῶν ὁλοκλήρων ποικίλων ἐρευνητῶν, κατέληξεν εἰς μίαν ἀνεκμετάλλευτον ἐκ μέρους ὅλων αὐτῶν τῶν μοχθησάντων νά ἀφιχθοῦν εἰς καί νόμιμον, ἀλλά καί γενικῶς ἀποδεκτόν ἀποτέλεσμα.

Ὡς γενική διαπίστωσις, ἄκαρπος καί οὐδέποτε ὅμως δυστυχῶς καλλιεργηθεῖσα, ὑπῆρξεν ἡ ἀναγνώρισις, ἤδη ἀπό τόν τότε, ἔν τινι μέτρῳ, σύγχρονον τοῦ Πλάτωνος, προφανῶς ἐξωτερικόν ἀκροατήν του Ἀριστοτέλην, ὅτι ἡ Πυθαγόρειος φιλοσοφία ἐπέδρασεν ἐπί τῆς διαμορφώσεως - κατ' Ἀριστοτέλην- τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος.

Διέλαθεν ὅμως τῆς προσοχῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀκροατοῦ τοῦ Πλάτωνος, ὅτι ὁ μέγιστος Πυθαγόρας διεμόρφωσε τήν φιλοσοφίαν του και διά τῶν φιλοσοφικῶν θέσεων τῆς ὀρφικῆς μυστηριακῆς παραδόσεως. Εἰς πλεῖστα ὅσα ἔργα τοῦ Πλάτωνος ἀπηχεῖται ἡ ρυθμιστική παρουσία τοῦ φιλοσοφικοῦ μετασχηματιστικοῦ ὁρίζοντος τῆς Ὀρφικοπυθαγορείου Μυστηριακῆς Παραδόσεως. Ἡ συγκεκριμένη αὐτή παρουσία λειτουργεῖ μέσα εἰς τήν πολυμορφία τῶν διαφόρων ὄψεων τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφικῆς θεματογραφίας.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς λειτουργίας εἶναι ἡ ἐμφανιζομένη αὐτοτέλεια τῶν πλατωνικῶν ἔργων. Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ εἴτε ἐμφανῶς ἤ ἀφανῶς διατρέχουσα τά κείμενα τοῦ Πλάτωνος ἐνυπάρχουσα πα-

ρουσία τῆς Ὀρφικοπυθαγορείου Παραδόσεως, συνδέει αὐτά εἰς ἕν ἐκπληκτικῶς ἐνηρμονισμένον σύνολον. Τοῦτο, θεώμενον ἀπό ἐπίπεδον ἀνωτέρας συνειδήσεως, ἀποκαλύπτεται ὅτι ἀποτελεῖται ἀπό μίαν οἰκονομικήν, ἄκρως ἐξειδικευμένην σειράν, ἐπί μέρους διερευνήσεων, ἐπί τῶν ἀπείρων προεκτάσεων τάς ὁποίας διαδηλώνει τό φιλοσοφικόν σύστημα τῆς θείας Ὀρφικοπυθαγορείου Παραδόσεως.

Μέσα εἰς τόν χορόν τῶν Μυστηριακῶν τούτων συνειδητοποιήσεων καταχωρίζεται - ὅπως καί ἄλλωστε, εἰς αὐτόν τόν περιδινούμενον πρός τά ἄνω μεγαλειώδη τοῦτον χορόν ἐντάσσονται ὅλα τά γνήσια τοῦ Πλάτωνος ἔργα- συνεναρμονιζόμενος καί ὁ πλατωνικός διάλογος "Παρμενίδης".

Πολύπλευρον καί πολύπλοκον ἀναδύεται τό πολυειδές μήνυμα τοῦ πλατωνικοῦ "Παρμενίδου". Ὁ Πλάτων ἐμφανίζει, κατά συγγνωστόν ἑτεροχρονισμόν, συνάντησιν τοῦ ἐφήβου Σωκράτους μέ τόν ἡλικιωμένον Παρμενίδην, ἐπισκέπτην εἰς Ἀθήνας τῶν ἑορτῶν τῶν Παναθηναίων.

Ἐν περιλήψει, ἡ διαδρομή τῶν περιλαμβανομένων εἰς τόν συγκεκριμένον διάλογον, διέρχεται διά μέσου τῶν αὐστηρῶν μυστηριακῶν ἀπαγορεύσεων, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τήν διασάφησιν τῶν ἐπί μέρους θέσεων, τῆς ἱερᾶς, διά τούς "Ἕλληνας μύστας, Ὀρφικοπυθαγορείου Παραδόσεως.

Ἡ τηρηθεῖσα, ἀνά τάς χιλιετίας, αὐστηρότης ἐπί τῆς μυστηριακῆς διασφαλιστικῆς ἐπί τῶν θείων ἀρρήτων ἀπαγορεύσεως ἔτρεψεν, ἀναγκαστικῶς, πᾶν ἀρχαῖον Ἑλληνικόν φιλοσοφικόν Μυστηριακόν σύγγραμμα, ὡς εἶναι τά γνήσια ἔργα τοῦ Πλάτωνος, ἐν οἷς καί ὁ διάλογος "Παρμενίδης", εἰς συμβολικόν αἰνιγματώδη τρόπον διατυπώσεως. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀπαρεγκλίτως τηρηθείσης τακτικῆς, εἶναι ἡ συνολική καί ἠθελημένη, κατά τά ἀνωτέρω, ἀσάφεια τῶν εἰς τά φιλοσοφικά Μυστηριακά κείμενα διαδηλουμένων θεωρητικῶν θέσεων.

Κατόπιν αὐτῶν τῶν διαπιστώσεων, ἡ ἀναζήτησις ἑρμηνευτικοῦ συστήματος τῶν, μυστηριακῆς φύσεως, συμβολισμῶν, οἱ ὁποῖοι δομοῦν τό ἠθελημένως, κατά τά ἀνωτέρω, ἀσαφές μυστηριακόν θεωρητικόν ἐπιστητόν, ἀποτελεῖ, ὡς εἰκός, τό εὐκταῖον.

Ἐλλείψει, ὅμως, τῆς καλῶς κεκρυμμένης μυστηριακῆς ἐπί τῶν συμβολισμῶν κλειδός, ὡς ἄλλωστε καί κυρίως ἐλλείψει, σήμερον, νομίμων τῶν Μυστηρίων πραγματικῶν μυστῶν, - ἐφ' ὅσον τά θειώτατα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Μυστήρια ἐσίγησαν, κατά τά ἔτη +392 καί +393, διά τοῦ ἐναρμονισθέντος πρός ταῦτα διατάγματος "ἐς ἔδαφος φέρειν" τοῦ - λεγομένου "Μεγάλου" - αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, ὁ σύγχρονος ἐρευνητής ἔχει εἰς τήν διάθεσίν του τήν ἐπίσης ἐρευνητικήν, ἀλλά καί γνωσεοθεωρητικήν μέθοδον τῶν Μυστηρίων, ἡ ὁποία περιληπτικῶς προσδιορίζεται ὡς "ἀναλογική".

Μαθηματικῶς, ἡ ἀναλογία συνδέει δύο ὅρους. Τό ἀναζητητέον ἀναλογικόν δίπολον πράγματι εὑρίσκεται ἐντός τοῦ κειμένου τοῦ πλατωνικοῦ μυστηριακοῦ διαλόγου "Παρμενίδης".

Τό ἕν τμῆμα τοῦ ἐπιλυτικοῦ ἀναλογικοῦ διπόλου εἶναι ἐμφανές εἰς τούς δύο κυρίους φιλοσοφικούς κοσμολογικούς ὅρους *"ἕν"* καί *"πολλά"*, τούς ὁποίους χρησιμοποιεῖ ὁ Πλάτων εἰς τόν ἐξεταζόμενον διάλογον.

Πρόβλημα δυσεπίλυτον, ὄχι ὅμως καί ἄλυτον, ἀποτελεῖ τό ἕτερον ἀναζητητέον σκέλος τοῦ ἀναλογικοῦ μυστηριακοῦ διπόλου. Αὐτό τό ἕτερον ἀναλογικόν σκέλος, συμφώνως πρός τούς παναρχαίους νόμους τούς διέποντας τούς συμβολισμούς τῶν Μυστηρίων, κεῖται ἐντός τῆς ἐσωτάτης, ἀείποτε παραμενούσης σχεδόν ἀνεξερευνήτου φύσεως τῶν συγκεκριμένων συμβόλων *"ἕν"* καί *"πολλά"*.

Πράγματι, κάθε σύμβολον περιέχει ἄπειρον ἀριθμόν ἀναζητητέων ἀναλογικῶν ἐπιπέδων. Συμφώνως πρός τά ἀνωτέρω, αἱ ἔννοιαι "ἕν" καί "πολλά" περιέχουν, ἑκάστη ἐξ αὐτῶν, τό ἀναζητούμενον ἕτερον συμβολικόν ἀναλογικόν διπολικόν ἐπίπεδον. Τοῦτο, ἴσως δέν εἶναι δύσκολον νά ἀνευρεθῇ, καθ' ὅσον, αἱ δύο ἀναφερόμεναι ἐντός τοῦ κειμένου τοῦ πλατωνικοῦ διαλόγου "Παρμενίδης" ἔννοιαι *"ἕν"* καί *"πολλά"* εὐθέως συνδέονται ἀντιστοίχως πρός τό ἑνιαῖον τῆς φύσεως τῆς Ὀρφικῆς Κοσμογονικῆς οὐσίας *""Ὕδωρ"*, ὅπως καί πρός τό μεριστόν ἤ "ἀτομικόν" τῆς φύσεως τῆς Ὀρφικῆς Κοσμογονικῆς οὐσίας *"Γῆ"* ἡ ὁποία, ἄν καί προσδιορίζεται διά τοῦ συλλογικοῦ τούτου ὅρου, ἐν τούτοις, ὡς "μονοειδής" ἔννοια "Γῆ", αὕτη στεγάζει συμβολικῶς τήν ἄπειρη πολυμέρεια τοῦ χώματος.

Ἐπί Ὀρφικῶν φιλοσοφικῶν κοσμολογικῶν στοιχείων, συνεχῶς, δομεῖται τό ὅλον θεωρητικόν δομικόν σύστημα τοῦ πλατωνικοῦ τούτου διαλόγου. Ἡ παραδοχή αὐτῆς τῆς συγκεκριμένης διασυνδέσεως τοῦ πλατωνικοῦ, εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν στοχασμοῦ πρός τήν θεωρητικήν νομικήν ὑποδομήν τοῦ Ὀρφικοπυθαγορείου φιλοσοφικοῦ κοσμολογικοῦ συστήματος, ἐπιφέρει ἐρευνητέους νομικούς περιορισμούς.

Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως ἀπορρέει συγκεκριμένη ρύθμισις τῆς ἐκδιπλώσεως τῶν βημάτων τοῦ πλατωνικοῦ στοχασμοῦ εἰς τόν ἐρευνώμενον πλατωνικόν διάλογον. Ἡ σταδιακῶς, ἐρευνητικῷ τῷ τρόπῳ, ἀνακαλυπτομένη, καί τελικῶς, ἐπιβεβαιουμένη ἔννοια τῶν λειτουργούντων, ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, νομικῶν περιορισμῶν δέν καθίσταται, τελικῶς, ἀπαγορευτική τῆς ἐλευθέρας κινητικότητος τῆς συγκεκριμένης ἐρεύνης.

Ἀντιθέτως, οἱ ἀνακαλυπτόμενοι, ὡς ἄνω, νομικοί περιορισμοί ἔρχονται συνεπίκουροι μιᾶς ὀρθολογικῆς ἐπί τῆς ἐξελισσομένης ἐρεύνης ρυθμίσεως. Τό ἀναπεπταμένον, μάλιστα, ἀπείρως, εὖρος τῶν θεωρητικῶν θέσεων τῆς φιλοσοφικῆς Ὀρφικοπυθαγορείου κοσμολογίας ἁπλώνεται ρυθμιστικῶς ἐπί τῶν συγκεκριμένων ἐρευνῶν, εἰς βαθμόν ὥστε, ἡ ἐπαφή τοῦ φιλοσοφικοῦ Ὀρφικοπυθαγορείου κοσμολογικοῦ ὁρίζοντος, νά δρᾷ τελικῶς κατά καθοδηγητικόν τρόπον.

Τό παράδειγμα, ἄλλωστε, τῆς φαινομενικῶς ἰδιοτύπου περιπτώσεως τοῦ πλατωνικοῦ "Παρμενίδου", ὅπου μία, ὡς ἄνω, καθοδηγητική ρύθμισις εἶναι καί ὁρατή καί προπάντων εἶναι τέκνον τῆς λειτουργίας τοῦ Ὀρθοῦ Μυστηριακοῦ Λόγου, δέν ἀποτελεῖ προνόμιον τοῦ συγκεκριμένου τούτου ἔργου τοῦ Πλάτωνος.

Μία μονομερής καί ἐσφαλμένη τοιαύτη ἀντίληψις θά ἠδύνατο νά δικαιολογηθῇ, ἴσως μόνον ἀπό μίαν κατ' ἐπιλογήν συναγωγήν τέτοιας ἐκτιμήσεως, ὡς ἐκ τῆς κραυγαλέας τῷ ὄντι παρουσίας τῶν δύο

φιλοσοφικῶν κοσμολογικῶν ὅρων "*ἕν*" καί "*πολλά*" ἐντός τοῦ ἐξεταζομένου πλατωνικοῦ τούτου κειμένου.

Ἐν τούτοις, τόσον εἰς τόν πλατωνικόν διάλογον "Παρμενίδης", ὅσον καί εἰς ἄλλα ἔργα τοῦ Πλάτωνος, ἡ ἐμφανής ἤ ἀκόμη καί ἀφανής ρυθμιστική παρουσία τῶν δύο Ὀρφικοπυθαγορείων φιλοσοφικῶν κοσμολογικῶν ὅρων εἶναι ἀντικειμενικῶς διακριτή.

Τά ἀνωτέρω, ἔστωσαν εἰς τεκμήριον τῆς Ὀρφικοπυθαγορείου ὑποδομῆς τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας.

Περιληπτικῶς, ὁ διάλογος "Παρμενίδης" ἐξελίσσεται ὡς μία τελικῶς ἀντιπαράθεσις μεταξύ Ὀρφικοπυθαγορείου φιλοσοφικοῦ κοσμολογικοῦ δυισμοῦ, - τόν προσδιοριζόμενον ἐκ τῶν δύο, ἐν προκειμένῳ Ὀρφικοπυθαγορείων φιλοσοφικῶν κοσμολογικῶν ὅρων "*ἕν*" καί "*πολλά*"-, ἀφ᾽ ἑνός μέν καί ἀφ᾽ ἑτέρου, Ἐλεατικοῦ φιλοσοφικοῦ κοσμολογικοῦ μονισμοῦ, ὡς προσδιορίζει τοῦτον ἡ ἐκ μέρους τοῦ Παρμενίδου, τέκνου τῆς Ἐλέας, ὑποστηριζομένη θέσις ὅτι, ὁ κόσμος δέν συνεκροτήθη, οὔτε καί συγκροτεῖται ἐκ δύο κοσμογονικῶν οὐσιῶν, ἀλλ᾽ ἀντιθέτως, ὅτι ὁ κόσμος σύγκειται ἐκ μιᾶς οὐσίας, ἡ ὁποία, ὡς "*ἕν*" συγκροτεῖ τό ὑπό τοῦ Παρμενίδου προσδιοριζόμενον "*ὄν*".

Λυπηρόν καί περίεργον τό γεγονός ὅτι ὁ Παρμενίδης ἀπέκτησε τάς πρώτας του - ἀπορριφθεῖσας ὑπό τοῦ ἰδίου κατόπιν - γνώσεις ἐκ τοῦ Πυθαγορείου Ἀμεινίου. Προφανῶς, ὁ Πυθαγορισμός, ὡς φιλοσοφικός κοσμολογικός δυϊσμός, δέν τόν κατέκτησε.

Ἀντιθέτως, αἱ κατόπιν, - ὕστεραι ὡς ἦσαν αὗται-, φιλοσοφικαί του, ἐπί τῆς κοσμολογίας τοποθετήσεις, ἔκλιναν ὑπέρ τῆς ὑπάρξεως μιᾶς καί μόνον μιᾶς κοσμογονικῆς οὐσίας, ἡ ὁποία, ἀποκληθεῖσα ἐκ μέρους του "*ἕν*", ὡδήγει εἰς τήν ἀπόκτησιν ἀντιλήψεως ἑνός ἡνωμένου - ὡς "*ἕν*"- κόσμου.

Ὁ προηγηθείς εἰς τάς περίπου ἰδίας αὐτάς ἀντιλήψεις ποιητής Ξενοφάνης, ἐθεωρήθη πρόδρομος τόσον τοῦ ἰδιοτύπου φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ τοῦ Παρμενίδου, ὅσον καί "ἱδρυτής" τῆς λεγομένης Ἐλεατικῆς σχολῆς, τοῦ ὀνόματος τούτου προερχομένου ἐκ τῆς πόλεως Ἐλέας τῆς Νοτίου Ἰταλίας, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Παρμενίδης.

Ὁ πλατωνικός διάλογος "Παρμενίδης" ἐξελίσσεται εἰς μίαν ἀντιπαράθεσιν φιλοσοφικῶν ἐπιχειρημάτων ἐκ μέρους κυρίως δύο ἀντιπαρατιθεμένων, Σωκράτους καί Παρμενίδου. Ἡ ἀντιπαράθεσις αὕτη ἀρχίζει διά τῆς ἐξετάσεως τεσσάρων θέσεων, αἱ ὁποῖαι περιγράφουν τόν ἔλεγχον τοῦ δυνατοῦ ἤ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ὑπάρξεως ἑνός κόσμου, ὁ ὁποῖος θά εἶχε δομηθῆ ἐπί τῇ ὑπάρξει μιᾶς καί μόνον μιᾶς κοσμογονικῆς οὐσίας, ἡ ὁποία ὡς "*ἕν*" θά κατέληγε εἰς τήν ἑνοποίησιν τῶν πάντων μέ ταυτόχρονον ἐξαφάνισιν τῶν διαφορῶν.

Ἡ πρώτη αὕτη τετραμελής ὁμάς ἐλεγχομένων ὑπό τοῦ Σωκράτους ἐπιχειρημάτων, ἐξεπήγαζεν ἐκ τῆς ἀκλονήτου παρμενιδείου ἀπορρίψεως τῆς κοσμογονικῆς οὐσίας "*πολλά*". Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς παρμενιδείου προτάξεως ἐπιχειρημάτων ἐκ μέρους τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς. Πάντα ταῦτα ἐλειτούργησαν ὡς ἀπόδειξις τοῦ ἀδυνάτου τῆς ὑπάρξεως ἑνός τέτοιου κόσμου, ἀπαραδέκτου ὀρφικοπυθαγορείως ὡς πράγματι φανταστικοῦ.

Τό ἑπόμενον ἐλεγκτικόν τοῦ Σωκράτους ἐγχείρημα εἶναι ἡ παρεμβολή μιᾶς πέμπτης ἐνδιαμέσου θέσεως, ἡ ὁποία συνδέει τάς πρώτας, ὡς ἄνω, τέσσαρας θέσεις πρός τάς ἑπομένας ἄλλας τέσσερας θέσεις. Ἡ τελευταία αὐτή ὁμάς παρμενιδείων ἐπιχειρημάτων ἀναφέρεται εἰς τήν συγκρότησιν τοῦ κόσμου ὑπό τῆς κοσμογονικῆς οὐσίας "*πολλά*". Καί αὐτά τά τελευταῖα νέα ἐπιχειρήματα ἀπορρίπτονται ἐκ μέρους τοῦ Σωκράτους.

Κατόπιν αὐτῆς τῆς ἄκρως περιληπτικῆς θεωρήσεως τῶν ἐννέα Σωκρατικῶν θέσεων, ἡ ὅλη δομή τοῦ πλατωνικοῦ "Παρμενίδου" ἀποκαλύπτει μίαν εἰς πρῶτον, κατ᾽ ἀρχήν, ἐπίπεδον γενναιόφρονα ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας παραχώρησιν.

Αὕτη ἐμφανίζεται νά προσφέρεται μεγαθύμως πρός τάς δύο φιλοσοφικάς κοσμολογικάς ἀντιλήψεις τῶν δύο αναγνωριζομένων ὡς φορέων ἀντιτιθεμένων ἀπόψεων περί τῆς, εἴτε ἐκ δύο, ἤ ἐξ ἑνός κοσμογονικοῦ παράγοντος συγκροτήσεως τοῦ κόσμου.

Ἡ γενναιοφροσύνη τοῦ Ὀρφικοπυθαγορείου φιλοσοφικοῦ συστήματος τῆς Ἀκαδημίας ἐκδηλώνεται διά τῆς παροχῆς ὅλων τῶν ἐκκινητικῶν ἐπί τῆς διαμορφώσεως τῆς ἐρεύνης πλεονεκτημάτων εἰς τόν Ἐλεατισμόν. Οὗτος ἀφίεται ἐλεύθερος πρός στήριξιν, δι᾽ οὗ τρόπου τελικῶς ἐπιλέγει, τῶν φιλοσοφικῶν του κοσμολογικῶν ἀπόψεων ἀφ᾽ ἑνός πράγματι ἀπέλπιδος μονιστικοῦ, ὡς πρός τήν φύσιν του, κοσμοειδώλου. Καί ὁ Ἐλεατισμός δράττεται τῆς προσφερομένης εὐκαιρίας καί διά τοῦ ἐμφανιζομένου ὡς ὑπερόπτου ἀλλά καί τελικῶς ἀπέλπιδος ἐκπροσώπου του, Παρμενίδου, ἐπιχειρεῖ, δοκιμαστικῷ τῷ τρόπῳ, νά ἀποδείξῃ ἀρχικῶς, ὡς φυσιολογικῶς ἑπόμενον ὅτι τό περίφημον Ἐλεατικόν φιλοσοφικόν κοσμολογικόν σύστημα δύναται νά ὑπερτερήσῃ τοῦ Ὀρφικοπυθαγορείου ἀντιστοίχου δι᾽ ἀντιπαραθέσεως τῆς ἐλέῳ ἐλεατισμοῦ νομιζομένης ἰσχύος. Ὁποία τόλμη ἀμυήτου! Ἐφρόνει ὁ ὑπερόπτης παράλογος τολμητίας, πολύς, - ἐκτιμώμενος τά μέγιστα ἐκ μέρους τῶν "Δυτικῶν" -, Παρμενίδης ὅτι αἱ εὑρηματικαί ποιητικῇ ἀδείᾳ γραφικαί ἐξάρσεις τοῦ Ξενοφάνους, ὑπεραπλουστευτικαί ἐπί τοῦ ἴσως ἐξ αὐτῶν(;) προκύψαντος Ἐλεατισμοῦ, θά ἠδύναντο, - ἆραγε συνδυαζόμεναι(;)-, νά κατισχύσουν τῆς ὑπερτάτης φιλοσοφικῆς κοσμοθεάσεως, κοινῆς τῶν τῷ ὄντι μεγίστων θείων μεγεθῶν ὡς ὁ Ὀρφεύς, ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Σωκράτης.

Συμπερασματικῶς, πάμπολλαι αἱ ἀπορρέουσαι ἐκτιμήσεις ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἀλλεπαλλήλων συνειδητοποιήσεων, αἱ ὁποῖαι, δυστυχῶς, διά τήν σύγχρονον κατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος, προκύπτουν ἐκ τῆς περιηγήσεως τοῦ πλατωνικοῦ διαλόγου "Παρμενίδης".

Πρό τῆς θλιβερᾶς ἀπαριθμήσεως ἐνίων ἐκ τῶν "ἀδυναμιῶν" τῆς συγχρόνου "διανοουμένης" ἀνθρωπότητος, αἱ ὁποῖαι ἐπιδίδουν ἐλέῳ ἀγνοίας τῆς Ὀρφικοπυθαγορείου-γενικῆς-κοσμοαντιλήψεως, ἔστωσαν, εἰς δόξαν τῆς Ἀκαδημίας, αἱ ἐνασχολήσεις μετά τοῦ πλατωνικοῦ "Παρμενίδου" πλατωνικῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, ὡς οἱ Πορφύριος καί Ἰάμβλιχος, ἀλλά καί ἐνίων Διαδόχων τοῦ Πλάτωνος, ὡς ὁ Πρόκλος καί ὁ Δαμάσκιος.

Ὡς ἐκ τοῦ συγκεκριμένου ἐξεταζομένου θέματος, φαίνεται ὅτι τά πλατωνικά κείμενα πρέπει νά θεωρηθοῦν, ὡς περιληπτικαί, ἄκρως συμβολικῶς συμπεπυκνωμέναι ἐπισημάνσεις διδακτικῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐπεξεργασιῶν ἐκ μέρους τοῦ Πλάτωνος ὡρισμένων θεωρητικῶν, ἀκρογωνιαίων μάλιστα θεωρητικῶν θεμάτων. Ἐπίδοσιν ἐν τῇ ροῇ τῶν αἰώνων ἐμφανίζει ἰδιαιτέραν ὁ πλατωνικός "Παρμενίδης". **Ἡ ἐξ ἐννέα τμημάτων δόμησις τοῦ πλατωνικοῦ τούτου ἔργου ὑπῆρξεν, ὡς τελικῶς προκύπτει, ἄκρως παραγωγική, σειρᾶς ὅλης ἐμβαθύνσεων ἐπί τῶν ποικίλων ἐφαρμογῶν τῶν ἐννέα Φυσικῶν Νόμων.**

Πράγματι, ἡ ὅσον ἔνεστι ἑρμηνεία τῶν συμβόλων κατευθύνεται λογικῶς πρός τό ἀνώτερον ἐπίπεδον διακινήσεως τῶν συμβολικῶν πραγματικοτήτων. Ἄλλωστε, **ἐπειδή ἡ Ἀκαδημία ἐστέγαζε, ἴσως ἀκεραίως, τόν ἀρχαῖον Ὀρφισμόν, διαμορφωθέντα πυθαγορείως εἰς πλατωνικόν Ὀρφικοπυθαγορισμόν, ἡ εἰς ἐννέα ἐπίπεδα δόμησις τοῦ πλατωνικοῦ "Παρμενίδου" κατέληγε εἰς ἐξ ἐννέα ὁριζόντων, διαφορετικήν ἀνά ἑκάστοτε ἐρευνητήν, θέασιν τῆς, κατά ἰδίαν, ἀναγκαστικῶς, προσέγγισιν, ἐκτιμήσεως τῆς φύσεως τῶν- ἐννέα, πλατωνικῶς- ἐπιπέδων τοῦ θείου κόσμου.**

Ἐκ τῶν διασωθεισῶν κειμενικῶς ἀποδόσεων τῶν ὡς ἄνω ἐξαιρετικῶν καί πολυτίμων ἐκτιμήσεων τόσον τοῦ Πρόκλου, ὅσον καί τοῦ Δαμασκίου, ἀποκτῶνται δύο, διαφορετικῶν ποιοτικῶς ἐπιπέδων, κείμενα. Τό τοῦ Πρόκλου κείμενον ἐπί τοῦ σχολιασμοῦ τοῦ πλατωνικοῦ *"Παρμενίδου"* εἶναι τῷ ὄντι πολύτιμον. Ὅμως, τό τοῦ Δαμασκίου τιτλοφορούμενον *"Ἀπορίαι καί λύσεις περί τῶν πρώτων ἀρχῶν εἰς τόν Πλάτωνος Παρμενίδην"* εἶναι ἐπίσης πολύτιμον, διότι εἶναι ἀφ' ἑνός μέν τό τελευταῖον φιλοσοφικόν ἔργον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀλλά, ἀφ' ἑτέρου περιέχει τάς κυριωτέρας τῶν Ὀρφικῶν κοσμογονιῶν ἤ θεογονιῶν.

Ἀνεξαρτήτως τῶν δύο ὡς ἄνω χαρακτηριστικῶν του, τό ὡς ἄνω ἔργον τοῦ Δαμασκίου ἐκθέτει μέρος τῶν τελευταίων θεωρητικῶν θέσεων τῆς ἐντός ὀλίγου, κατά τό +529, καταργηθείσης, διά διατάγματος Ἰουστινιανοῦ, Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν. Κάτω ἀπό τήν ὀνομασίαν αὐτήν ἐκαλύπτετο, διωκωμένη, ἡ Ἀκαδημία. Ἐντός, συνεπῶς, τοῦ κειμένου τοῦ τελευταίου τούτου φιλοσοφικοῦ ἔργου τῆς σφαδαζούσης, ἡμιθανοῦς πλέον, ἐνδόξου ἀρχαίας Ἑλλάδος, κατετέθησαν περιληπτικῶς θεολογικαί θέσεις, ὡς αὗται καταληκτηρίως διεμορφώθησαν, τότε, ἐν τῇ συρρικνωθείσῃ, ἀπηνῶς βαλλομένῃ Ἀκαδημίᾳ.

Ἡ περιληπτική ἐπισκόπησις τῆς πρώτης τετράδος τῶν καθαρῶς ἐλεατικῶν θέσεων περί ἰσχύοντος φιλοσοφικοῦ κοσμολογικοῦ μονισμοῦ, ὑπέρ τοῦ κοσμογονικοῦ παράγοντος *"ἕν"* ἀποκλίνοντος, ἀποδεικνύει ἐξ Ὀρθοῦ Ὀρφικοπυθαγορείου Λόγου ὅτι, κόσμος συγκείμενος ἐκ μόνον τοῦ κοσμογονικοῦ παράγοντος "ἕν" δέν ὑφίσταται. Ἀνεξαρτήτως τῆς προεκτάσεως αὐτῶν τῶν ἀπαγορευτικῶν ἀντικειμενικῶν παραμέτρων ἐπί τῶν οἱωνδήποτε γνωστῶν θεολογικῶν μονιστικῶν κοσμολογικῶν ἀντιστοίχων σχημάτων τε καί τοποθετήσεων - μιᾶς πλευρᾶς αὐτῆς τῆς ἐρεύνης ἐξερχομένης τῶν νῦν σκοπιμοτήτων- ἡ εὐρύτατα ἐπικρατήσασα συγκεκριμένη αὐτή ἀντίληψις ἕδρασε καί συνεχίζει ἀκόμη νά δρᾷ διαμορφωτικῶς ἐπί ἐπιστημονικῶν τομέων ξένων πρός θεολογικάς μονιστικάς ἀποτιμήσεις, ὡς εἶναι ἡ ὑποστάσασα, τό πρίν, ἀλλά καί τό νῦν καταλυτικήν τήν ἐκ τῆς θεολογικῆς "μονιστικῆς" ἄλλωστε ἐπιβολῆς, πάκτωσιν τῆς ἐρευνητικῆς κινητικότητός της, - ἐν νοοτροπίᾳ, ἀλλά καί ἐν πειραματικῷ πεδίῳ, - θεωρητική φυσική.

Ἡ ἐπί τοῦ καθαρῶς ἐπιστημονικοῦ πεδίου ἐπίπτωσις τῆς ἐγκληματικότητος τοῦ Μεσαιωνικοῦ σκότους, ἀνέτως δύναται νά ἀποδοθῇ, ὅπου φρικωδῶς ἁρμόζει.

Ἡ ἐπί τοῦ κοινωνικοῦ χώρου καλῶς νοουμένη ἐλευθερία ἔπαθεν ἐκ τοῦ ὁρίζοντος τῶν ἀντιλήψεων τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τάς θρησκευτικάς ἐπεκτάσεις τῆς πρώτης, ὡς ἄνω, "παρμενιδείου" τετράδος.

Αἱ ἄκρως εὐαίσθητοι περιοχαί τῆς Φιλοσοφίας καί τῆς Ἱστορίας καί ἔπαθον καί συνεχίζεται νά πάσχουν ἐκ τῶν θεολογικῶν ἐπιπτώσεων τῆς πρώτης "παρμενιδείου" τετράδος.

Πολιτιστικαί ἐξελίξεις ἀπεκεφαλίσθησαν, ὡς ἐκ τῆς δράσεως τῶν θεολογικῶν ἐπιπτώσεων τῆς πρώτης "παρμενιδείου" τετράδος, μέ παραδειγματικῶς ἐπαναληφθέντα κραυγαλέα συμβάντα εἰς Κεντρικήν καί Νότιον Ἀμερικήν.

Ὁ κατάλογος ὅμως τῶν λυπηρῶν ἐπιπτώσεων δρῶντος φιλοσοφικοῦ κοσμολογικοῦ μονισμοῦ, ὑποστηρίζοντος ὅτι ὑπάρχει μόνον ὁ κοσμογονικός παράγων *"πολλά"*, - τοῦ μονισμοῦ τούτου κατακεχωριζομένου εἰς τήν δευτέραν τετράδαν τῶν ἐν θέματι τούτῳ πλατωνικῶν ἐνστάσεων-, φέρει τήν λυπηράν ἀνασχετικήν του ἐπίπτωσιν εἰς τόν τομέα τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, καθώς ὡς μονιστικόν κοσμολογικόν σύστημα, δεχόμενον τήν ὕπαρξιν μόνον τοῦ κοσμογονικοῦ παράγοντος *"πολλά"*, ἀρνεῖται, ὡς εἰκός, τήν ὕπαρξιν τοῦ αἰθέρος, ὁ ὁποῖος καταχωρίζεται εἰς ὅ,τι προσδιορίζει τό *"ἕν"*.

Ἡ ἀποδοχή τῆς ὑπάρξεως μόνον τοῦ παράγοντος *"πολλά"*, στοιχειοθετεῖ τάς φιλοσοφικάς ἀντιλήψεις τῆς κοσμολογίας τῶν λεγομένων Ἀτομικῶν φιλοσόφων, ὡς οἱ Λεύκιππος καί Δημόκριτος. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ συστοίχου Λουκρητίου δέν ὑπῆρξεν ἀντίστοιχος ἐκείνης τοῦ Λευκιππείου καί Δημοκριτείου σχήματος. Αἱ ἐπιστημονικαί παλινδρομήσεις τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν καταχωρίζονται εἰς τήν ἐναλλάξ ἀποδιδομένην καί ἀποσυρομένην ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ αἰθέρος, ἐκπροσωποῦντος τόν κοσμογονικόν παράγοντα "ἕν". Ἀνεξαρτήτως τῆς ἀναμενομένης βαρύτητος, τήν ὁποίαν ἔχουν, τόσον εἰς τόν τομέα τῶν ἀναγνωρίσεων τῆς ὑπάρξεως, ὅσον καί τῶν ἀντιστοίχων ἀπορρίψεων ὑπό τῆς Θετικῆς Ἐπιστήμης τοῦ αἰθέρος, τό παλίνδρομον τοῦτο φαινόμενον τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκτιμήσεων, ἴσως δύναται νά αἰτιολογηθῇ. Βάσις αὐτῆς τῆς αἰτιολογήσεως ἔστω ἡ ἔν τινι μέτρῳ - πάντοτε μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου - ὕπαρξις τῆς γενικῆς ἐμπιστοσύνης, τῆς ὁποίας γενικῶς ἀπολαμβάνουν αἱ τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν ἀποφάνσεις. Ἐν τούτοις, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ὑπάρξεως ἤ μή τοῦ αἰθέρος, αἱ παλίνδρομοι διακυμάνσεις τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν ἀποτελοῦν "περιέργως" παρασιωπούμενον παράδοξον.

Ποῖοι ὅμως εἶχον συμφέρον νά παρασιωπήσουν τήν ἀνεπίτρεπτον αὐτήν παλινδρόμησιν; Ἴσως εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ προσκείμενοι εὐμενῶς μέν - λόγῳ πιθανῶς καί θρησκευτικῶν πεποιθήσεων - εἰς τό μονιστικόν κοσμολογικόν σχῆμα τῆς

ὑπάρξεως μόνον ἑνός - θεολογικῶς ὅμως ἀπροσδιορίστου ἀπό τέτοιους νόας-ἀποδεκτοῦ κατ' ἀνάγκην κοσμογονικοῦ παράγοντος "ἕν", ὁ ὁποῖος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τόν ἀπαράδεκτον, ἀπό τούς συγκεκριμένους τούτους, αἰθέρα. Ἡ ἰδιαιτέρα αὐτή νοοτροπία ἴσως νά ἀποτελῇ ὑπόβαθρον πλείστων ὅσων θεωρητικῶν τοποθετήσεων, διαφόρων κατά καιρούς, αὐτοαναιρουμένων καί αὐτοδιορθουμένων σχημάτων τῆς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐγγενοῦς ὀλεθρίας νοοτροπίας ταλαιπωρουμένης θεωρητικῆς φυσικῆς.

Κραυγαλέον παράδειγμα τοιαύτης, δυστυχῶς ἐν ἀσταθῇ ἰσορροπίᾳ τελούσης, θεωρητικῆς τοποθετήσεως τῆς θεωρητικῆς φυσικῆς εἶναι τό ἐκπληκτικόν νοητικόν κατασκεύασμα τοῦ μεγάλου θεωρητικοῦ φυσικοῦ καί διαδόχου τοῦ ISAAC NEWTON, καθηγητοῦ Stephen Hawking, συμπαθεστάτου ἐρευνητοῦ ὅτι ἡ γῆ συγκρατεῖται ἐν τροχιᾷ περί τόν ἥλιον, διότι ἡ γῆ ἐκτοξεύει "βαρυτόνια" πρός τόν ἥλιον, ὁ δέ ἥλιος ἐκτοξεύει ἐπίσης "βαρυτόνια" πρός τήν γῆν, τῆς ἀλληλοεκτοξεύσεως αὐτῆς διατηρούσης ἐν δεσμεύσει τήν γῆν - ἐν ἐλλειπτικῇ μάλιστα τροχιᾷ - πρός τόν ἥλιον.

Ὁ Ἐλεατισμός πρεσβεύει ἐλλιπεστάτην ἀντίληψιν τῆς φύσεως τοῦ κόσμου. Εἰς τήν ἀντίληψιν αὐτήν, τήν προελθοῦσαν ἀπό δύο ἰδιομόρφους, ὡς φαίνεται νόας, τοῦ ποιητοῦ Ξενοφάνους καί τοῦ γνωρίσαντος μέν ἀλλ' ἀπορρίψαντος δέ τόν ὀρφικο - πυθαγορισμόν Παρμενίδου, προσεκολλήθη ἡ ἐν εὐκαιριακῷ συμφέροντι τελοῦσα μεγάλη μερίς τῶν Δυτικῶν διανοητῶν. Ἁπλῶς, τί κρίμα!

Σπυροδῆμος Γ. Ἀνεμογιάννης-Σινανίδης
Διδάκτωρ Φιλοσοφίας

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Καί ὁ μέν δή ἅπαντα ταῦτα διατάξας ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατά τρόπον ἤθει· μένοντος δέ νοήσαντες οἱ παῖδες τήν τοῦ πατρός τάξιν ἐπείθοντο αὐτῇ, καί λαβόντες ἀθάνατον ἀρχήν θνητοῦ ζώου, μιμούμενοι τόν σφέτερον δημιουργόν, πυρός καί γῆς ὕδατός τε καί ἀέρος ἀπό τοῦ κόσμου δανειζόμενοι μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν, εἰς ταὐτόν τά λαμβανόμενα συνεκόλλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις οἷς αὐτοί συνείχοντο δεσμοῖς, ἀλλά διά σμικρότητα ἀοράτοις πυκνοῖς γόμφοις συντήκοντες, ἕν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, τάς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίρρυτον σῶμα καί ἀπόρρυτον.

Ἀφοῦ ἐπέβαλε αὐτόν τόν διακανονισμό, ὁ θεός ἐπανῆλθε στήν οἰκεία γαλήνη του. Μέ τήν ἀποχώρηση τοῦ πατρός τά τέκνα κατανόησαν τίς πατρικές ἐντολές καί τίς ἀκολούθησαν. Ἔχοντας παραλάβει τήν ἀθάνατη ἀρχή τῶν θνητῶν ὄντων ἀπό τόν Δημιουργό καί χρησιμοποιῶντας ὡς ὑπόδειγμα τήν δική του δράση, δανείστηκαν ἀπό τό σύμπαν τμήματα πυρός, γῆς, ὕδατος καί ἀέρος καί ἄρχισαν νά τά συγκολλοῦν· γιά τήν συγκόλλησή τους ὅμως δέν χρησιμοποίησαν ἀλύτους δεσμούς σάν αὐτούς πού διατηροῦσαν τήν δική τους συνοχή, ἀλλά τά στερέωσαν μέ πυκνές σειρές ἀπειροελαχίστων καί ἀοράτων καρφιῶν, ἔτσι ὥστε τό κάθε σῶμα νά ἐμπεριέχει ὅλα τά ὑλικά. Τέλος, ἐμφύτευσαν στό σῶμα, ἕδρα διαρκοῦς εἰσροῆς καί ἐκροῆς, τίς κυκλικές τροχιές τῆς ἀθάνατης ψυχῆς.

Πλάτωνος Τίμαιος 43α

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

Ὡμιλήσαμε περί τοῦ τρόπου τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ψυχικῶν μορφῶν καί τῶν ἐνεργητικῶν τους δυνάμεων καί τῆς ὑφισταμένης διαφορᾶς τῶν δυνάμεων αὐτῶν μεταξύ ψυχικῶν, ἀψύχων καί κάτωθεν αὐτῶν εὑρισκομένων μορφῶν. Ὡμιλήσαμε ἐπίσης διά τῆς διά τῶν μορφῶν ἐξελίξεως καί πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐνεργητικῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Καί πάλιν ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων καί τῶν λειτουργιῶν τους γίνονται μόνον διά τῆς συνδυασμένης ἐνεργείας τους πρός τίς ὀργανικές μορφές καί ὅτι, δι' αὐτῶν καί μόνον δι' αὐτῶν, οἱ δυνάμεις καί λειτουργίες αὐτές αὐξάνουν καί πολλαπλασιάζονται.

Γενικῶς, στή φύσι τῶν μορφῶν τῶν ὄντων ὑπάρχει τό μέσον τῆς προόδου τῶν ψυχῶν. Ἄνευ μορφῶν, οὔτε θά ἐξελίσσοντο, οὔτε νά ἐνεργήσουν θά μποροῦσαν οἱ δυνάμεις. Τό καθολικό αὐτό φαινόμενο ἀποτελεῖ μία ἀλήθεια τήν ὁποία, ὁ ἐρευνητής μυημένος στίς ἀλήθειες τῆς φύσεως, οὐδέποτε πρέπει νά παρίδει.

Ἡ ψυχική δύναμις ἄνευ ὀργανικοῦ μέσου ὄχι μόνο δέν δύναται νά ἐκδηλωθῇ καί λειτουργήσῃ, ἀλλά οὔτε καί νά μεταπραπῇ αὐτή σέ ἰδέα καί ἄλλη ψυχική ἰδιότητα τῶν ὄντων. Ἀλλά πρίν ὁμιλήσουμε περί αὐτῶν ἐκτενέστερα, θεωροῦμε σκόπιμο νά ἐξετάσουμε ποῖο σκοπό πληροῖ ὁ ἄνθρωπος καί ποία εἶναι ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῆς ψυχῆς του καί ἡ προαγωγή της σέ θειοτέρες ἐνέργειες. Διά νά γίνῃ ὅμως καί αὐτό, πρέπει νά διακρίνουμε τίς ὑπάρχουσες διαφορές μεταξύ τῶν ἐνεργητικῶν του δυνάμεων καί τῆς ὑπεροχῆς τους ἔναντι τῶν ἐνεργητικῶν δυνάμεων τῶν ἄλλων ὄντων τῶν εὑρισκομένων στίς κατώτερες βαθμίδες τῆς ὀντολογικῆς κλίμακας.

Ἡ ἀνθρώπινη μορφή εἶναι μία ἀπό τίς ἀρτιότερες ὀργανώσεις καί οἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἐμφανίζονται σέ αὐτήν ὑπό τίς ἰδιότητες τῆς ΒΟΥΛΗΣΕΩΣ καί ΘΕΛΗΣΕΩΣ σέ ἐντονότερο βαθμό. Ἡ ΒΟΥΛΗΣΙΣ καί ἡ ΘΕΛΗΣΙΣ τοῦ ἀνθρώπου ρυθμίζονται ἀπό ἄλλες ψυχικές δυνάμεις, ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες διά τῆς λειτουργίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μετεβλήθησαν σέ ΙΔΕΕΣ. Οἱ ἰδέες στήν ἀνθρωπίνη φύσι συγκροτοῦν τίς γνώσεις καί γίνονται αὐτές περισσότερο συνειδητές. Ἀναλόγως τῶν ἐν ἐνερ-

γεία ἰδεῶν τοῦ ἀνθρώπου ρυθμίζεται ἡ ΒΟΥΛΗΣΙΣ καί ἡ ΘΕΛΗΣΙΣ του. (Τό ζήτημα τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἰδεῶν καί τῶν γνώσεων τοῦ ἀνθρώπου θά τό ἐξετάσουμε ἀναλυτικότερα ἀργότερα).

Ἀλλά οἱ συντελεσθεῖσες ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τῶν δυνάμεων τῶν ψυχῶν ἰδέες λαμβάνουν διαφορετικές κατευθύνσεις. Αὐτό ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φυσικῆς ἤ μή ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καί ἐκ τῶν ἰδεολογικῶν συστημάτων πού ἐπικρατοῦν στό περιβάλλον του.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ σέ φυσικό περιβάλλον, ὅταν τό περιβάλλον αὐτό ρυθμίζεται στή λειτουργία του ὑπό πραγματικῶν γνώσεων τῶν ἀνθρώπων πού τό ἀποτελοῦν καί εὑρίσκεται ἐναρμονισμένο πρός τίς λειτουργίες τῶν φυσικῶν νόμων, ὅταν στόν σχηματισμό τῶν γνώσεών του βοηθοῦνται αὐτές ἀπό τίς ἀλήθειες τῆς φύσεως, τίς ἀλήθειες ἐκεῖνες πού πηγάζουν ἀπό τήν ἁρμονική λειτουργία τῶν "ἀϊδίων" οὐσιῶν στίς συγκροτούμενες μορφές τους, τότε ὁ ἄνθρωπος δέν τείνει μόνον στή διάγνωσι τοῦ σκοποῦ του, ἀλλά καί στήν πλήρωσί του.

Στήν κατάστασι αὐτή, οἱ ἰδέες συνδέονται ἁρμονικά μέ τίς ἀλήθειες τῆς Φύσεως καί καθίστανται παραγωγικά αἴτια ψυχικῶν ἐκδηλώσεων, ἀκόμη δέ ρυθμίζουν τήν ὅλη ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ προσαρμογή τῆς ἁρμονικῆς λειτουργίας τῶν ὀργανικῶν μέσων τοῦ ἀνθρώπου πρός τήν ὅλη λειτουργία τῶν φυσικῶν νόμων συντρέχει σπουδαίως στή διαφώτισι τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων καί στόν σχηματισμό τῶν σαφῶν ἀντιλήψεων περί ἠθικῶν ἀρχῶν οἱ ὁποῖες διακανονίζουν τίς σχέσεις του πρός τούς ὁμοίους του.

Ἀκόμη, ἡ ἁρμονική λειτουργία τῶν ὀργανικῶν του μέσων τόν ἀπαλλάσσει ἀπό τά πάθη, τά ὁποῖα ὅταν κυριαρχοῦν στό νοητικό του, ἐκμηδενίζουν πᾶσα φυσική διανοητική του ἐνέργεια. Ἀντίθετα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μέσα σέ περιβάλλον μή φυσικό, κυβερνώμενο ὑπό τῶν παθῶν, κατευθύνει τίς ἐνέργειές του, τίς σκέψεις του καί τίς πράξεις του ἐναντίον τῆς πληρώσεως τοῦ σκοποῦ του καί δουλώνεται στό περιβάλλον του, ἡ δούλωσί του δέ αὐτή τοῦ ἐκμηδενίζει τίς ὁμαλές λειτουργίες τῆς ΒΟΥΛΗΣΕΩΣ καί τῆς ΘΕΛΗΣΕΩΣ του. Σέ αὐτήν τήν δουλωτική κατάστασι φέρεται σέ σκέψεις καί πράξεις ἀσυνείδητες, οἱ ὁποῖες καθίστανται πηγές παρεμποδιστικές τῶν ἐκδηλώσεων τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων.

Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά καθίστανται καί πηγές οἱ ὁποῖες ἐμποδίζουν τήν ἐπαφή των σέ λειτουργίαν ψυχικῶν του δυνάμεων μετά πάσης ἄλλης ἐξελιγμένης ψυχικῆς ὑπάρξεως.

Διά νά ἀποφύγῃ μία τέτοια δοκιμαστική καί ἀπό πάσης ἀπόψεως θλιβερή κατάστασι, πρέπει νά ρυθμίσῃ τήν ζωή του συμφώνως πρός τίς ὑπαγορεύσεις τῶν νόμων τῆς Φύσεως καί τῶν πνευματικῶν ἐπίσης ἐκείνων νόμων τούς ὁποίους παρασκευάζουν οἱ "ἐν συνειδήσει" πορευόμενες πρός πλήρωσι τοῦ ἀνθρωπίνου σκοποῦ ψυχές. Μία, συμφώνως πρός τίς ὑπαγορεύσεις αὐτές, ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ὠθεῖ τίς γνώσεις του στή φυσική ὁδό τῆς πληρώσεως τοῦ σκοποῦ του καί ὅταν ἐπιτευχθῇ τοῦτο, ἰσχυροποιοῦνται καί ἡ ΒΟΥΛΗΣΙΣ του καί ἡ ΘΕΛΗΣΙΣ του καί ἡ ἐκ τῶν παθῶν του ἀπαλλαγή καθίσταται ὁριστική.

Ἡ κατά φύσιν ζωή καί ἡ ἀπαλλαγή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό ἕνα διεστραμμένο περιβάλλον, φέρει αὐτόν σέ ἀμεσότερη ἐπαφή πρός ψυχικούς κόσμους θειοτέρους τοῦ ἀνθρωπίνου καί τότε ὄχι μόνον χωρεῖ νοητικῶς στήν διάγνωσι τῶν ἀληθειῶν τῆς Φύσεως, ἀλλά λαμβάνει καί τήν ἔννοια τῶν ἠθικῶν Ἀρχῶν, ἐκείνων πού πρέπει νά διακανονίζουν τίς σχέσεις του πρός τούς ὁμοίους του.

Τοῦτο ἔχει καταδειχθῇ στήν ἱστορική ζωή τοῦ ἀνθρώπου, διότι παρετηρήθησαν σέ αὐτήν προσωπικότητες, οἱ ὁποῖες δέν εὑρίσκοντο σέ οὐδεμία δούλωση πρός διεφθαρμένα περιβάλλοντα ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καί ὡς ἐξ αὐτοῦ ἀνῆλθαν σέ ὑπέρτατες σφαῖρες πνευματικῆς ζωῆς, ἀπό τίς ὁποῖες ἄντλησαν καί μετέδωσαν πρός τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες τό φῶς τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ καί τίς ἠθικές ΑΡΧΕΣ ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες θά βοηθοῦσαν τήν ψυχική πρόοδο τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ὑπό τοῦ ἀνθρώπου ἄσκησις τῶν ἠθικῶν ΑΡΧΩΝ αὐτῶν, ρυθμίζει ὅρους τῆς ψυχικῆς ζωῆς καί τίς σχέσεις του πρός ὅλα τά νοητικά ὄντα τῆς Φύσεως, ἐπί πλέον δέ ἐπιτυγχάνει μέ πολύ γοργό ρυθμό τήν ὅλη ἐκδήλωση τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων στήν σφαῖρα τῶν ἐνεργητικῶν μέσων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἔστω καί κατά πλεονασμό τονίζουμε ὅτι, οἱ "ἐν ἀρετῇ βιοῦντες" ἄνθρωποι, ἀποκτοῦν ἰσχυρά ΒΟΥΛΗΣΙ καί ΘΕΛΗΣΙ, οἱ ὁποῖες ἀπαλλάσσουν αὐτούς ἀπό τά χαμηλά ἀνθρώπινα ἐπίπεδα στά ὁποῖα κυριαρχοῦν τά πάθη.

Τά πάθη τά ὁποῖα εἶναι ἡ ἀφόρητη δουλεία τῶν ἀνθρωπίνων διανοιῶν καί ψυχῶν, οἱ ὁποῖες ἐφ' ὅσον εὑρίσκονται ὑποταγμένες στήν δουλεία τους δέν δύνανται τίποτα νά πράξουν πρός πρόοδό τους, οὔτε δύναται νά δημιουργεῖται σέ αὐτές φωτεινή σκέψι, καθοδηγήτρια σκέψι, πρός πλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τους.

Μόνον οἱ ἀπαλλαγμένοι ἀπό τά πάθη τους βλέπουν τίς λεωφόρους τῆς πνευματικῆς ζωῆς, γνωρίζουν "τάς ΑΛΗΘΕΙΑΣ τῆς ΦΥΣΕΩΣ" καί τούς "ΓΟΝΕΙΣ τους". Οὐδείς κυβερνώμενος ἀπό τά πάθη του καί ζῶν ἔξω τῶν ὅρων τῆς φυσικῆς ζωῆς δύναται νά γνωρίσῃ τούς "ΓΟΝΕΙΣ του". ΓΟΝΕΙΣ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ΟΥΡΑΝΟΣ καί ἡ ΓΗ. Ὁ ΟΥΡΑΝΟΣ εἶναι ὁ ΠΑΤΗΡ του, ἡ ΓΗ εἶναι ἡ ΜΗΤΗΡ του.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι προωρισμένος νά γνωρίσῃ τούς νόμους τῶν ΓΟΝΕΩΝ του. "Ὁ ΠΑΤΗΡ καί ἡ ΜΗΤΗΡ" τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οἱ παράγοντες τῆς ψυχικῆς καί σωματικῆς του ὑπάρξεως. Ἐκεῖνο τό ὁποῖο καλοῦμε "ΓΟΝΕΙΣ" τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς του, δέν εἶναι παρά μία λειτουργία τῶν νόμων τῶν πραγματικῶν του ΓΟΝΕΩΝ.

Οἱ οὐσίες τῆς ΓΗΣ καί τό ΦΩΣ τοῦ ΟΥΡΑΝΟΥ εἶναι οἱ πηγές πάσης ἀτομικῆς ὑπάρξεως καί πάσης συνειδητῆς ζωῆς. Ἡ ΜΗΤΗΡ ΓΗ διά τῶν οὐσιῶν της καί τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων της παρέχει τά οὐσιαστικά στοιχεῖα πρός ὀργάνωσι τῶν μορφῶν, ὁ δέ ΠΑΤΗΡ ΟΥΡΑΝΟΣ τίς θαυμάσιες ἐπιδράσεις τοῦ ΦΩΤΟΣ, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν στήν ΣΥΝΕΧΗ οὐσία τῆς ΓΗΣ τήν ἐκδήλωσι τῶν νόμων της.

Διά τῶν ἐν ἐνεργείᾳ νόμων της αὐτῶν, ἡ ΣΥΝΕΧΗΣ οὐσία φθάνει διά νά καταστῇ ὁ ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ τῶν μορφῶν. Ἀλλά διά τήν συντήρησι καί ἐξέλιξι τῶν μορφῶν "ὁ ΠΑΤΗΡ καί ἡ ΜΗΤΗΡ" εἶναι οἱ

μεγάλοι παράγοντες. Τό ΦΩΣ τοῦ ΟΥΡΑΝΟΥ καί οἱ οὐσίες τῆς ΓΗΣ εἶναι οἱ μοναδικοί συντελεστές τῆς ὅλης ζωῆς τῶν μορφῶν. Ἀλλά εἶναι ἐπίσης καί οἱ συντελεστές πάσης μεταμορφώσεως καθώς καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι φέρουν τίς ψυχές τῆς ΓΗΣ στίς διάφορες βαθμίδες τῆς ἀνελικτικῆς κλίμακας τῶν πνευματικῶν κόσμων.

Διά τούς ἀνωτέρω λόγους οἱ ἄνθρωποι δέν πρέπει νά ζοῦν ἔξω τῶν ορίων τῆς φυσικῆς ζωῆς, ἔξω τῆς ἐναρμονίσεως αὐτῶν πρός τίς λειτουργίες τῶν φυσικῶν νόμων καί νά κυβερνῶνται ὑπό τῶν παθῶν, τῶν δημιουργημάτων τῆς μή κατά φύσιν ζωῆς.

ΤΑ ΘΑΡΓΗΛΙΑ

Παλαιά ἑορτή τῶν Ἀθηναίων μέ ἀγῶνες κυκλικῶν χορῶν ἀνδρῶν καί παιδιῶν (κατά τήν δεύτερη μέρα) πρός τιμήν κυρίως τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ κατεξοχήν ἐξιλαστηρίου θεοῦ. Ἦταν ὅμως κοινή ἑορτή Ἀπόλλωνος καί Ἀρτέμιδος, τῶν διδύμων ἀδελφῶν πού κατά τούς Δηλίους γεννήθηκαν στίς 6 (ἡ Ἄρτεμις) καί στίς 7 (ὁ Ἀπόλλων) τοῦ μηνός Θαργηλιῶνος. Τά Θαργήλια ἦταν καί ἑορτή γενεθλίων τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τό ὄνομα τῆς ἑορτῆς προέρχεται ἀπό τήν λέξη θάργηλος, *ὁ ὁποῖος χύτρα ἐστίν ἀνάπλεως σπερμάτων καί ὁ τῶν σπερμάτων μεστός χύτρος ἱεροῦ ἑψέματος*... ἤ ἀπό τό θάργηλος ἄρτος δηλαδή τόν ἄρτο πού φτιάχτηκε ἀπό τούς πρώτους καρπούς. Ἦταν τά Θαργήλια ἑορτή τῶν πρώτων καρπῶν στήν ἀρχή τοῦ θερισμοῦ. Κατά τούς γραμματικούς **Θαργήλια** εἰσί πάντες οἱ ἀπό γῆς καρποί.

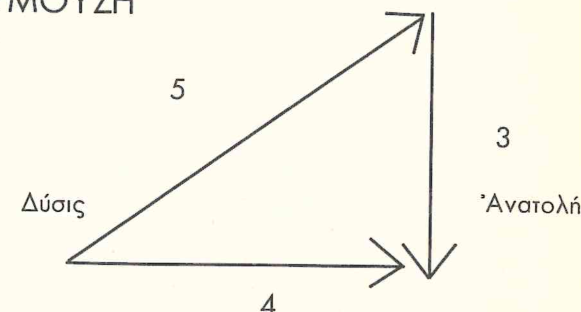
Ἡ πρώτη μέρα (μέρα γενεθλίων τῆς Ἀρτέμιδος) ἦταν μέρα καθαρμοῦ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπό τά μιάσματα. Τήν πρώτη ἡμέρα ἐτελεῖτο ὁ καθαρμός τῆς πόλεως μέ τόν ἑξῆς τρόπο, ὁ ὁποῖος στηριζόταν σέ ἀρχαία ἱεροπραξία: Διάλεγαν δύο φαρμακούς τούς ὁποίους γυρνοῦσαν στούς δρόμους τῆς πόλεως. Οἱ φαρμακοί ἦσαν δύο ἄνδρες, στόν λαιμό τῶν ὁποίων κρεμοῦσαν ἀρμαθιές ἀπό σῦκα, μαῦρα στόν ἕναν καί ἄσπρα στόν ἄλλον. Ἐκεῖνος μέ τά μαῦρα σῦκα γινόταν φαρμακός τῶν ἀνδρῶν ἐνῶ ὁ ἄλλος μέ τά ἄσπρα σῦκα φαρμακός γιά τίς γυναῖκες.

Τήν δεύτερη μέρα τῶν Θαργηλίων (ἡμέρα γενεθλίων τοῦ Ἀπόλλωνος) πού ἦταν ἡμέρα τῆς κυρίας ἑορτῆς, οἱ Ἀθηναῖοι γιά τήν ἐπιτυχία τῆς συγκομιδῆς πρόσφεραν στόν Ἀπόλλωνα τόν θάργηλο, δηλαδή ἕνα γλυκό ἤ ἕνα χυλό ἀπό δημητριακά, προσφορά τῶν πρώτων καρπῶν τοῦ θερισμοῦ, πού θά γινόταν σέ λίγες ἡμέρες. Ἀπό τούς πρώτους καρπούς (ἀπαρχές) οἱ Ἀθηναῖοι ἔφτιαχναν καί ἔτρωγαν τό θαργήλιο ἄρτο. Κατά τά Θαργήλια οἱ Ἀθηναῖοι θυσίαζαν στόν Ἥλιο καί στίς Ὧρες. Ἡ θυσία στόν Ἥλιο θά γινόταν γιατί τό ὄνομα τοῦ μηνός Θαργηλιών ἐκφράζει τό θάλπος (θερμότητα) τοῦ θερινοῦ Ἡλίου. Στήν πομπή τῆς ἑορτῆς μεταφέρονταν οἱ πρῶτοι καρποί καί ἡ Εἰρεσιώνη, ἡ ὁποία ἦταν κλαδί ἐλιᾶς ἤ δάφνης, στολισμένο μέ καρπούς, ταινίες, μαλλιά καί φιάλες γεμάτες κρασί, μέλι καί λάδι, σύμβολα γονιμότητας. Τήν ἴδια μέρα οἱ Ἀθηναῖοι ἔστελναν στήν Δῆλο μέ τήν ἱερή τριήρη, τόν φόρο λατρείας τους στόν Ἀπόλλωνα, σέ ἀνάμνηση τοῦ ἀνθρωπίνου φόρου πού ἔδιναν στήν Κρήτη καί τόν ὁποῖον κατήργησε ὁ Θησέας.

Ἀπόσπ. ἀπό «Λεξικόν τελετῶν ἑορτῶν καί ἀγώνων» Λ.Βρεττοῦ.

Ε. ΚΟΥΜΟΥΣΗ

ΤΟ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟ ΟΡΘΟΓΩΝΙΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

Τό Πυθαγόρειο Ὀρθογώνιο Τρίγωνο, ταξιδιώτης καί αὐτό ἀπό τά ἀρχαῖα χρόνια, καταφθάνει στήν σύγχρονη ἐποχή φορτωμένο μέ πραγματικά χιλιάδες μυστηριακές ἀναμνήσεις.

Ὅπως καί τά τόσα, κατά τόν ἀριθμό, ἄπειρα ἄλλα μυστηριακά σύμβολα, ἔτσι καί αὐτό, ἐκτείνεται σέ πάρα πολλά ἐπίπεδα.

Καθώς τό ἱερό αὐτό μυστηριακό σύμβολο ἱδρύθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν θεῖο Πυθαγόρα, οἱ δυνατότητες ἑρμηνευτικῆς του προσεγγίσεως, πρέπει νά κινηθοῦν καί αὐτές μέσα στά πλαίσια τῆς Ὀρφικοπυθαγορείου μυστηριακῆς παραδόσεως.

Ἤδη, ὁ ὁρισμός πού ἐδόθη ἀπό τόν ἴδιο τόν θεῖο Πυθαγόρα, μπορεῖ νά γίνει καθοδηγητικός γιά τήν ἑρμηνευτική προσέγγιση τοῦ ἱεροῦ τούτου συμβόλου.

Ὁ γνωστός αὐτός ὁρισμός προσδιορίζει ὅτι ***"τό ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο καθέτων πλευρῶν ἰσοῦται μέ τό τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης"***. Ἐκ μέρους τοῦ θείου Πυθαγόρου, οἱ δύο κάθετες πλευρές τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου ἀπεδόθησαν διά τῶν ἀριθμῶν **3** καί **4**. Ἡ δέ ὑποτείνουσά του ἀπεδόθη διά τοῦ ἀριθμοῦ **5**.

Ἐφαρμόζοντες τόν ὁρισμό, ἔχουμε

$3^2 + 4^2 = 5^2$ ἤ $9+16 = 25$.

Τό Πυθαγόρειο Ὀρθογώνιο Τρίγωνο εἶναι ἕνα γεωμετρικό σχῆμα. **Τοῦτο, ὅπως κάθε μυστηριακή παράσταση, ὑπακούει εἰς τούς πολυπλόκους νόμους προσανατολισμοῦ εἰς τά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος**. Ἡ διαδικασία αὐτή εἶναι μέρος τῆς ἑρμηνευτικῆς ἐπιλύσεως τοῦ μηνύματος τοῦ προκειμένου συμβόλου.

Ἐκ τῶν συμβολικῶν παραμέτρων τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὁρίζοντος, ἐδῶ, στήν περίπτωση τοῦ Πυθαγορείου Ὀρθογωνίου Τριγώνου, ἐπιλυτική ἰσχύ ἀποκτᾶ **ἡ ἀνατολική πλευρά τοῦ συμβόλου**. Ἡ πλευρά αὐτή προσδιορίζεται, ἐάν τό ἐν λόγῳ τρίγωνο θεωρηθεῖ ὅτι ἐγγράφεται μέσα σέ ἕνα **γεωγραφικό χάρτη**. Στήν περίπτωση αὐτή, τό ἀνατολικό τμῆμα τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτη συνδέεται μέ τήν **ἐνεργητική πλευρά** τοῦ μυστηριακοῦ τού-

του συμβόλου.

Παραδοσιακῶς, ὁ τόπος τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου συνδέεται μέ τήν ἐνεργητική πλευρά τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὁρίζοντος.

Ἐπειδή ὁ ἀριθμός 3, συμβολίζει καί τόν **Φυσικό Νόμο 3**, ὁ ὁποῖος ἐκφράζεται ὡς **Ἐνέργεια**, ἡ πλευρά 3 τοῦ Πυθαγορείου Ὀρθογωνίου Τριγώνου, πρέπει, ἐκφράζουσα τόν Φυσικό Νομο 3 - Ἐνέργεια, νά τεθεῖ στό ἀνατολικό τμῆμα τοῦ γεωγραφικῶς λαμβανομένου γεωμετρικοῦ πεδίου.

Μεταξύ τῶν πολλῶν συμβολικῶν ἐπιπέδων, ἐντός τῶν ὁποίων κινεῖται τό Πυθαγόρειο Ὀρθογώνιο Τρίγωνο, ἐπιλέγεται πρός διερεύνηση ἕνα συγκεκριμένον. Ἡ ἐπιλογή αὐτή θά ἀκολουθήσει τόν συγκεκριμένο **ἀρχαῖο μυστηριακό κανόνα**. Σύμφωνα μέ αὐτόν, **ὡς παραδειγματικό ἑρμηνευτικό ἐπίπεδο ἐπιλέγεται ἐκεῖνο, τό ὁποῖο συνειδητοποιεῖται εἰς τό δυνατόν ἀνώτερο συνειδησιακό ἐπίπεδο. Ὁ ἐκθεωτικός ὁρίζων** ἱκανοποιεῖ τόν, ὡς ἄνω, συγκεκριμένο ἀρχαῖο μυστηριακό ἑρμηνευτικό κανόνα.

Ἐπειδή εἰς ὅλα τά κανονικῶς συνδεδεμένα μέ τόν θεῖο κόσμο ἀρχαῖα ἑλληνικά μυστηριακά συστήματα, τά ἱερά τους δρώμενα συμβάλλουν εἰς τήν **βαθμιαία μεταφόρφωση τοῦ αἰθέρος τοῦ Συνδετικοῦ Λόγου ὑλικοῦ ψυχικοῦ ἀτόμου καί ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἰς Πνευματικό Ὀργανισμό**, ὁ θεῖος Πυθαγόρας ἀπετύπωσε διά τῶν ἱερῶν ἀριθμῶν 3 καί 4 καί 5 τήν συμβολική διά θείου Ἔρωτος μεταμόρφωση αὐτή.

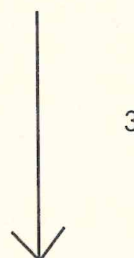
Πράγματι, **ἡ μυστηριακή συμβολική ἀλληλουχία τῶν ἱερῶν ποιοτικῶν ἀριθμολογικῶν μεγεθῶν 3 καί 4 καί 5 δηλώνει τήν ἐκ θείου Ἔρωτος μεταμόρφωση τῆς Μορφῆς-Συνδετικός Λόγος εἰς Θεία Μορφή Πνευματικοῦ Ὀργανισμοῦ, δηλαδή εἰς μορφή αἰθερικοῦ σώματος ἑνός ἐκ τῶν ἀπείρων κατά τόν ἀριθμό θεῶν.**

Ἡ ἔρευνα συνεπῶς αὐτή πρέπει νά κινηθεῖ ἐπί ἐπιπέδου τῆς ὡς ἄνω ποιοτικῆς ἀξιολογήσεως τῶν ἀριθμολογικῶν μεγεθῶν τῶν ἱερῶν ἀριθμῶν 3 καί 4 καί 5.

Ἐπειδή, **ἡ ὡς ἄνω μεταμόρφωση ἐπιτελεῖται δι᾽ Ἐνεργείας παρεχομένης πρός τοῦτο ἐκ τῶν θείων κόσμων**, τό ἄνυσμα 3 τῆς πλευρᾶς 3 τοῦ Πυθαγορείου Ὀρθογωνίου Τριγώνου θά ἔχει **κατεύθυνση ἐκ τῶν ἄνω πρός τά κάτω.**

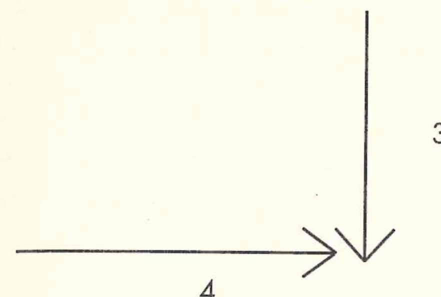
Τό ἄνυσμα, συνεπῶς, τοῦ ποιοτικοῦ μεγέθους 3 θά σχηματοποιηθεῖ ὡς ἑξῆς

Σχῆμα 1

Πράγματι, τό ἐκ τῶν ἄνω πρός τά κάτω κατευθυνόμενον ἄνυσμα τοῦ Φυσικοῦ νόμου 3-Ἐνέργεια **ἐπιπίπτει καθέτως** ἐπί τοῦ ἀνύσματος τοῦ Φυσικοῦ Νόμου 4-Μορφή.

Σχῆμα 2

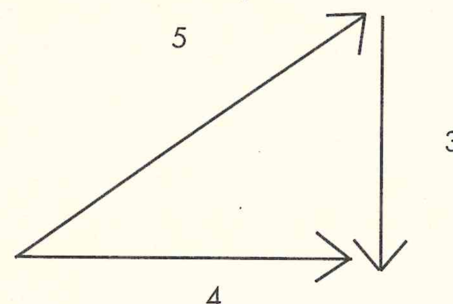
Ἡ πλευρά 4 ἀναφέρεται στόν Φυσικό Νόμο 4 - Μορφή.

Ὡς Μορφή, ἐδῶ, συμβολίζεται ὁ σχηματοποιημένος αἰθήρ τοῦ Συνδετικοῦ Λόγου.

Ὁ προσανατολισμός τοῦ ἀνύσματος 4 χωρεῖ **ἐκ Δυσμῶν πρός Ἀνατολάς**. Τοῦτο νομιμοποιεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, **ὁ αἰθήρ τοῦ Συνδετικοῦ Λόγου ἐξελίσσεται ἀπό τήν ἀδιαμόρφωτη κατάσταση πού συμβολίζεται ἀπό τήν Δύση πρός τήν μορφοποιημένη κατάσταση πού συμβολίζεται ἀπό τήν Ἀνατολή.**

Τοῦτο ἰσχυροποιεῖ τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ ἀνύσματος 3 εἰς τήν πλευρά τῆς Ἀνατολῆς.

Σχῆμα 3

Τό προκῦπτον ἄνυσμα 5, ἤτοι, ἡ ὑποτείνουσα τοῦ Πυθαγορείου Ὀρθογωνίου Τριγώνου, συμβολίζει τόν Φυσικό Νόμο 5, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει **τόν Νόμο τοῦ Ἔρωτος ἤ τῆς Ἀναπαραγωγικότητος.**

Ὄχι τυχαῖα, ὅμως, **ἡ θεία Ὀρφική μυστηριακή παράδοση προσδιορίζει διά τεσσάρων ὀνομάτων τήν τετραπλῆ φύση ἑνός ἐκθεωθέντος ὑλικοῦ ψυχικοῦ ἀτόμου. Τά θεῖα αὐτά ὀνόματα, δοθέντα ὑπό τοῦ ἰδίου τοῦ Ὀρφέως εἶναι**

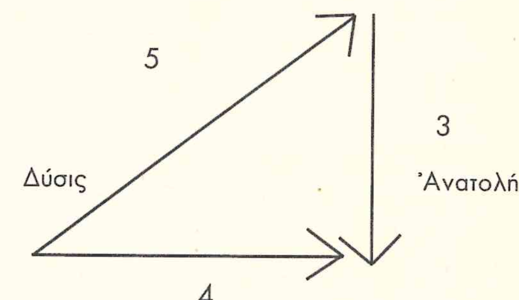
Φάνης - Ἔρως - Μῆτις - Ἠρικεπαῖος

Γιά πάρα πολλούς ἀριθμολογικούς καί ἄλλους λόγους, **τό ἄνυσμα 5 - Ἔρως ἤ Ἀναπαραγωγικότης ἀναφέρεται καί εἰς τήν θείαν φύσιν ἑνός ἐκ τῶν ἀπείρων κατά τόν ἀριθμό προσωπικῶν θεῶν.**

Ὁ ἐκφραζόμενος ἐν ὀρθῇ γωνίᾳ Φυσικός Νομος 5-Ἔρως ἤ Ἀναπαραγωγικότης προβάλλεται μεταξύ τῶν ὁρίων τῶν Φυσικῶν Νόμων 3 καί 4.

Ἡ προβολή αὐτή ἔχει τήν ἐκκίνησή της εἰς τό σημεῖο τῆς συμπτώσεως τῶν δύο καθέτων μεταξύ τους ἀνυσμάτων 3 καί 4.

Ἔτσι, καταλήγουμε εἰς τήν ὀρθῶς προσανατολισμένη διαμόρφωση τοῦ Πυθαγορείου Ὀρθογωνίου Τριγώνου.

Ἡ καθετότης τῶν ἀνυσμάτων 3 καί 4 συγκροτεῖ ἐπίπεδον διακινήσεως τοῦ Φυσικοῦ Νόμου 3-Ἐνέργεια ἐντός τοῦ τρισδιαστάτου χώρου, καθώς, τά ἀνύσματα 3 καί 4 μποροῦν νά θεωρηθοῦν ὡς ἀντιπροσωπευτικά τῶν δύο ἐκ τῶν τριῶν ἀξόνων πού προσδιορίζουν τόν τρισδιάστατο χῶρο.

Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ ἀνύσματος 5 εἶναι προφανῶς **ἐξελικτική**. Ἡ ἐκκίνηση τῆς ἐξελικτικῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως τοποθετεῖται εἰς τήν Δύση.

Ἡ πορεία τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς βαίνει ἐκ τῆς συμβολικῆς ἀτελείας, τήν ὁποία ἐκπροσωπεῖ ἡ Δύση πρός τήν ἐν δυνάμει συνεχῶς διαφεύγουσα πρός Ἀνατολάς, τελειότητα.

Ἡ τροχιά τῶν μυστηριακῶν ἐκθεωτικῶν δρωμένων κινεῖται εἰς ἀνεξερευνήτους περιοχάς πέραν τοῦ τρισδιάστατου χώρου. Τοῦτο, διότι, ἡ ὑποτείνουσα ἄνυσμα 5 δέν ὑπακούει στίς δύο παραμέτρους, ἀνύσματα 3 καί 4, τοῦ τρισδιάστατου χώρου. Ἡ ἐκτίμηση αὐτή στηρίζεται στό ὅτι ἡ καθετότητα μεταξύ τῶν ἀνυσμάτων 3 καί 4 προσδιορίζει δύο ἀπό τίς τρεῖς συντεταγμένες τοῦ τρισδιάστατου χώρου.

Τά τετράγωνα τῶν ἱερῶν ἀριθμῶν 3,4 καί 5, δηλώνουν ὁλοκλήρωση ἐν μορφικῇ καταστάσει τῶν δράσεων τῶν Φυσικῶν Νόμων 3 καί 4 καί 5.

Συγκεκριμένως, τοῦτο καθίσταται ἐμφανές, ὅταν τό τετράγωνο τοῦ Φυσικοῦ Νόμου **3** -Ἐνέργεια λειτουργήσει ὡς μέγεθος **9**. Ἡ μετάβαση ἐν προκειμένῳ τοῦ μεγέθους 3 εἰς τό μέγεθος 9 συμβολίζει τήν **παρουσία τῶν 9 Φυσικῶν Νόμων ἐν ἐνεργητικῇ καταστάσει**. Τοῦτο συμβαίνει, ὅταν ὁ Φυσικός Νόμος 3 -Ἐνέργεια ὁλοκληρωθεῖ διά τῆς ἰσχύος τῆς λειτουργίας τοῦ Μυστηριακοῦ Τετραγώνου.

Τό τελευταῖο τοῦτο λειτουργεῖ πλήρως ἐν ἀναπτύξει καί τῶν 9 Φυσικῶν Νόμων.

Τό τετράγωνο τοῦ Φυσικοῦ Νόμου **4**-Μορφή, ἀναγόμενο εἰς τό μέγεθος **16**, δηλώνει **ἐξελικτική (Φυσικός Νόμος 6-Ἐξέλιξη) ἀνάπτυξη τῶν κινητικῶν (Φυσικός Νόμος 1- Κίνηση) δυνάμεων τοῦ ὑλικοῦ ψυχικοῦ ἀτόμου.** Τοῦτο συμβαίνει ὅταν ὁ Φυσικός Νόμος 1 - Κίνηση ἐκφρασθεῖ ὡς ψυχικός νόμος, ὁπότε ὁ Φυσικός Νόμος 1 - Κίνηση τοῦ ἀπροσώπου ἐπιπέδου, ἐκφράζεται ὡς δεκαπλάσιο τοῦ ἀπροσώπως λειτουργοῦντος Φυσικοῦ Νόμου 1 - Κίνηση. Τό πρῶτο δεκαπλάσιο τοῦ ἀριθμοῦ 1 εἶναι ὁ ἀριθμός 10.

Τότε ὁ ὡς ἄνω ἀριθμός **16**, ἀναλυόμενος εἰς **10** καί **6**, δηλώνει ὅτι ἡ εἰς πρῶτο ἐπίπεδο ψυχική κίνηση 10 τίθεται εἰς ἐξέλιξη, ὡς ὁ Φυσικός Νόμος 6-Ἐξέλιξη πραγματοποιεῖ.

Ἐπειδή ὅμως ὁ Φυσικός Νομος 1-Κίνηση δηλώνει ἀλλαγή καταστάσεως, αὐτή, στό ψυχικό ἐπίπεδο, ὡς ἀριθμός 10, τίθεται εἰς ἐξέλιξη διά τοῦ ἀριθμοῦ 6. Ὁ συνδυασμός τῶν δύο ὡς ἄνω τετραγώνων τῶν δράσεων τῶν Φυσικῶν Νόμων 3 καί 4 ἤτοι, οἱ ὁλοκληρωμένες δράσεις τῶν Φυσικῶν τούτων Νόμων νοούμεναι ὡς τά ἀντιστοίχως προκύπτοντα τετράγωνα

$3^2 = 9$ καί $4^2 = 16$

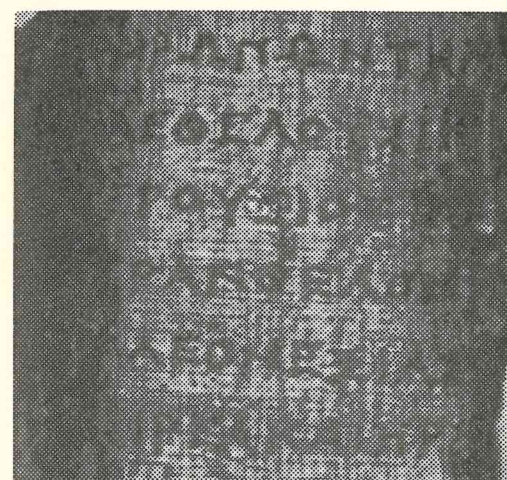
ἤτοι ὡς ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν 9 +16, καταλήγουν στό τετράγωνο τοῦ ἀριθμοῦ 5, ἤτοι στόν ἀριθμόν 25.

Ἡ ὁλοκλήρωση ἐν ἀριθμητικῷ τετραγώνῳ τοῦ Φυσικοῦ Νόμου 5-Ἔρως ἤ καί Ἀναπαραγωγικότης ἐκδιπλώνεται διά τοῦ ἀριθμοῦ **25** εἰς προφανῶς ἄπειρα ἐπίπεδα, τά ὁποῖα δέν εἶναι δυνατόν ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου ὁρίζοντος νά συνειδητοποιηθοῦν.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ **25**, ὁ **20** προσδιορίζει λειτουργία τοῦ Φυσικοῦ Νόμου 2 - Ζωή εἰς τό ψυχικό ἐπίπεδο. Κάτω ἀπό τήν οπτική γωνία μιᾶς ἀπό τίς ἄπειρες κατ' ἀριθμό δυνάμεις νά πραγματοποιηθοῦν θεάσεις τοῦ Φυσικοῦ Νόμου 2 - Ζωή καθώς ὁ Νόμος αὐτός, ὡς μέγεθος 20, λειτουργεῖ μέσα στόν ψυχικό ὁρίζοντα ἑνός θεοῦ, διαπιστώνεται ὅτι ἡ σύζευξη τοῦ νομικοῦ μεγέθους 20 μέ τό νομικό καθεστώς ἀριθμός 5- ὡς τελικό μέγεθος 25 - καταλήγει εἰς **ἀριθμολογικῶς βεβαιουμένη κατάσταση ἐξελικτικῆς Ἀναπαραγωγικότητος.**

Αὐτά ἀποτελοῦν ὀλίγα τινά ὡς πρός τήν Πυθαγόρειον μυστηριακήν ἐξίσωση

9 +16 - 25.

ΑΠΑΝΘΡΑΚΩΜΕΝΟΣ ΠΑΠΥΡΟΣ ΤΟΥ 4ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ- ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΡΑΤΟΣ ΜΕ ΝΕΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Ἀνακαλύφθηκε τό 1962

Ἀπανθρακωμένος πάπυρος τοῦ 4ου αἰῶνος- γίνεται ὁρατός μέ νέα τεχνολογία.

Χρησιμοποιῶντας μία ὑπερσύγχρονη τεχνολογία αἰχμῆς (μέθοδο μικροφασματικῆς φωτογράφισης) ἐρευνητές ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό πέτυχαν νά κάνουν ἀπολύτως ὁρατό τό κείμενο ἑνός ἀπανθρακωμένου παπύρου ἀπό τό Δερβένι, πού φυλάσσεται στό Ἀρχαιολογικό Μουσεῖο Θεσσαλονίκης.

Ὁ πάπυρος μαυρισμένος ἀπό τόν χρόνο καί τήν φωτιά, βρέθηκε τό 1962 μαζί μέ ἄλλα φημισμένα εὑρήματα τῆς περιοχῆς τοῦ Δερβενίου καί, σύμφωνα μέ τούς ἀρχαιολόγους, εἶχε ἐπιβιώσει μιᾶς ταφικῆς πυρᾶς τῶν μέσων τοῦ 4ου αἰῶνος.

Ἀποτελεῖ μία φιλοσοφική πραγματεία γιά τήν φύση τῶν θεῶν, τήν κοσμογονία, τήν θεωρία τῆς ψυχῆς καί τήν φύση τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, κυρίως ὑπό μορφήν ἑρμηνείας ἑνός παλαιοτέρου Ὀρφικοῦ Ὕμνου.

Σέ σύντομο χρονικό διάστημα οἱ ἐρευνητές θά ἑτοιμάσουν ἀνασύσταση τοῦ κειμένου, πού δέν ἔχει ἀναγνωσθεῖ, 40 χρόνια μετά τήν ἀνακάλυψή του.

Στήν ἔρευνα συνεργάζονται καί καθηγητές ἀπό τήν Ὀξφόρδη, ἀπό τό Πανεπιστήμιο τῆς Πάτρας καί τό Πανεπιστήμιο Brigham Young.

ΜΑΡΙΟΥ ΕΣΣΛΙΝ

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ελλάδα εἶναι ὁ τρόπος σκέψεως τῶν Ἑλλήνων καί κατόπιν τούτου κάθε τόπος θά μποροῦσε νά εἶναι Ἑλλάδα, ἄν εἶχε κατοικηθῆ ἀπό τήν παράξενη αὐτή φυλή πού ἦρθε πρώτη σέ ἐπαφή μέ τούς ρυθμούς καί τούς κώδικες τῶν ἰδεῶν. Ἕνας τέτοιος τόπος εἶναι καί ἡ περιοχή τοῦ Χελμοῦ Ἀχαΐας.

Μέ ἀφορμή τούς συμβολισμούς καί τίς τοπωνυμίες τῆς ὀρεινῆς περιοχῆς τῆς Ἀχαΐας (Ἀρροανίας), σκέφτηκα, τό σημερινό κομμάτι μου νά εἶναι μία πνευματική ἄσκηση, ἡ ὁποία πιστεύω ὅτι θά σᾶς εὐχαριστήσῃ, καθ' ὅσον μόνοι σας θ' ἀνακαλύψετε τίς ἑλληνικές κληρονομικές γνώσεις σας πού εἶναι πρός στιγμήν βυθισμένες στή λίμνη τῆς λησμονιᾶς.

Σήμερα πρέπει νά σκεφτῇς γι' αὐτήν τήν ἴδια τήν σκέψη, εἶπα στόν ἑαυτό μου.

Στήν ἀρχή πρέπει νά διαλέξῃς τήν πεζή πραγματικότητα ὅτι ἡ σκέψη εἶναι ἀποτέλεσμα κάποιου μηχανισμοῦ τοῦ ἐγκεφάλου διά τοῦ ὁποίου διέρχεται μέ κάποιο ρυθμό ἕνας ἑσμός ἠλεκτρικά φορτισμένων μορίων (ἰόντων) μοῦ εἶπε.

Αὐτά ξεκινοῦν ἀπό ἕναν χῶρο, *φαιά οὐσία* θά τήν ἔλεγα, διέρχονται ἀπό τόν μηχανισμό σκέψεως (*ἐνάργεια* τόν ἔλεγε ὁ Πλάτων) καί ἐπιστρέφουν ἐλαφρῶς διαμορφωμένα κατά συχνότητα καί εὖρος πάλι στήν φαιά οὐσία καί επικάθηνται ἐπ' αὐτῆς σάν κώδικες ἀνανεωμένων γνώσεων.

Ἐφόσον, λοιπόν, ὑπάρχει ροή, Ἕλληνά μου, πρέπει νά ὑπάρχῃ καί κάποια κινητήρια δύναμη πού παράγει, κάποια διαφορά ὕψους θά ἔλεγα ἄν ἐπρόκειτο γιά ροή νεροῦ, κάποια τάση θά ἔλεγα γενικά.

Ἔτσι, γιά νά μέ ἐννοήσῃς, Ἕλληνά μου, πρέπει πρῶτα νά σοῦ θυμίσω τίς ἰδιότητες μερικῶν φυσικῶν στοιχείων, ἡ γνώση τῶν ὁποίων εἶναι ἀπαραίτητη προκειμένου νά δημιουργηθῆ τό ρεῦμα σκέψεων, πού περιμένω ἀπό σένα.

Ἔπιασα τόν ἑαυτό μου νά μοῦ μιλάῃ καί νά μέ λέῃ ""Ἕλληνά του" σάν νά εἶναι ἄλλος ἐγώ καί ἄλλος αὐτός. Τόν ρώτησα: Ἐσύ ποῖος εἶσαι;

Ἐγώ, μοῦ εἶπε, εἶμαι ἡ ἀποθήκη τῶν γνώσεων πού παράγει τάση, γιά νά σκεφτῇς ἐσύ Ἕλληνά μου. Νά μέ λές χῶρο.

Μέσα μου συμπιέζονται σάν γνώσεις οἱ ἰδέες πού συλλαμβάνεις, σέ παρακαλῶ ὅμως, ἐπειδή προβλέπω ὅτι σήμερα θά μέ ζορίσῃς, μήν ξεχνᾶς ὅτι κι ἐγώ ἀνήκω στήν ἴδια φυλή μέ σένα. Ὅταν ἡ πίεση μέ ζορίζει πετάω τίς γνώσεις στή λίμνη. Ξεχνῶ.

-Ἐντάξει, θά σέ λέω χῶρο.

Πές μου λοιπόν τί ἐννοεῖς ὅταν λές *ρεῦμα*, *ροή* καί *τάση*;

-Πρόσεξε: Ὅταν λέω "ρεῦμα" νά ἐννοῇς ροή σκέψης καί ὅταν λέω "τάση" νά ἐννοῇς τήν δύναμη τῶν γνώσεων. Σοῦ θυμίζω γιά παράδειγμα ὅτι ὅταν θελήσῃς ρεῦμα ἕνας τρόπος ὑπάρχει! Νά βρῇς τήν πηγή τῆς Στυγός, τῆς κουκουβάγιας δηλαδή, πού ἦταν ἔμβλημα τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας - Ἀθηνᾶς στήν περιοχή τῆς Ἀρροανίας.

Ἡ πηγή, λοιπόν, θά γεμίσῃ τή λίμνη τοῦ χώρου σου, τή λίμνη πού μέσα της θά ὑπάρχουν ἐν δυνάμει ὅσα πρέπει νά ξέρῃς, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα γιά τά ρεύματα τά ὁποῖα, παρ' ὅλο ὅτι δέν γίνονται ἀντιληπτά ἀπό τίς πέντε αἰσθήσεις τῶν παρατηρητῶν, προσδιορίζουν τίς μελλοντικές πράξεις τοῦ γίγνεσθαι.

Ἔτσι, ὅταν στή λίμνη τῆς λησμονιᾶς πού ἡ ἀλληγορία τῶν Ἀχαιῶν τήν ἔθετε στήν Ἀρροανία (Τσιβλού τήν λένε τώρα, ἀπό τό Τσιμπλού, δηλαδή αὐτή πού δέν βλέπει ἤ πού δέν ἀκούει).

Ὅταν λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω, στήν λίμνη αὐτή ἀποκτήσῃς, τόσο τήν ποσότητα νεροῦ (γνώση), ὅσο καί τήν ἀναγκαία διαφορά ὕψους (πίεση γνώσεων), τότε θά καταλάβῃς, Ἕλληνά μου, ὅτι τό ρεῦμα πού μπορεῖς νά φτιάξῃς πού ἴσως νά εἶναι ἱκανό νά κινήσῃ μιά ὁλόκληρη πολιτεία, θά ταλαντώνεται μεταξύ ἐμοῦ καί ἐσοῦ (*ἀνάλυση* καί *σύνθεση* λένε οἱ μαθηματικοί) μέ στιγμιαῖες στάσεις ἀνάμεσα στήν ἀναλυτική καί συνθετική σκέψη, ἀφοῦ ἡ ροή σκέψεως γιά μιά στιγμή, ἀλλάζοντας φορά, σταματᾶ.

Αὐτό δέν εἶναι ὑπόθεση.

Ἄν σκεφθοῦμε τήν πεζή πραγματικότητα περί πραγματικῆς ροῆς ἠλεκτρικά φορτισμένων ὑλικῶν σωματιδίων, ἐντός τοῦ ἐγκεφάλου, ἄν σκεφτοῦμε ὅτι οἱ κινήσεις αὐτές φαίνονται καθαρότατα στά ἐγκεφαλογραφήματα πού κάθε γιατρός γνωρίζει, χωρίς νά ξέρουμε τό πῶς αὐτές οἱ ὑλικές κινήσεις μετατρέπονται σέ νόηση ἀύλων ἰδεῶν, πρέπει νά δεχτοῦμε ὅτι οἱ ἰδέες θά πρέπῃ νά ἔχουν κατ' ἀναλογία τήν ἴδια κυματομορφή μέ τίς πραγματικές ἠλεκτρικές ταλαντώσεις πού δημιουργεῖ ὁ χῶρος καί ὁ Ἕλληνάς μας.

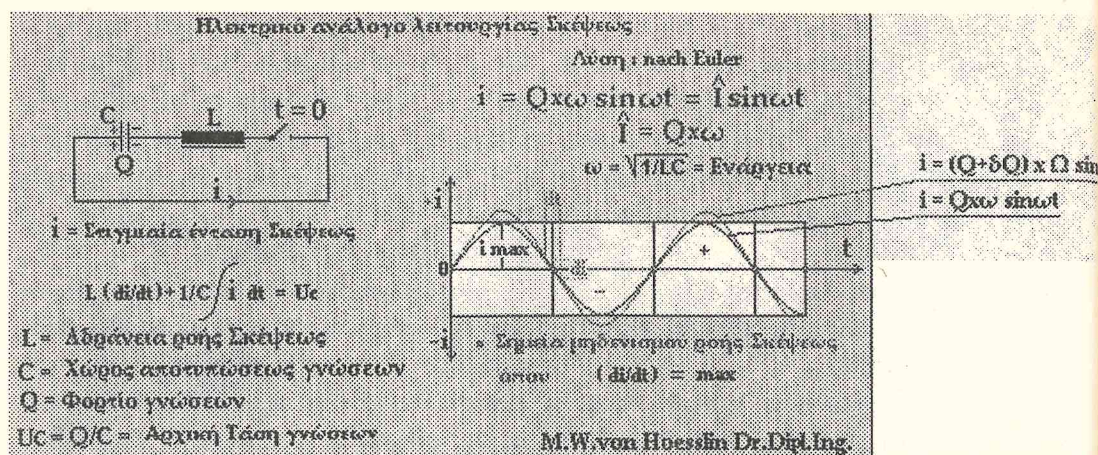
Ὑπάρχουν, λοιπόν, στιγμές πού ἡ σκέψη σταματᾶ.

Καμιά ροή στήν σκέψη μας, στήν νόησή μας, κατάσταση Ἀρροανίας δηλαδή. Ἡ Σκέψη πράγματι σταματᾶ ἄν προσπαθήσουμε νά ἐννοήσουμε τίς διαφορές μεταξύ τῶν ἐρεθισμῶν πού δεχόμεθα καί τῶν αἰσθήσεων πού παράγονται ἀπό αὐτούς. Πόσα Megapictel π.χ. πρέπει νά ἔχῃ μία τοσοδούλα εἰκονίτσα $0,25cm^2$ πού προβάλλεται στόν ἀμφιβληστροειδή χιτώνα τοῦ ματιοῦ μας, ὥστε νά ἐννοοῦμε κατ' ἀναλογία, χωρίς κανένα ψεγάδι, τήν τεράστια εἰκόνα τοῦ χώρου πού μᾶς περιβάλλει;

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΧΕΛΜΟΣ

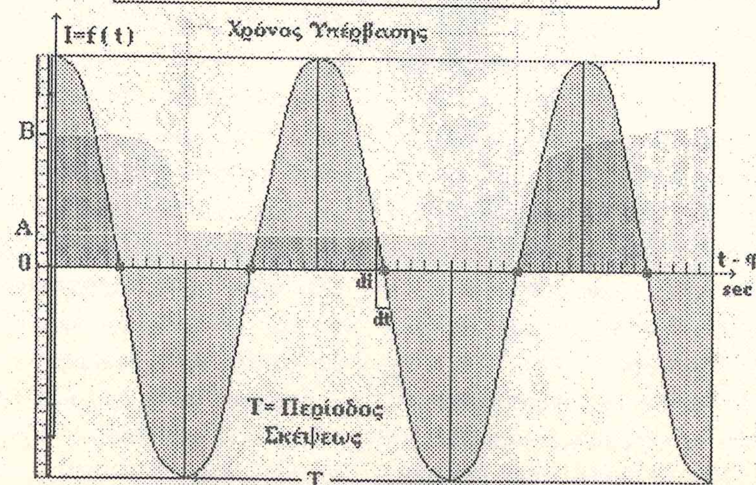
Καί ὁ χῶρος συνέχισε:

Ἐδῶ ἦταν τό κέντρο ὑπέρβασης τῶν

Ἐάν ἡ μπλέ καμπύλη τοῦ σχήματος εἶναι ἡ πραγματική καμπύλη σκέψεως τοῦ ἐγκεφάλου καί κατ᾽ ἀναλογίαν ἡ καμπύλη τῶν ἰδεῶν πού βάσει γνώσεων ἐννοοῦμε, τότε ἡ κόκκινη καμπύλη θά πρέπῃ νά ἔχῃ τήν ἐξίσωση: ι= (Q+δQ) Ω sinΩ t καί νά περιέχει μία ἀκόμη γνώση δQ τήν ὁποία προσπαθοῦμε νά συλλάβουμε.

Ἐάν ἡ κυκλική συχνότητα τῆς σκέψης μας (ω) εἶναι ὅμοια μέ τήν κυκλική συχνότητα (Ω) τῆς ἐπιδιωκομένης της σκέψης, στά σημεῖα ὅπου ἡ μεταβολή τῆς ροῆς αὐτῆς di στόν χρόνο dt εἶναι μεγίστη ἐνῶ ἐκεῖ ἡ νέα καμπύλη ἐφάπτεται τῆς ὑπαρκτῆς. Τό θέμα εἶναι, ἐάν ὁ χρόνος dt τῆς ἐπαφῆς αὐτῆς ἐπαρκεῖ γιά νά μετατρέψουμε σέ πληροφορία, ἐντός τοῦ χώρου ἀποτυπώσεως τῶν γνώσεών μας C.
Σκέψεις γιά τήν Ω: Ἐάν Ω εἶναι ἡ κυκλική συχνότητα τοῦ κέντρου ἐκπομπῆς ἰδεῶν, τότε θά πρέπῃ ἡ ἀδράνεια τοῦ Ὄντος αὐτοῦ νά εἶναι L=0, ἐνῶ ὁ χῶρος του νά εἶναι C=00. Ἐάν ἰσχύει καθορίζει τήν ἐνέργεια τοῦ Ὄντος, δύναται νά λάβῃ ὅλες τίς τιμές καθ᾽ ὅσον [LxC]=[0xoo] εἶναι μία ἀπό τίς μορφές μαθηματικῆς ἀπροσδιοριστίας.
Εἶναι δυνατόν λοιπόν ἡ Ω νά ἐξισώνεται συχνά μέ τήν δική μας ἐνάργεια, ἐνῶ προκειμένου νά συλλάβουμε μία νέα ἰδέα πρέπει οἱ προηγούμενες γνώσεις μας νά εἶναι δεόντως περισσότερες Q»δQ, ὥστε στά σημεῖα μηδενισμοῦ νά ὑπάρχῃ ἐπαφή καί ὄχι τομή. Ἡ σκέψη ἀνάπτυξης τῆς Ἐπιστήμης καί ἡ ὁποία κατά τούς Ὀρφικούς ἀνασταίνει καί τήν Μητέρα της Εὐδαιμονία, ὅταν θνήσκει. Πάντα τά ἀνωτέρω εἶναι σκέψεις πού προέρχονται ἀπό τόν συγκερασμό ἀναμνήσεων ἀπό τήν 0t καί συγκεντρώθηκαν ἀπό τίς παραγωγικές σκέψεις τῶν ἀνθρώπων κατά τήν υἱοθεσία τῆς τετρακτύος ἀπό τούς Ἴωνες προγόνους μας. Θά παρακαλοῦσα τούς Μαθηματικούς νά ἐξετάσουν τό θέμα σύμφωνα μέ τήν θεωρία τῶν ἐξηναγκασμένων ταλαντώσεων μέ ταλαντωτή τήν Qx Ω sin Ωt καί συντονιστή τήν (Q+δQ)x Ω sin Ωt μαρτυρῶντας τό ποῦ μπορεῖ νά φτάσῃ ἡ σκέψη μέ τόν συντονισμό αὐτόν.

f=1/T ω=2πf=2π/T [rad/sec] =Ἐνάργεια
f=1 ;ω=6,2832 rad/sec
dω/dt=ε ; ε=Εὐστροφία = ἐναργειακή ἐπιτάχυνση καί ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπό τήν ἱκανότητα ταχείας μεταβολῆς τῆς ἀδράνειας σκέψεως.
Στόν Χρόνο Ὑπέρβασης τά ὡς ἄνω χαρακτηριστικά τῆς παραγωγικῆς σκέψεως δέν ὑφίστανται.

Ἀχαιῶν. Ἐδῶ προσήρχοντο ὄχι μόνον γιά νά σκεφτοῦν, ἀλλά καί νά ἔρθουν σέ ἐπαφή μέ τόν χωροχρόνο καί τόν μηδενισμένο χρόνο τῆς μηδενίας (στάσεως σκέψεως) κατά τίς στιγμές dt πού αὐτή ἀλλάζει φορά, καί γίνεται Τετρακτύς! Δηλαδή *μήτρα τῆς δημιουργίας*.

Φαίνεται ὅτι οἱ Ἀχαιοί εἶχαν πλήρως ἐννοήσῃ τήν τέταρτη διάσταση, πράγματα πού γιά μᾶς εἶναι ἀκατανόητα.

Τά μυαλά μας ἀπορροφημένα, τόσο πολύ μέ τόν ἀγῶνα τῆς ἐπιβίωσης, δέν ἔχουν χρόνο ἀλλά οὔτε καί διάθεση ν᾽ ἀνέλθουν στήν πραγματική Ἀρροανία ἀπό τήν ὁποία πῆρε τ᾽ ὄνομά του ἕνα ὁλόκληρο βουνό.

Θεωροῦμε τόν χρόνο σάν μιά στιγμή. Τό παρόν. Τό παρελθόν καί τό μέλλον εἶναι σάν κάτι ἀνύπαρκτο, ἀφοῦ τό πρῶτο ἔχει χαθεῖ καί τό δεύτερο δέν ὑπάρχει ἀκόμα. Καί ὅμως, στήν πραγματικότητα, ὁ χρόνος ἔχει συνέχεια καί διαστέλλεται ἀπό τό μηδέν μέχρι τό ἄπειρο.

-Στάσου!

Τί ἐννοεῖς ὅταν λές ὅτι ὁ χρόνος διαστέλλεται ἀπό τό μηδέν μέχρι τό ἄπειρο; Μέ ζορίζεις Ἕλληνά μου, Ἐσύ σάν ἐπαγωγικός τύπος (L) δυσκολεύεσαι νά ἀλλάξῃς τή ροή τῆς σκέψης σου.

Καί μέ διακόπτεις γιατί βιάζεσαι νά πῇς

αὐτό πού σκέπτεσαι, χωρίς νά ὑπολογίζῃς ὅτι ἐγώ εἶμαι Χῶρος (C) καί σάν τέτοιος δέν μπορῶ νά ἀλλάξω ἀπότομα τήν τάση πού περιμένεις ἀπό μένα.

Περίμενε, λοιπόν, νά ὁλοκληρωθῆ ἡ φόρτισή μου.

Δέν βρίσκω τίποτα ἐκτός ἀπό κάτι πού.........Ἄκου!

Ἡ ζωή ξεπηδᾶ ἀπό ἕνα σχεδόν ἀδιάστατο σημεῖο. Ἄν ἀνοίξῃς ἕνα αὐγό κότας, μετά ἀπό μερικές ὧρες ἐπώασης, θα διαπιστώσῃς ὅτι ὁ νεοσσός ἀναπτύσσεται ἀπό μέσα πρός τά ἔξω.

Βέβαια τό αὐγό ἔχει προϊστορία. Ἡ μητέρα του τό ἐφοδίασε μέ ἕνα DNA, τό ὁποῖο μετά τήν ἔναρξη τῆς ἐπώασης, ἀρχίζει νά λειτουργῆ στό ρυθμό τῆς πνοῆς του, πού τοῦ δίνει τήν ἀρχική ὤθηση καί πού θά τό κάνῃ κοτόπουλο καί ὄχι κάτι ἄλλο. Αὐτά γιά νά τά ἐννοήσῃς πρέπει νά ξέρῃς ὅτι: Ἕνα συντονισμένο σύστημα μπορεῖ νά κινηθῆ μόνο στό ρυθμό τῆς ἰδιοσυχνότητάς του, στόν είδικό ἀριθμό, κατά τόν Πυθαγόρα, στόν κώδικα πνοῆς κατά τούς βιολόγους πού κατασκεύασαν DNA καί πού παραδέχτηκαν ὅτι ποτέ δέν θά μπορέσουν νά ποῦν τί εἶναι.

Τό συγκεκριμένο DNA τῆς κότας διεγείρεται ἀπό τήν πνοή τοῦ εἴδους της, ὅπου τό μόνο πού μποροῦμε νά ποῦμε εἶναι ὅτι ξεκινᾶ ἀπό ἕνα σημεῖο, πού ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουμε ἀπερίσκεπτα Μηδέν.

Ὑπάρχει, ὅμως, καί ἡ περίπτωση τῶν Λεπιδόπτερων (πεταλοῦδες ἤ μᾶλλον ψυχές). Αὐτές ξεκινοῦν κανονικά ἀπό τό αὐγουλάκι καί γίνονται κάμπιες πού τρῶνε καί μεγαλώνουν, μετά γίνονται χρυσαλίδες καί πεθαίνουν. Πεθαίνουν; Ναί, γιατί διαλύονται τελείως καί γίνονται ἕνα ὑγρό. Καί ἀφοῦ ἡ διαδικασία ἰστόλυσης σταματᾶ, γιά νά ἀρχίσῃ ἡ ἀντίστροφη λειτουργία τῆς ἰστοσύνθεσης, ὑπάρχει στάση κάθε κίνησης, ὑπάρχει μηδενισμός χρόνου, ὑπάρχει ἔστω καί στιγμιαῖος θάνατος. Ἤσουν 12 ἐτῶν ὅταν μέ πληροφόρησες, μετά ἀπό τό ἄνοιγμα μιᾶς χρυσαλίδας πού ἔκανες μέ ἕνα ξυραφάκι, ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῆς ψυχῆς, μέσα στό φέρετρο τῆς κάμπιας, τῆς χρυσαλίδας δηλαδή, γίνεται ἀπό τά ἔξω πρός τά μέσα, πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι καί ἡ πνοή διέγερσης, ὁ κώδικας πού θά φτιάξῃ τό συγκεκριμένο εἶδος ψυχῆς, προέρχεται πάλι ἀπό ἔξω. - Πόσο ἔξω; - Ὅσο γίνεται! Ἀπό τό ἄπειρο, λέμε πάλι ἀπερίσκεπτα.

Οἱ εἰδικοί ἀριθμοί, κατά Πυθαγόρα, γιά τά μέν αἰσθητά, ξεπηδοῦν ἀπό τό χῶρο μηδέν, γιά τά ἰδεατά δέ προέρχονται ἀπό τό ἄπειρο.

Δέν ἔχω τίποτε ἄλλο νά σοῦ πῶ, εἶπε ὁ χῶρος καί σταμάτησε.

-Γράψε χῶρε μου.

Ἐφόσον ὑπάρχει πάντα σχέση μεταξύ χώρου καί χρόνου, μέ δεδομένο ὅτι οἱ πνοές διεγέρσεως τῆς ζωῆς προέρχονται, ἄλλοτε ἀπό τό χῶρο μηδέν καί ἄλλοτε ἀπό τό ἄπειρο καί ὅτι οἱ πνοές αὐτές δίνουν τίς πρῶτες κινήσεις στά προετοιμασμένα συστήματα DNA γιά ἔναρξη λειτουργίας, μετά ἀπό μία στάση κινήσεων καί χρόνου, ἐάν ὁ χῶρος τοῦ γίγνεσθαι μεταβάλλεται ἀπό τό μηδέν μέχρι τό ἄπειρο, τότε σημαίνει ὅτι καί ὁ χρόνος θά ἀκολουθῆ ὅπως εἶπες.

Καταλαβαίνεις;

-Ὄχι. Ἐσύ Ἕλληνά μου;

-Οὔτε ἐγώ. Γράφτα ὅμως στό χῶρο σου καί ἴσως κάποτε μᾶς χρειαστοῦν.

Γιά νά σέ ἡσυχάσω χῶρε μου, σοῦ λέω τά ἑξῆς:

Εἶναι φανερό ὅτι γιά νά ζοῦμε, ἡ πνοή τοῦ DNA μας θά πρέπῃ νά ὑπῆρχε στόν κόσμο ἐν δυνάμει καί ὅτι πρωτίστως θά ὑπῆρχε καί ἡ πιθανότητα νά περάσῃ στόν κόσμο τοῦ γίγνεσθαι.

Σύμφωνα μέ τή μαθηματική θεωρία τῶν πιθανοτήτων.

Ὅταν ὑπάρχει πιθανότης νά συμβῆ κάτι καί ὅταν ὁ χρόνος, ἐντός τοῦ ὁποίου γίνονται οἱ προσπάθειες πρός τοῦτο, τείνει στό ἄπειρο, ἡ Πιθανότης εἶναι Βεβαιότης. Αὐτή ἡ σκέψη εἶναι ἡ μόνη πού μπορεῖ νά μᾶς κάνῃ νά προσεγγίσουμε τήν ἔννοια τῆς διαστολῆς ἤ συστολῆς τοῦ χρόνου, ἀπό μηδέν μέχρι ἄπειρο, ὄχι φυσικά μέ τή λογική μας, ἀλλά μέ αὐτό πού αἰσθανόμαστε ὅταν ἀναπνέουμε.

Εἴμαστε ἐδῶ καί νάμαστε. Ὁ χρόνος τοῦ ἐν δυνάμει κόσμου διαστέλλεται καί συστέλλεται, χωρίς νά γίνεται ἀντιληπτός ἀπό τίς αἰσθήσεις τοῦ κόσμου πού ζοῦμε. Σέ πείραξε καθόλου ὁ ἄπειρος χρόνος ἀναμονῆς, ὅπως τόν θεωροῦμε ἐμεῖς τώρα, ἀπό τήν ἀρχή Α...... μέχρι σήμερα, περιμένοντας τό πέρασμα τῆς πνοῆς μας ἐδῶ; - Ὄχι. -Πιστεύεις ὅτι ἡ ἄυλος πνοή πού καθόρισε τήν ὕπαρξή μας θά πάψῃ νά ὑπάρχῃ;

-Κάτι ἄυλο δέν καταστρέφεται. Ἄρα, τό θέμα εἶναι ἄν αὐτός πού ἐξασφαλίζει τήν πιθανότητα ἐπανεμφανίσεως τῆς ἰδεατῆς μορφῆς ἐπί τῆς ὕλης θά τό ξανακάνῃ. Νομίζω ὅτι αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος τῆς ξαφνικῆς ἐξαφάνισης τῶν Δεινοσαύρων. Ψάξε, λοιπόν, ὅπως οἱ Ἀχαιοί, νά βρῆς τόν Ραδάμανθυ, τόν Μίνωα ἤ τόν Αἰακό. Ψάξε νά βρῆς γιατί ζῆς καί ἄν ἀνταποκρίθηκες στήν ἀναγκαιότητα τῆς ὕπαρξῆς σου. Ἄν τό βρεῖς, τίποτα δέν θά ἀφαιρέσῃ τό δικαίωμά σου νά συμμετέχῃς στήν χαρά τῆς νόησης.

Κοίτα, σέ παρακαλῶ, τούς δύο μαθηματικούς τύπους πού σκόπιμα σοῦ ἔδωσα, εἶπε ὁ χῶρος. Σίγουρα, ὁ πολύς κόσμος, παρόλο ὅτι τούς αἰσθάνεται, δέν τούς ἐννοεῖ. Ἄς ρωτήσουν τούς μαθηματικούς, οἱ ὁποῖοι θά τούς βεβαιώσουν ὅτι πράγματι ἰσχύουν. Αὐτό, ὅμως, πού ὅλοι μποροῦν νά δοῦν εἶναι ὅτι ἡ ὁλοκλήρωση, τόσο τῆς ροῆς τῆς συλληπτικῆς σκέψης, ὅσο καί αὐτή τῆς καταγραφῆς τῶν ἰδεῶν στό χῶρο σου, σέ μένα δηλαδή, πρέπει νά γίνῃ σέ χρόνο ἀπό ἀρχῆς (t=0) μέχρι ἄπειρο. Ἐμεῖς εἴμαστε εὐχαριστημένοι μέ μερικά δευτερόλεπτα, πλήν ὅμως ποτέ δέν εἴμαστε βέβαιοι ὅτι αὐτό πού λέμε εἶναι σωστό. Νά! Στό τσιγάρο πού καπνίζω. - Γιατί καπνίζεις; -Ἴσως γιατί μέ διευκολύνει νά μηδενίζω τή ροή τῆς σκέψης μου γιά περισσότερο χρόνο, δέν ξέρω, τό κάνω ὅμως γιατί ξέρω ὅτι ποτέ δέν θά μπορέσω, ἐδῶ καί τώρα, νά ἐννοήσω ὅλα ὅσα θά ἤθελα. Ἄς συνεχίσουμε, λοιπόν, αὐτά πού λέγαμε:

Ποῦ εἴχαμε μείνει; Εἶπε ὁ χῶρος.

- Ναί, λέγαμε ὅτι ὁ χρόνος διαστέλλεται καί συστέλλεται σέ ὁριακές τιμές. Ἀλοίμονο, γίνονται ἀντιληπτά μόνο τά μέρη του πού ταυτίζονται μέ τόν βιολογικό μας χρόνο, ὁ ὁποῖος πάλι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ταχύτητας ροῆς τῶν βιολογικῶν μας ρευστῶν.

Ἐμεῖς βλέπουμε τόν βραδύποδα νωθρό!

Αὐτός μᾶς βλέπει νευρόσπαστα.

Ἡ μαγκούστα σκοτώνει πάντα τήν ἐπι-

κίνδυνη κόμπρα γιατί τήν βλέπει νά κινῆται σέ ἀργή κίνηση.

Οἱ πόες τῆς Σαχάρας βλασταίνουν, ἀνθίζουν καί καρποφοροῦν, ἄν βρέξῃ σέ μία μόνον ἑβδομάδα, ἐνῶ οἱ λειχῆνες τῆς Ἀνταρκτικῆς ζοῦν δύο χιλιάδες χρόνια, ἀλλά ἡ αὔξησή τους δέν μπορεῖ νά παρατηρηθῇ ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Εἶναι τόσο ἀργή.

Τέλος, τό παξιμάδι μαλακώνει γρήγορα στό ζεστό τσάϊ.

Ἐννοεῖτε; ....

Σᾶς ἄφησα λίγο χρόνο γιά νά περάσετε μόνοι σας γιά μιά στιγμή ἀπό "χρόνο μηδέν" καί νά ἐννοήσετε. Ἄν δέν τό καταφέρατε, πιθανῶς στό χῶρο σας νά μήν ὑπῆρχε ἡ πληροφορία ὅτι: *Θερμότης εἶναι ἡ κινητική ἐνέργεια τῶν μορίων.*

Τό παξιμάδι, γιά νά μαλακώσῃ χρειάζεται ἕναν ὁρισμένο ἀριθμό κρούσεων ἀπό γρήγορα ἤ ἀργά μόρια νεροῦ, ζεστοῦ ἤ κρύου. Αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Βραδύποδας δηλαδή θά ἔβλεπε τό παξιμάδι στό κρύο νερό νά μαλακώνῃ τόσο γρήγορα ὅσο καί ἡ Μαγκούστα τό ἴδιο, στό ζεστό νερό.

Διαφορά χρόνου ὑπάρχει μόνον ὅταν ἕνας παρατηρητής, ἐξαρτώμενος ἀπό τόν βιολογικό του χρόνο, παρατηρεῖ φαινόμενα διαφορετικοῦ ρυθμοῦ ἐξελίξεως.

Ὅλα αὐτά φαίνονται ὅτι δέν ἔχουν σχέση μέ τό θέμα τῆς νοητικῆς περιηγήσεώς μας, σᾶς διαβεβαιῶ ὅμως ὅτι ἔχουν, καθ' ὅσον θέλω νά σᾶς παροτρύνω νά ἐννοήσετε ὅτι:

Ὅταν ὁ χρόνος μηδενίζεται, εἴτε γιατί σταματᾶ ἡ σκέψη μας, ἔστω καί γιά μιά στιγμή, εἴτε γιατί πεθαίνουμε, ἐρχόμαστε σ' ἐπαφή μέ τόν χῶρο τοῦ μηδενισμοῦ χρόνου, ἀπ' ὅπου στήν πρώτη περίπτωση φέρνουμε νέες γνώσεις, ἀρκεῖ οἱ προηγούμενες γνώσεις μας (Q) νά εἶναι συναφεῖς, ἀρκετές καί συνειδητές. Χῶρε μου, γράψε αὐτά πού θά σοῦ πῶ, πού εἶναι σύμφωνα μ' αὐτά πού καθήλκυσες ἀπό τήν λίμνη τῆς λησμονιᾶς μας. Οἱ ἰδέες συλλαμβάνονται κατά τήν διάρκεια τῆς συζητήσεως μεταξύ ἑνός προοδευτικοῦ Ἕλληνα καί ἑνός συντηρητικοῦ χώρου. Ἡ ἀνάγνωση εἶναι συζήτηση μέ τόν συγγραφέα. Τό ἴδιο τό βιβλίο εἶναι ὁ συντηρητικός χῶρος, ὁ Ἐπιμηθέας πού περιέχει νεκρή γνώση, ἐνῶ ὁ φοιτητής πού τό διαβάζει εἶναι ὁ προοδευτικός Ἕλληνας, ὁ Προμηθέας, αὐτός πού θά μᾶς πῇ ὅτι:

Ὁ ἔχων γνώσεις, ὄχι μόνον προβλέπει τίς μελλοντικές μορφές τῶν πραγμάτων, ἀλλά γνωρίζει καί τήν προέλευση τῶν ἰδεῶν.

-Οἱ νέες ἰδέες πού συλλαμβάνουμε εἶναι σέ παράταξη μικρά κομμάτια τοῦ πνεύματος τοῦ παγκόσμιου συγγραφέα. Γιά νά ἐννοήσουμε ἕνα ἀπό αὐτά τά κομμάτια πρέπει νά ἔχουμε ἐννοήσῃ τό προηγούμενό του.

Ἡ ψυχή εἶναι μέρος τοῦ παγκόσμιου πνεύματος, ἄρα δύναται νά μεγαλώσῃ τρεφόμενη ἀπό τίς νέες ἰδέες πού ἐννοεῖ ὁ Ἕλληνας καί ἀθροίζει ὁ χῶρος, καθ' ὅσον πνεῦμα - ψυχή καί ἰδέα εἶναι πράγματα τῆς αὐτῆς φύσεως.

Αὐτό πού θέλω σήμερα πραγματικά νά τονίσω εἶναι ὅτι οἱ Ἀχαιοί γνώριζαν συνειδητά ὅτι οἱ ἰδέες συλλαμβάνονται κατά τήν διάρκεια τῆς στάσεως ροῆς σκέψεως καί ἀνήρχοντο στά Ἀρροάνια γιά νά ἐκπληρώσουν τίς ἀλληγορίες καί τούς συμβολισμούς τῆς τότε θρησκείας τους. Πρίν

ἀπό 3.500 καί πλέον χρόνια ἡ θρησκεία ἦταν ὁ Ὀρφισμός.

Πίστευαν στήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς τόσο ἀκράδαντα, ὥστε νά λατρεύουν τό θάνατο περισσότερο ἀπό τήν ζωή. Μιά στιγμή Ἀρροάνιας δέν πρέπει νά εἶναι τίποτα μπροστά στήν αἰωνιότητα τῆς γαλήνης.

Ἡ Στύγξ (κουκουβάγια) ἦταν αὐτή πού δημιουργοῦσε τά ρεύματα σκέψεως καί τίς προϋποθέσεις ὑπάρξεως τῶν διελεύσεων τῆς σκέψης ἀπό τόν μηδενισμένο χωροχρόνο. Ἐπίσης ἦταν καί τό σύμβολο τοῦ θανάτου. Καί σήμερα, μετά τόσον καιρό, λέμε ὅτι ἄν ἀκούσουμε κουκουβάγια, κάποιος θά πεθάνῃ.

Ἀργότερα, οἱ Ἴωνες καί δή οἱ Ἀθηναῖοι, μετέτρεψαν τή θρησκεία λατρεύοντας ὄχι τό θάνατο (κάθοδος Περσεφόνης στόν Ἅδη), ἀλλά τήν ἀνάσταση (ἄνοδος Περσεφόνης στή ζωή).

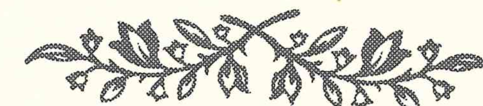
Ἐδίδασκαν ὅτι ἡ Στύγξ καί ἡ πηγή της μᾶς φέρνει σ' ἐπαφή μέ τόν κόσμο τοῦ ἀεί ὄντος καί ἀπό τόν χῶρο τῆς Ὀρφικῆς Μηδενίας ἐπέρασαν στόν χῶρο τῆς Τετρακτύος ἀλλάζοντας φορά σκέψεως καί ἀναλογισμούς ἰδεῶν σέ παραγωγική σκέψη.

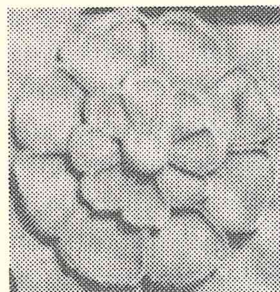
Παρατηρεῖτε τά φαινόμενα τῆς φύσεως, ἔλεγε ὁ Ἱεροφάντης Ράρ στήν Ἐλευσίνα. Νά κατέρχεστε στό βάθος τῆς βεβαιότητας τῆς ὑπάρξεώς σας. Ἐκεῖ θά βρῆτε τόν παγκόσμιο ρυθμό καί θά ἐννοήσετε τά κομμάτιά του, ἕνα ἕνα, ὅπως μᾶς ἐπιτρέπει ἡ Ἶρις πού γεννήθηκε ἀπό τήν παλαιά συνθήκη θεῶν καί ἀνθρώπων γιά νά μποροῦμε νά δοῦμε τά χρώματα καί νά μήν καοῦμε σάν τήν ἄμοιρη Σεμέλη, πού προσπάθησε νά δῇ ὅλο τό πνευματικό φῶς τοῦ Ἡλί Ζηνός τε καί Διός μεμιᾶς.

Ἐν κατακλείδι, Λίμνη τῆς Πλησμονῆς, Πηγή Στυγός καί Ἀρροανία, ἦταν τά τρία σύμβολα τῆς λειτουργίας τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἀνθρώπου, πού ἔκαναν τόν ἄνθρωπο, Ἄνθρωπο. Κάτι ἀντίστοιχο μ' αὐτά πού σήμερα, ἐκλαϊκεύοντας τίς λεπτές αὐτές ἔννοιες τῶν Ἀχαιῶν ὀνόμασα Χῶρο μου, Ἕλληνά μου καί στάση σκέψεως, δηλαδή τήν ἰδιότητα κάθε Ἕλληνα (ἐνάργεια) νά περνᾷ γρήγορα στό ὑποσυνείδητό του τίς γνώσεις του καί νά νομίζει ὅτι ξέχασε (Πλάτων, Τίμαιος), ἐνῶ ἡ λίμνη τῆς Λησμονιᾶς εἶναι γεμάτη καί ἀρκεῖ ἕνας ἐρεθισμός, μιά ἐκδρομή, π.χ. στήν περιοχή τῆς Ἀρροανίας, τήν ὁποία καί προτείνω, γιά νά ξαναθυμηθῇ καί νά μέ μισήσῃ γιατί τόλμησα νά πῶ κάτι πού κάθε Ἕλληνας τό ἤξερε καί τόν πρόσβαλα, προλαβαίνοντάς τον. Στό χῶρο σας εἶμαι συμπαθής τό ξέρω. Μεταξύ τῶν Ἑλλήνων εἶναι τό πρόβλημα.

Ἄς τελειώνω μέ τήν φράση πού πάντα σάν ἐπίλογο ψιθυρίζω.

Νομίζω ὅτι σᾶς ἔριξα γιά καλά στά βαθιά νερά τῆς σκέψης. Αὐτό πού θέλω εἶναι νά ξαναφέρετε τήν τάξη καί νά μετατρέψετε τίς σκέψεις σας ἀπό ἀναμνήσεις ὀνειρικῶν καταστάσεων σέ συνειδητή ἀντίληψη. **Πρέπει νά ξαναβροῦμε τήν ὁδό τῆς εἱμαρμένης πού χάραξαν οἱ πρόγονοί μας.**

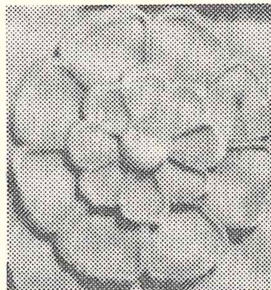

ΣΠΥΡΟΔΗΜΟΥ Γ.
ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ - ΣΙΝΑΝΙΔΗ

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ

Ἐκ τῆς δημοσίας συγκεντρώσεως εἰς τό
τελεστήριον Ἐλευσῖνος

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Α'

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ διάρκεια μιᾶς πολύχρονης γεμάτης μέ ἔρευνα ζωῆς ἴσως καί νά μήν ἐξαρκοῦσε οὔτε γιά μιά ἔστω σχεδόν ἱκανοποιητική συνειδητοποίηση τῶν κυρίων πτυχώσεων τῶν συμβολισμῶν τῆς πολύπλευρης Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

Ἴσως ἡ Ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία ἐνδεικτικῶς διαιρεῖται εἰς δύο συγκεκριμένες κατηγορίες φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ.

Εἰς τήν μία κατηγορία φιλοσοφικῶν κειμένων καταχωρίζονται ἐκεῖνα, τά ὁποῖα, κατά κυμαινόμενο βαθμό, συγκροτοῦνται ἀπό ἀντιλήψεις προερχομένας ἀπό τά ἀρχαῖα Ἑλληνικά Μυστήρια.

Ἐδῶ ὑπάγονται τά **φιλοσοφικά κείμενα, ὅπως τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, καί τῶν διαδόχων του.**

Εἰς τήν ἄλλη κατηγορία φιλοσοφικῶν κειμένων κατατάσσονται ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ σχεδόν περιπτωσιακῶς ἀναγκαστική καί ἀναπόφευκτη, κατά σποραδικό ὅμως τρόπο, ἀναφορά εἰς μυστηριακούς ὅρους δέν εἶναι ἀρκετή διά νά χαρακτηρισθοῦν αὐτά, ὡς μυστηριακά κείμενα, ὅπως τοῦτο παραδειγματικῶς διαπιστώνεται εἰς ἐκεῖνα εἴτε τοῦ Ἀριστοτέλους, ἤ τοῦ Ἐπίκουρου.

Ποιά ὅμως εἶναι τά χαρακτηριστικά κύρια γνωρίσματα τοῦ κειμένου ἑνός μυστηριακοῦ φιλοσόφου;

Ἴσως, χωρίς λάθος, ἡ ἀπάντηση θά ἦταν ὅτι ἕνα μυστηριακό κείμενο συγκροτεῖται ἀπό γνησίως μυστηριακές καί μάλιστα θέσεις "μεταφυσικές", ὅπως τελείως ἀπαραδέκτως καί κακῶς αὐτές λέγονται, καθώς δέν ὑφίστανται καταστάσεις ἔξω ἀπό τήν φύση. Οἱ θέσεις αὐτές συνδυάζονται μέ συμβολική γλῶσσα, προερχομένη μᾶλλον ἀπό τά μυστήρια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί ὄχι ἀπό τήν ὁποσδήποτε σεβάσμια ἑλληνική λογοτεχνική παραγωγή.

Ἄλλο χαρακτηριστικό αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν κειμένων εἶναι ὅτι ἀναφέρουν:

α) **Μεταμορφωτικές δραστηριότητες**

τῶν ἀθανάτων θεῶν πρός τούς θνητούς. Δυσνόητον ἀρχικῶς εἶναι ὅτι, κατά τήν μυστηριακή τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων παράδοση, οἱ ἡμίθεοι εἶναι θεοί μέν, ἀλλά ἅπαξ θνητοί.

β) **Πληροφορίες γιά τίς ἐπέκεινα τοῦ θανάτου καταστάσεις.**

γ) **Πληροφορίες συμβολικές γιά τήν δομή τοῦ κόσμου τῶν θεῶν.**

δ) **Πληροφορίες συμβολικές περί τῶν μυστηριακῆς προελεύσεως ἀντιλήψεων διά τήν δημιουργία τοῦ κόσμου. Ὡς ἐπίσης διά τήν συγκρότηση τοῦ κόσμου ἀπό τίς δύο ἀντικειμενικῶς φυσικές κοσμογονικές οὐσίες.**

ε) **Πληροφορίες συμβολικές διά τήν δημιουργία τῆς ψυχῆς.**

στ) **Πληροφορίες συμβολικές διά τήν δημιουργία τῶν θεῶν.**

Εἰς τά μυστηριακά αὐτά ἀρχαῖα ἑλληνικά κείμενα διακρίνεται μία θαυμαστή αὐτοσυγκράτηση ἐκ μέρους τῶν μυστηριακῶν φιλοσόφων, ὥστε ἡ κρυστάλλινη διαύγεια τῆς μυστηριακῶς μοναδικῆς ἀφηγηματικῆς περιγραφῆς "τοσούτων θαυμασίων κόσμων" νά καλυφθῇ μέ τήν ἀναμενόμενη καί ἐπιβεβλημένη συμβολική ἀπόδοση.

Γενικόν συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι ἀναδύεται κυρίαρχη ἡ ρυθμιστική συμμετοχή τοῦ συμβολισμοῦ.

Συμβολισμός καί συμβολική γλῶσσα ἀποβαίνουν δύο σχεδόν ἀδιαχώριστα μεγέθη, τά ὁποῖα σφιχταγκαλιασμένα ὑφαίνουν τό ἐκθαμβωτικόν πανόραμα τοῦ ἀνείπωτου ἡλιοστεφοῦς Ἀπολλωνείου κάλλους τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

1. Ἡ σχεδόν ἀνυπέρβλητη δυσκολία τῆς ἑρμηνευτικῆς προσεγγίσεως τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ὀφείλεται στήν δυσπρόσιτη συμβολική γλῶσσα, μέ τήν ὁποία ἔχουν διατυπωθεῖ τά συγκεκριμένα αὐτά κείμενα.

2. Ὀρφεύς, Πυθαγόρας, Σωκράτης, Πλάτων καί οἱ διάδοχοι τοῦ Πλάτωνος συγκροτοῦν τήν σειρά διαδοχῆς τῆς μυστηριακῆς κειμενικῆς πραγματικότητος.

3. Ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σωκράτης καί ὁ Πλάτων εἶναι οἱ αὐθεντικοί διάδοχοι τῆς Ὀρφικῆς μυστηριακῆς φιλοσοφίας.

4. Ἡ πλήρης καί παραγωγική ταύτιση τοῦ Πυθαγόρου μέ τήν μυστηριακή φιλοσοφία τοῦ Ὀρφέως παρέμεινε ἰσχυρή καί ἀναλοίωτη.

5. Ἡ ἰσχύς τῆς ταυτίσεως αὐτῆς ἐγέννησε τήν Ὀρφικο-Πυθαγόρεια μυστηριακή φιλοσοφία.

6. Μετά ἀπό τόν Πυθαγόρα, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων καί οἱ διάδοχοί του, ἀκολούθησαν τήν Ὀρφικο-Πυθαγόρεια μυστηριακή φιλοσοφία.

7. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀποστασιοποιεῖται ἔντονα ἀπό τήν Ὀρφικο-Πυθαγόρεια μυστηριακή φιλοσοφία.

8. Τά κείμενα τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπανειλημμένως ἐκφράζουν τήν τότε ἀνυποχώρητη βαθύτατη ἀποστροφή του ὅπως καί μάλιστα τήν ὑπεροπτική ἐγωπαθή ἀντίθεσή του πρός τό μυστηριακό ἐπιστητό τῆς Ὀρφικο-Πυθαγόρειας φιλοσοφίας.

9. Ψυχολογικόν ἐνδιαφέρον ἐγείρει ἡ ὑπεροπτική αὐτοτοποθέτηση τοῦ Ἀριστοτέλους, ὡς αὐτοεκτιμούμενη ἀξία, ὑπεράνω τοῦ μεγίστου τῶν Ἑλλήνων θεολόγου

Ὀρφέως, ὑπεράνω τοῦ Πυθαγόρου, ὑπεράνω τοῦ Πλάτωνος, ὅσον καί, κατά σιωπηρή ἐπέκταση, ὑπεράνω καί τοῦ Σωκράτους.

10. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ἀριστοτέλους ἀπόρριψη, ὡς δῆθεν ἀκατανοήτων, τῶν φιλοσοφικῶν κοσμολογικῶν θέσεων τόσον τῶν Πυθαγορείων ὅσον καί τοῦ Πλάτωνος εἶναι ὅτι ταυτοχρόνως ἀπορρίπτει καί τίς ἀρρήκτως μέ τίς πυθαγόρειες συνδεδεμένες ὀρφικές θέσεις.

7η Ἱσταμένου Βοηδρομιῶνος «2005»
ἐπί τῇ Φθινοπωρινῇ Ἰσημερία.

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Β'

ΔΡΥΟΧΟΣ Α'

1. Ὁ δικός μας κόσμος ξεκίνησε νά σχηματίζεται μέσα εἰς ἕνα προδημιουργικό - ὅπως ὀνομάζεται - ἀκαθόριστο μεῖγμα, ἀποτελούμενο ἀπό δύο ἀνεκδήλωτες, ἄρα ἀπροσδιόριστης φύσεως, κοσμογονικές οὐσίες.

2. Νομίμως, οἱ δύο ἀνεκδήλωτοι αὐτοί κοσμογονικοί παράγοντες ὀνομάζονται "οὐσίες", διότι παρά τήν ἀνεκδήλωτη, ἄρα ἀόριστη φύση τους, θεωρήθηκαν τόσον ἀπό τόν θεολόγο τῶν Ἑλλήνων Ὀρφέα, ὅσον καί ἀπό τόν Πλάτωνα ὅτι ἀποτελοῦν ὑπαρκτά μεγέθη, ἀκόμη καί εἰς τήν ἀνεκδήλωτή τους κατάσταση.

3. Ὁ θεολόγος Ὀρφεύς ὀνομάζει **"Ἄρρητον Ἀρχήν"** τό προδημιουργικόν αὐτό μεῖγμα.

4. Σύμφωνα μέ τόν θεολόγον Ὀρφέα, μέσα εἰς τό προδημιουργικό μεῖγμα **"Ἄρρητος Ἀρχή"**, ἐμφανίζονται ὡς συγκεκριμένα, ἤτοι ὡς ἐκδηλωμένα ἀντικειμενικῶς ὑπαρκτά μεγέθη, δύο ἀντίθετης φύσεως ὑλικές κοσμογονικές οὐσίες.

5. Ὁ θεολόγος Ὀρφεύς ἀπεκάλεσε τίς δύο αὐτές ὑλικές κοσμογονικές οὐσίες μέ τά ὀνόματα **"Γῆ"** καί **"Ὕδωρ"**.

6. Οἱ δύο αὐτές ὑλικές κοσμογονικές οὐσίες ἀπεχωρίσθησαν, ὡς συγκεκριμένα ἀντικειμενικῶς ὑπαρκτά ὑλικά μεγέθη, ἀπό τό προδημιουργικό μεῖγμα καί ἐξῆλθαν μέσα εἰς τόν προδημιουργικό "χῶρο" τοῦ ἀπείρου κατά τήν ἔκταση μείγματος **"Ἄρρητος Ἀρχή"**.

7. Τό ἀκαθόριστο μεῖγμα **"Ἄρρητος Ἀρχή"** ἔχει, ὡς πρός τίς τρεῖς, ἐν "χώρῳ" διαστάσεις του, ὅρια τό ἄπειρο.

8. Τό προδημιουργικό μεῖγμα **"Ἄρρητος Ἀρχή"** παραμένει ἀσύλληπτο ἀκόμη καί ἀπό τήν πιό ἰσχυρή διάνοια, ὄχι μόνον ἐξ αἰτίας τῆς ἀκαθόριστης καί ἀνεκδήλωτης καταστάσεώς του, ἀλλά ἐπιπροσθέτως καί ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οἱ τρεῖς διαστάσεις του ἐκτείνονται ἀτερμόνως μέσα εἰς τήν ἀνυπολόγιστη ἔκταση τοῦ ἀπείρου.

9η Ἱσταμένου Βοηδρομιῶνος «2005»
(23η Ὀκτωβρίου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Γ'

ΔΡΥΟΧΟΣ Β'

1. **Ἡ Ὀρφική φιλοσοφική παράδοση** ἔχει τήν ἐκκίνησή της στά βάθη τοῦ χρόνου.

2. Μέ αὐτήν, ἐγκαινιάζεται τό καταγεγραμμένο ξεκίνημα τῆς συστηματικῆς μυστηριακῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

3. Ἡ ἑπόμενη ἐμφάνιση καταγεγραμμένης φιλοσοφικῆς μυστηριακῆς παράδοσης εὑρίσκεται στόν **Πυθαγορισμό**.

4. Ὁ Πυθαγόρας ἀπέδωσε, δι' ἰδίας ἑρμηνευτικῆς ρυθμιστικῆς προσέγγισης, τήν ὀρφική φιλοσοφική παράδοση.

5. Μέσα στή ρυθμιστική αὐτή προσέγγιση τοῦ ὀρφισμοῦ ἀπό τόν Πυθαγόρα γεννήθηκε **ἡ Ὀρφικοπυθαγόρεια φιλοσοφική μυστηριακή παράδοση**.

6. Ἀποδέκτης τῆς Ὀρφικοπυθαγόρειας φιλοσοφικῆς μυστηριακῆς παράδοσης εἶναι ἡ ἐπίσης κατ' οὐσίαν **μυστηριακή πλατωνική φιλοσοφία**.

7. Ἡ διάρθρωση τῶν τριῶν αὐτῶν, πραγματικῶν μυστηριακῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, δηλαδή, **α) τοῦ Ὀρφισμοῦ, β) τοῦ Ὀρφικοπυθαγορισμοῦ, 3) τοῦ Ὀρφικοπυθαγορείου Πλατωνισμοῦ**, εἶναι μία, γιά λόγους ἀσφαλείας αὐτῆς τῆς παράδοσης, ἐπίτηδες ἄκρως δυσπρόσιτη, ἑρμηνευτικῶς αὐστηρή, συμβολική τριεπίπεδη σύνθεση.

8. Ἡ συμβολική αὐτή ὑφή τῶν τριῶν, ὡς ἄνω, μυστηριακῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων ἕλκει τήν καταγωγή της ἀπό τόν Ὀρφέα.

9. Ἡ μυστηριακή ὑφή τῆς Ὀρφικῆς φιλοσοφίας, ἄρα, καί ὁ συμβολικός τρόπος τῆς ἔκφρασης, ἡ ὁποία τήν διαρθρώνει, - καί ὄχι, κατ' ἀνάγκην, αὐτά ταῦτα τά συγκεκριμένα σύμβολα τῆς δομῆς της-, ἀποτελοῦν ἰδίαν συνέχειαν δρῶσαν τῶν προ -Ὀρφικῶν μυστηρίων.

10. Πράγματι, δέν εἶναι δυνατόν τόσον ἡ προφανῶς ἀνωτάτη συνείδηση τοῦ Ὀρφέως, ὅσον καί τά τῷ ὄντι μέγιστα μυστήριά του, νά ἐξεκκολαύθησαν αἰφνιδίως.

11. Ὅλα αὐτά πρέπει νά προέκυψαν ὡς ἀποτελέσματα μεγάλης προϋπαρξάσης προ-Ὀρφικῆς μυστηριακῆς προεργασίας προηγηθέντων, ἴσως ἀναρίθμητων, αἰώνων.

12. Ἡ ἰσχύς τοῦ ὀρθοῦ λόγου τῆς ὡς ἄνω σειρᾶς αὐτῆς τῶν συλλογισμῶν, κυριολεκτικῶς κατεδαφίζει τίς λογιζόμενες ἐπιεικῶς ὡς ἀτυχεῖς, γνωστές συνεχεῖς συστηματικές προσπάθειες ἀνιστόρητης μείωσης τῆς ἀντικειμενικῶς πραγματικῆς ἔκτασης τοῦ χρόνου τοῦ ἱστορικοῦ γίγνεσθαι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

6η Ἱσταμένου Μαιμακτηριῶνος «2005»
(20η Νοεμβρίου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Δ'

ΔΡΥΟΧΟΣ Γ'

1. Ἡ συγκέντρωση ἀντικειμενικῶν πραγματικῶν στοιχείων, τά ὁποῖα ἀφοροῦν σέ ἕνα φιλοσοφικό ἀντικείμενο ἐρεύνης καί ἡ ἐπακόλουθη συναγωγή συμπερασμάτων εἶναι ὅ,τι τό πιό δυσχερές στήν περίπτωση τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

2. Ἡ ἀντικειμενικότητα, στά δύο πιό πάνω ἐρευνητικά ἐπίπεδα, στοιχείων καί συμπερασμάτων, διασφαλίζει τήν ἀναμφισβήτητη ἐγκυρότητα τοῦ ἐπιδιωκόμενου ἀποτελέσματος.

3. Ἡ εὐθυκρισία, στήν ἐπιλογή νομιμοποιουμένων γιά τήν ἔρευνα, διάσπαρτων ἀρχικῶς, στοιχείων, ἀπαιτεῖ ἐλευθέρως λειτουργοῦσα συνείδηση.

4. Παράδειγμα τῆς διαδικασίας αὐτῆς ἀποτελοῦν οἱ πρώιμοι διάλογοι τοῦ Πλάτωνος.

5. Τό ἀδιέξοδο ὅμως, στό ὁποῖο καταλήγουν οἱ πρώιμοι πλατωνικοί διάλογοι, ἀποδεικνύει τό δυσχερέστατο τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ὁρισμοῦ μιᾶς ἐννοίας.

6. Ἐπιλέγει ὁ ἐρευνητής, μεταξύ τῶν παρατιθεμένων ἀπό τήν ἔρευνα στοιχείων, ἐκεῖνα, τά ὁποῖα θεωρεῖ ὅτι εἶναι προσδιοριστικά τῆς ὑπό ἐξέταση ἐννοίας. Κατόπιν, ὁδηγεῖ ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα μαζί. Συνάγει, δηλαδή, αὐτά, ὥστε νά διαμορφωθῇ, κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ἀπό αὐτά καί μόνο ἀπό αὐτά τά στοιχεῖα, ὁ ἀναζητούμενος ὁρισμός τῆς Ἐννοίας.

7. Ἡ ἐρευνητική αὐτή διεργασία,-συνήθης φαίνεται τομεύς τῶν ἐρευνῶν τῆς τότε Ἀκαδημίας-, καλεῖται ***"Φιλοσοφική διαλεκτική συναγωγή"***.

8. Ἡ πιό πάνω διαδικασία ἀποτελεῖ,-στήν ἀνώτερη ἔκφραση ἐπιπέδου ἐσωτερικῆς της λειτουργίας-, μίμηση τοῦ τρόπου σχηματισμοῦ τοῦ μορφικοῦ "ΕΙΝΑΙ" τῆς Φύσεως.

9. Πρόκειται γιά ἰδότυπη ἐπανάληψη μιᾶς φυσικῆς διαδικασίας, ἡ ὁποία ἀναλογικῶς μεταφέρεται σέ ἕνα ἀπό τούς τρόπους ἐρεύνης τῆς τότε Ἀκαδημίας.

10. Τά ἐπιλεγέντα ὡς ἄνω (6) στοιχεῖα ἀντιστοιχοῦν πρός τά ὑλικά ἄτομα τῆς κοσμογονικῆς οὐσίας ***"Γῆ"***, κατά τήν Ὀρφική φιλοσοφική κοσμολογία.

11. Ἡ φυσική αὐτή πιό πάνω διαδικασία (9), τῆς μορφοποιήσεως, δηλαδή, τῶν διάχυτων ὑλικῶν ἀτόμων τοῦ κοσμογονικοῦ παράγοντος ***"Γῆ"***, ἐπιτελεῖται ἀπό τίς μορφοποιητικές καί συνεκτικές δυνάμεις τοῦ ὑλικῆς, ἑνιαίας καί συνεχοῦς φύσεως κοσμογονικοῦ παράγοντος ***""Ὕδωρ"***, κατά τόν Ὀρφέα.

12. Ἀναγνωρίζεται ἡ ὕπαρξη ἀναλογικῆς συζεύξεως δύο, διαφορετικοῦ ἐπιπέδου, δραστηριοτήτων. Τό ἕνα, ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ἐπιπέδων, περιλαμβάνει τόσο τή διαδικασία, ὅσον καί τό ἀποτέλεσμα τῆς συγκροτήσεως μορφοποιουμένων συνόλων ἀπό τά ἀρχικῶς διάσπαρτα ὑλικά ἄτομα, τά ὁποῖα,- εἴτε ὅλα αὐτά μαζί, τά ἀπείρου ἀριθμοῦ αὐτά σωματίδια, εἴτε καί κάθε ἕνα χωριστά ἀπό τά σωματίδια αὐτά-, ὀνομάζονται, κατά τόν Ὀρφέα, ὑλική κοσμογονική οὐσία ***"Γῆ"***.

13. Τό ἄλλο, ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ἐπιπέδων, ἐκτείνεται τόσο στίς διαδικασίες, ὅσον καί στά ἀποτελέσματα τῆς ***"Φιλοσοφικῆς διαλεκτικῆς συναγωγῆς"***.

14. Ἡ λειτουργική αὐτή, ἀναλογικοῦ τύπου, συνάντηση ἀποτελεῖ, αὐτή καθ' ἑαυτή, ἴσως ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα θέσμια τῆς ὅλης ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μυστηριακῆς φιλοσοφίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐμπεριεχομένου μεγάλου μηνύματος τῆς διαδηλώσεως, δηλαδή, τῶν δυσθεώρητων παρεπομένων τῆς συνεργασίας **ἀπροσώπου ἀντικειμενικοῦ ἐπιπέδου** καί ἀντιστοίχου **προσωπικοῦ συνειδησιακοῦ**.

15. Συγκεκριμένως, οἱ δύο αὐτές ἀνάλογες μέν, ἀλλά σέ διαφορετικά ἐπίπεδα, ἐξελισσόμενες διαδικασίες, ἐξεταζόμενες, στοιχειοθετοῦν τίς ἀντικειμενικές διττές παραμέτρους τόσο μιᾶς ἀνάλογης καί παράλληλης λειτουργίας τοῦ ἀπροσώπου καί μάλιστα ἀντικειμενικοῦ, ὑλικῆς

φύσεως, ἐπιπέδου, ὅσον καί τοῦ προσωπικοῦ συνειδησιακοῦ ὁρίζοντος.

16. Ἡ ἀναλογία πού διαπιστώνεται, ὡς ἰδιοτυπία, μεταξύ τῶν δύο ὡς ἄνω διαδικασιῶν, σημειοδοτεῖ τήν ἐπιβεβαίωση ὅτι ἀκόμη καί μέσα ἀπό αὐτή τήν περίπτωση, οἱ πιό λεπτές λειτουργίες τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυστηριακῆς φιλοσοφίας, ὅπως ἄλλωστε εἶναι ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος, ἀκολουθοῦν ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν, **ἐκφράσεις τῆς ἐνεργοῦ ἀντικειμενικῆς φυσικῆς πραγματικότητος**.

17. Ἡ τελευταία αὐτή διαπίστωση ἀποτελεῖ τό μόνο ἀσφαλές καθοδηγητικό κριτήριο στήν προσέγγιση τοῦ αἰνίγματος τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

Δ' Ἱσταμένου Ποσειδεῶνος «2005»
(18η Δεκεμβρίου).

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Ε'

ΔΡΥΟΧΟΣ Δ'

1. Ἡ νοοτροπία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου διαφέρει διαμετρικά ἀπό ἐκείνη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

2. Μέσα ἀπό τήν πολύπλευρη ἔκταση αὐτῆς τῆς παραδοσιακῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς νοοτροπίας ξεχωρίζουν ἐκεῖνα, τά ὁποῖα ἀφοροῦν στή μυστηριακή πλευρά τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

3. Θεμελιώδης πλευρά αὐτῆς τῆς παραδοσιακῆς νοοτροπίας εἶναι ἡ τετελεσμένη οἰκοδόμηση τόσον τῆς μυστηριακῆς φιλοσοφίας τῶν Ἑλλήνων, ὅσον καί τοῦ πνευματικοῦ τους πολιτισμοῦ ἐπί τῶν ὀρφικῆς προελεύσεως θεμελίων τῆς φιλοσοφικῆς κοσμολογίας.

4. Οἱ σύγχρονοι ἐρευνητές καλοῦνται νά ἀντιμετωπίσουν μία διττή δυσκολία σχετικά μέ τήν ἀρχαία ἑλληνική νοοτροπία.

5. Ἡ μία πλευρά τῆς δυσκολίας αὐτῆς ἔγκειται στή συμβολική διατύπωση τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν φιλοσοφικῶν μυστηριακῶν κειμένων- τρόπος κι αὐτός τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ παραδοσιακῶς σκέπτεσθαι.

6. Ἡ ἄλλη πλευρά τῆς δυσκολίας αὐτῆς βρίσκεται στή μεθοδευμένη, κατά ἐπίπεδα, οὐχί προσβάσιμη δομή τῶν φιλοσοφικῶν μυστηριακῶν θέσεων τῶν κειμένων, ὥστε, τόσον ἡ κατανόηση, κατ' ἀρχήν, τῶν θέσεων αὐτῶν, ὅσον καί ἡ, κατ' ἐπέκταση, διαβαθμισμένη συνειδητοποίηση τῶν μυστηριακῶν θέσεων, νά συγκροτοῦν σφαιρικῶς τό ἀκατανόητο καί ἀπροσπέλαστο τῆς φύσεως τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς παραδοσιακῆς νοοτροπίας.

7. Τόσον ὁ Ὀρφισμός, ὅσον καί ὁ Πυθαγορισμός, συνδυαζόμενοι μέσα στόν νόμιμο ἀποδέκτη τους καί συνάμα διάδοχό τους Πλατωνισμό ἀπό τή μία πλευρά, ὅσον καί οἱ ἄλλες, οἱ παράλληλες καί παράγωγες τῆς μεγάλης καί κύριας αὐτῆς πνευματικῆς ροῆς, φιλοσοφικές ἀρχαῖες ἐκφάνσεις τῆς Ἑλλάδος, στηρίζονται ἐπί μιᾶς σχεδόν κοινῆς, λίγο πολύ παραλλαγμένης, ὀρφικῆς φιλοσοφικῆς κοσμολογικῆς βάσεως.

8. Κύριο γνώρισμα τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῆς βάσεως εἶναι ὅτι οἱ δύο - ὀρφικῆς συλλήψεως - κοσμογονικοί διαμορφωτικοί καί συγκροτητικοί τῶν κόσμων παράγοντες, οἱ, κατά τόν Ὀρφέα, ***"Γῆ"*** καί ***""Ὕδωρ"*** εἶναι-ὡς τό ὄνομά τους δείχνει-

ὑλικῆς, καί οἱ δύο, φύσεως.

9. Οἱ σύγχρονοι ἐρευνητές ἀδυνατοῦν νά ἀρθοῦν στό ὑψηλό συνειδησιακό ἐπίπεδο τῆς Ὀρφικῆς ἀντιλήψεως περί ὕλης.

10. Καί ὅμως! Βραδύτατα, ἀλλά καί μέ συναισθηματική νωθρότητα καί δυσκολία, οἱ σύγχρονοι ἐρευνητές ἀναγκάζονται, ἐκ τῶν πραγμάτων, νά πλησιάσουν τήν ὀρφική φιλοσοφική κοσμολογία, ἀπέχοντες βέβαια πάρα πολύ, βραδυποροῦντες, γιά νά ἀποδεχθοῦν τήν ὀρθότητα πού προβάλλουν οἱ ἀνωτέρου συνειδησιακοῦ ἐπιπέδου γνώσεις καί ἀντιλήψεις ἑνός Ὀρφέως περί ὕλης.

11. Ἐντυπωσιακόν τῶν ἀνωτέρω παράδειγμα εἶναι ἡ παλίνδρομη, μέσα στήν ἱστορία τῆς θεωρητικῆς φυσικῆς, περιπέτεια, ἡ ὁποία ἐπικεντρώνεται στήν "ἀνεξήγητη", πείσμονα, ἀνυποχώρητη περίεργη ἄρνηση τῆς ὑπάρξεως τοῦ αἰθέρος ἐκ μέρους τοῦ Albert Einstein καί ὅμως!

Ἡ παγκόσμια ἐπιστημονική κοινότητα τῶν θεωρητικῶν φυσικῶν μέ ἐκπληκτικές ὑποχωρητικές εὑρηματικές φραστικές προσπάθειες καί μέ σταδιακές "τακτικές" ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πεδίου ἔφθασε τελικῶς, ἄκρως διστακτικά στήν ἀνάγκη αἰδήμονος συναντήσεώς της μέ τό ὀρφικό ἐπίπεδο μιᾶς ἀρχικῶς ἁπλῆς ἀντικειμενικῆς ἀποδοχῆς τῆς ὑπάρξεως τοῦ αἰθέρος.

Ἡ σύγχρονη θεωρητική φυσική, ἡττηθεῖσα, ἐνώπιον τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἰσχύος τῆς διάνοιας ἑνός Ὀρφέως!

8η Ἱσταμένου Γαμηλιῶνος «2006»
(22α Ἰανουαρίου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - ΣΤ'

ΔΡΥΟΧΟΣ Ε'

1. Ἡ συμβολική διατύπωση συγκεκριμένων ἐννοιῶν μέσα στά ἀρχαῖα Ἑλληνικά φιλοσοφικά μυστηριακά κείμενα δέν ἀποτελεῖ τό μοναδικό ἐμπόδιο κατά τή δύσκολη πορεία τῶν ἐπιδιωκομένων ἑρμηνευτικῶν συνειδητοποιήσεων.

2. Ἕτερα ἴσως κατ' ἀρχήν ἀνεξήγητα ἐμπόδια συγκροτοῦν ἐκ μέρους τους ἐπιπροσθέτως τό δυσεξήγητο τοπίο, ἐμπλουτισμένο μέ πολλά, ἐκ πρώτης ὄψεως ἐρωτήματα.

3. Κατόπιν αὐτῶν τῶν διαπιστώσεων, εἶναι σχεδόν δεδομένη ἡ ἀναμενόμενη μᾶλλον ἀποτυχία τῶν ποικίλων ἑρμηνευτικῶν ἐρευνῶν ἐπί τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς θεολογίας.

4. Μεταξύ τῶν κατ' ἀρχήν, ἴσως ὡς ἀνεξήγητων, ἐμφανιζομένων προσκομμάτων συγκαταλέγεται ἡ ὁπωσδήποτε ἐμφανῶς ἐξωτερική καί ξένη πρός τήν πανάρχαιη Ἑλληνική μυστηριακή παράδοση θέση ὅτι δῆθεν ὁ θεῖος κόσμος δημιούργησε τήν αἰσθητή ὑλική ἀντικειμενική πραγματικότητα.

5η Ἱσταμένου Ἀνθεστηριῶνος «2006»
(19η Φεβρουαρίου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Ζ'

ΔΡΥΟΧΟΣ ΣΤ'

1. Ἐπειδή ἡ συγκεκριμένη αὐτή θέση ὅτι δῆθεν ὁ θεῖος κόσμος δημιούργησε τήν αἰσθητή ὑλική ἀντικειμενική πραγματικότητα ἐμφανίζεται δυστυχῶς γιά τήν ἔρευνα πλειστάκις μέσα στά ἀρχαῖα Ἑλληνικά φιλοσοφικά μυστηριακά κείμενα, ἡ ἐμφάνιση αὐτή καθίσταται ἀναγκαστικῶς, ἐπί ἀνωτέρου βεβαίως ἐπιπέδου, ἐρευνητέα.

2. Τό γεγονός καί μόνον ὅτι, ἡ θέση αὐτή φαίνεται νά ἀντιστρατεύεται τήν κατ' ὀρθόν λόγον ροή τῆς σειρᾶς τῶν κοσμογονικῶν βημάτων, τά ὁποῖα τό σύνολο τῶν Ὀρφικῶν κοσμογονιῶν προσδιορίζει, ὡς ἁπλό καί μόνο γεγονός ἐνισχύει τοῦτο τή βεβαιότητα ὅτι, ἡ θέση αὐτή θά πρέπει ἀσφαλῶς νά ὑποκρύπτει ἄκρως σοβαρό καί ὑπαρκτό λόγο, ἀνάλογο προφανῶς τῆς σοβαρότητος τῆς παραβίασης τῆς ροῆς τῆς σειρᾶς τῶν, ὀρφικῆς ἀντιλήψεως, κοσμογονικῶν βημάτων τῆς φύσεως.

3. Τόσον οἱ ἱεροφαντικές, ὅσον καί οἱ μυσταγωγικές ἀντιλήψεις προφανῶς ἔκριναν ὅτι, ἐνώπιον πιεστικῆς ἀνάγκης, ἦταν ἐπιβεβλημένο νά παραβιασθῆ ἡ κατ' ὀρθόν λόγον ἐξελικτική συγκεκριμένη ροή τῆς ἀλληλουχίας τῶν, ὀρφικῆς ἀντιλήψεως, κοσμογονικῶν ἐξελικτικῶν βημάτων τῆς φύσεως.

5η Ἱσταμένου Ἐλαφηβολιῶνος «2006»
(19η Μαρτίου)

ΔΡΥΦΡΑΚΤΟΝ - Η'

ΔΡΥΟΧΟΣ Ζ'

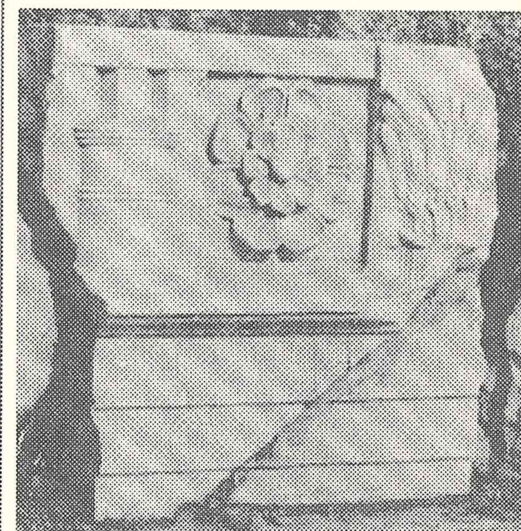
1. Πράγματι, ἡ ὀρφική ἀντίληψη θεωρεῖ ὅτι ὁ κόσμος μας - καί κατ' ἐπέκταση, ὅλοι οἱ ἄπειροι κόσμοι τοῦ παντός- εἶναι ἀποτέλεσμα συνεχοῦς ἐξελικτικῆς ροῆς τῶν συνδυασμένων μεταξύ τους λειτουργιῶν τόσον ἀφ' ἑνός μέν τῶν δύο ὀρφικῶν ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν *"Γῆ"* - *""Ὕδωρ"*, ὅσον καί ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐξελισσομένων ἰδιοτήτων τῶν δύο, ὡς ἄνω, ὀρφικῶν ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν.

2. **Μέσα στήν πιό πάνω ἐξελικτική ροή, οἱ συνεργαζόμενες δύο ὀρφικές ὑλικές κοσμογονικές οὐσίες *"Γῆ"*- *""Ὕδωρ"*, συνδυαζόμενες, δημιουργοῦν συνεχῶς καί ἀδιαλείπτως ἄπειρες κατ' ἀριθμόν ψυχές.**

3. **Κάθε ψυχή ἀποτελεῖται ἀπό ἕνα καί μόνο ἕνα ὑλικό ψυχικό ἄτομο.**

4. **Κάθε ὑλικό ψυχικό ἄτομο συγκροτεῖται ἀπό ἕνα καί μόνο ἕνα ὑλικό ἄτομο κοσμογονικῆς οὐσίας *"Γῆ"*, ἐντός τοῦ ὁποίου, σύμφωνα μέ τή λειτουργία τῶν νόμων τῆς Φύσεως, ὑπεισέρχεται ἡ ὑλική κοσμογονική οὐσία *""Ὕδωρ"*.**

2α Ἱσταμένου Μουνυχιῶνος «2006»
(16η Ἀπριλίου)

Σ. ΝΑΓΟΥ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Λαμβάνω τόν λόγον νά ὁμιλήσω σήμερον περί τοῦ θείου τῆς Φύσεως μύστου Πυθαγόρου, διότι **ἡ ἡμέρα αὐτή ἐνέχει σπουδαιοτάτην σημασίαν** καί τό καθῆκον μου πρός τόν ὑπέρτατον μύστην διττῶς ἐκπληροῦται. **Αὐτός, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν βαθύς γνώστης τῆς Φύσεως, ὁ ὁποῖος ἐπεσκόπησε τάς θείας λειτουργίας τοῦ Σύμπαντος, δυσμενῶς ἤθελε μέ ἀκούσει περί αὐτοῦ ὁμιλοῦντα εἰς ἡμέραν κατά τήν ὁποίαν δέν θά ἐτελεῖτο μυσταγωγία θεῶν οἱ ὁποῖοι κυριαρχοῦν εἰς τήν Γῆν ὡς Βασιλεῖς, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιρροαί κανονίζουν τάς μορφάς της.** Δυσμενῶς ἤθελε μέ ἀκούσει ἐάν ὡμίλουν εἰς ἡμέραν κατά τήν ὁποίαν ἡ ἐπιρροή της δέν θά εἶχεν διπλῆν σημασίαν καί διττήν ἐπί τῶν ἀνθρώπων ἐπιρροήν καί δέν θά μέ ἀνεγνώριζεν ὡς ἀκολουθοῦντα τά θεῖα του ἰδεώδη καί τάς ἀληθείας του, αἱ ὁποῖαι ὅταν ἐπικρατήσουν εἰς τόν κόσμον, θά βασιλεύσῃ πλήρης γαλήνη καί αἱ ψυχαί τῆς Γῆς θά φέρουν διάδημα πλαισιούμενον ἀπό αἴγλην καί καταυγάζον φῶς.

Διά τοῦτο ὁμιλῶ κατά τήν ἡμέραν αὐτήν, κατά τήν ὁποίαν τό θεῖον τοῦ ἀπείρου Κάλλος παραδίδει τάς θείας του ἐπιρροάς πρός τό θεῖον Φῶς, τό ὁποῖον ὑπαγορεύει ὄχι μόνον τάς ἁρμονίας τοῦ Κόσμου ἀλλά καί πρωτεύει εἰς τήν συντέλεσιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, κληροδοτοῦν εἰς τάς ψυχάς τό μέσον τῆς ἐκ τοῦ σκότους σωτηρίας των.

Ὁ Οὐρανός ἐνέχει ἐν αὐτῷ ὡς ἰθύντορας τῶν δυνάμεών του δώδεκα Βασιλεῖς. Οἱ Βασιλεῖς αὐτοί εἶναι οἱ διευθετοῦντες τάς ἐπιρροάς του πρός τήν Γῆν ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μορφή της λαμβάνει τήν τοιαύτην αἴγλην καί ἀναπτύσσει τήν ἐξέχουσαν εἰς τήν ἀνθρωπίνην μορφήν ψυχήν της κατά μείζονα Λόγον τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων μορφῶν της. **Εἰς τούς θείους αὐτούς Βασιλεῖς κατανέμονται αἱ ἐπιρροαί τοῦ Οὐρανοῦ, δηλαδή ὁ Οὐρανός παραδίδει τάς δυνάμεις του καί ἕκαστος ἐξ αὐτῶν**

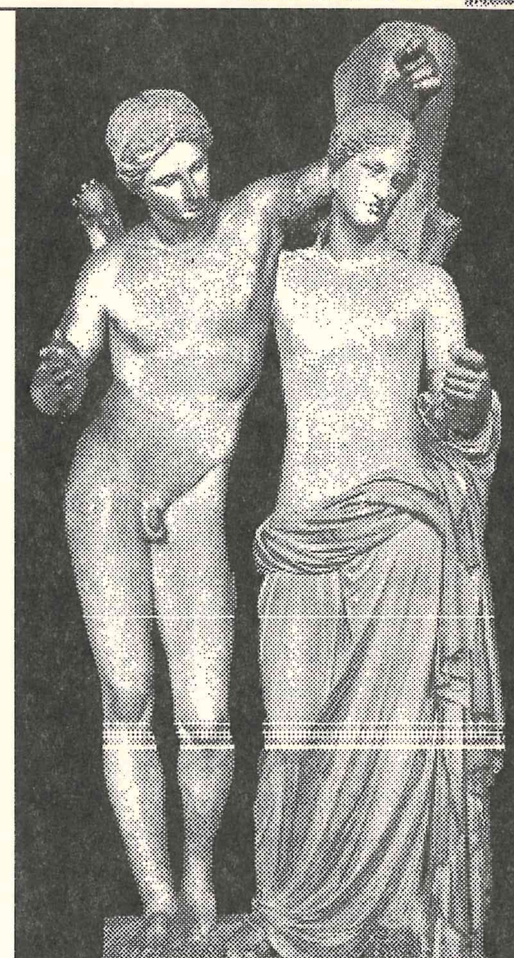

Ἡ θεά Ἀφροδίτη: ἔργο τοῦ Πραξιτέλους

κυριαρχεῖ ἐπί τῆς Γῆς τό δωδέκατον τοῦ ἔτους. Κατά τήν ἡμέραν λοιπόν αὐτήν τερματίζεται ἡ κυριαρχία τῆς Βασιλίδος τοῦ Κάλλους καί διαδέχεται Αὐτήν ὁ Βασιλεύς τοῦ Φωτός. Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ὑπογράφεται ἡ συνθήκη τῆς παραδόσεως καί παραλαβῆς τῶν ἐπί τῆς Γῆς ἐπιρροῶν παρισταμένων καί κυριαρχούντων σήμερον ἀμφοτέρων.

Ἡ παραδίδουσα τήν ἐπιρροήν τοῦ Κάλλους ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεπορεύθη ἐν τῇ Γῇ τό θεῖον Ἄρωμα, τό ὁποῖον ἔψαυσε ὅλων μας τάς αἰσθήσεις, εἶναι ἡ μεγάλη θεά Ἀφροδίτη. Εἶναι ἡ μεταδόσασα τό μέσον τῆς διαιωνίσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ Λόγου τῆς Φύσεως εἰς τήν ἀνθρωπίνην μορφήν, εἰς τήν ὁποίαν τελεῖται ἱεροτελεστία τῆς ψυχῆς τῆς ἀνθρωπότητος πρός τήν μορφήν της, διά τῆς ὁποίας ἡ ψυχή λαμβάνει τήν δύναμιν τῆς νοήσεως γευομένη τόν ἡδύν καρπόν τόν ὁποῖον παρεσκεύασε ἡ μεγάλη θεά καί οὕτω σώζεται ἡ ψυχή ἐρχομένη εἰς τό Φῶς ἐγκαταλείπουσα τό ἔρεβος.

Ὦ Θεία μυσταγωγία πάντων τῶν μυστηρίων. Ἐπίτρεψον εἰς ἐμέ νά εἴπω πρός τήν θνητήν ἀνθρωπότητα εἰς ἔνδειξιν λατρείας μου πρός τό Κάλλος δύο λέξεις, ὅπως ἐνωτισθῆ τοῦ θείου νάματος καί σωθῆ ἐκ τῆς φθορᾶς, τήν ὁποίαν αὐτή δι' ἑαυτήν παρασκευάζει, ἀκολουθοῦσα τάς ἐμπνεύσεις τοῦ σκότους.

Παραλαμβάνει λοιπόν ὁ θεός Ἀπόλλων, **ὄχι ὁ θεός τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ Ἡλίου φωτός, ἀλλά τοῦ θείου τοῦ ἐσωτάτου τοῦ Ἡλίου Λόγου,** ὁ ὁποῖος μεταδοθείς εἰς τήν ἀνθρωπίνην μορφήν διά τοῦ ἀνθρωπίνου κάλλους τό ὁποῖον παρεσκεύασε ἡ θεά Ἀφροδίτη, τήν μετέβαλε εἰς θείαν Μοῦσαν ἐκ τῆς ὁποίας ἀντλοῦμεν ὅ,τι μεταδίδομεν πρός σᾶς. **Πᾶσα τῆς Φύσεως**

Ὁ θεός Ἀπόλλων καί ἡ θεά Ἀφροδίτη σέ σύνθεσι. Ἔργα τοῦ Πραξιτέλους.

Κατά τήν ἡμέραν λοιπόν αὐτήν (τήν 21ην Μαΐου) τερματίζεται ἡ κυριαρχία τῆς Βασιλίδος τοῦ Κάλλους καί διαδέχεται Αὐτήν ὁ Βασιλεύς τοῦ Φωτός. Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ὑπογράφεται ἡ συνθήκη τῆς παραδόσεως καί παραλαβῆς τῶν ἐπί τῆς Γῆς ἐπιρροῶν παρισταμένων καί κυριαρχούντων ἀμφοτέρων.

ψυχή ὅταν λατρεύῃ τήν δικαιοσύνη καί ἐνασμενίζεται πρός τάς θείας ἐπιρροάς καί ἐκδηλοῦται εἰς αὐτήν ἡ θεία λατρεία, καθίσταται Μοῦσα, δηλαδή αἰωνία ἐμπνευσμένη Γαλήνη. Ἐνωτίσου εἰς τό Φῶς αὐτό ἀνθρωπίνη ψυχή, ἐάν θέλῃς νά καταστῇς θεία Γαλήνη.

Ποῖος λοιπόν εἶναι ὁ θεῖος σοφός περί τοῦ ὁποίου θέλομεν νά ὁμιλήσωμεν σήμερον συνδυάζοντες τήν ὕπαρξίν του εἰς τήν Γῆν πρός τάς θείας τοῦ Οὐρανοῦ ἐπιρροάς; Εἶναι ὁ γεννηθείς κατ' αὐτήν τήν ἡμέραν, τόν ὁποῖον περιέβαλαν ἀμφότεραι αἱ θεῖαι ἐπιρροαί, τάς ὁποίας ἐλάτρευσεν, τό δέ Φῶς των στέφανον παρεσκεύασεν καί περιέβαλεν τήν θείαν του μορφήν, χρυσαῖ δέ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου καί εὐώδης χυμός τοῦ θείου Κάλλους ψαύσας ὁλόκληρον τήν ὑπόστασίν του τῆς μετέδωσε θεῖον Φῶς καί θεῖον Κάλλος. Ἐκαλλύνθη ἡ μορφή τοῦ θείου σοφοῦ, ἐφωτίσθη τό πνεῦμα του καί διεῖδεν τάς λειτουργίας καί μυσταγωγίας τῆς Φύσεως καί εἶπεν:

Ὦ θεία ἁρμονία! Τό πᾶν εἰς Σέ ἀποτελεῖ μορφήν καί πᾶσα μορφή τό κάλλος σου περιβεβλημένη αἰνεῖ τήν θείαν ὑπόστασίν σου! Θεία ἁρμονία, ὁ ὑπαγορεύσας εἰς σέ τό Κάλλος, εἶναι ὁ κατέχων τά σκῆπτρα τοῦ θείου Ἀπείρου Μέγας Ζεύς, τοῦ ὁποίου ὁ γόνος ἐξεδηλώθη εἰς ἑστίας ἀπείρου φωτός ἐν τῇ Φύσει εἰς τόν ὁποῖον ὑπολανθάνει τό σπέρμα τῆς Θεοποιήσεως πασῶν τῶν ὑπό Σοῦ συντελουμένων μορφῶν. Τό Πᾶν, θείαν ἁρμονίαν ἐκρέει ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς συστάσεως τῶν μορφῶν τῆς Φύσεως, τήν ὁποίαν κατέχει ὁ μέγας Ζεύς καί παράγει τάς θείας προσωπικότητας, αἱ ὁποῖαι καταλαμβάνουσαι τάς δυνάμεις καθίστανται Βασιλεῖς αὐτῶν καί ἡ πτωχή μας Γῆ δεχομένη τάς θείας ἐπιρροάς των μεταβάλλεται εἰς μορφάς καί συνειδήσεις. Θεῖον Ἄπειρον, ὑπῆρξες Μονάς εἰς τήν ὁποίαν τό Πᾶν συνεσπειροῦτο, ἀλλά παραγωγός Μονάς. Παρήγαγες πάσας τάς ἄλλας Μονάδας καί οἱ ἄπειροι ἐκ Μονάδων ἀριθμοί σου ἀποτελοῦν τήν ἁρμονίαν σου.

Δέν εἶσαι θεῖον Ἄπειρον ἤ ἀριθμός, διότι οὕτω καθίσταται νοητόν εἰς πᾶσαν εἰς τήν Φύσιν Μονάδα ἡ ὁποία διακρίνεται τῶν ἄλλων ὡς ἔχουσα ἰδίαν μορφήν. Σκοπός σου θεῖον Ἄπειρον εἶναι ἡ ὕπαρξίς σου κατά μονάδας. Τούτων ἀπώτερος σκοπός ἡ θεία γαλήνη καί ἡ συγκέντρωσις εἰς ἑκάστην τῆς αἰσθητικῆς ἀντιλήψεως πασῶν τῶν θείων σου ἐνεργειῶν. Θεῖον Ἄπειρον, Σέ αἰσθάνομαι, διότι ἐντός μου Σέ φέρω. Εἶμαι ὡς ἦσο ἀρχικῶς Μονάς. Εἶμαι καί ἐγώ ὡς Σύ, Ἄπειρον καί ὅταν εἰς ἐμέ συντελεσθῇ ὡς εἰς Σέ συνετελέσθη ἁρμονία, τότε, ὦ θεία τοῦ Ἀπείρου ἔκφρασις, ἡ ὑπόστασίς μου θά καταστῇ δεσπόζουσα θέλησις ὡς τοῦ Μεγάλου Διός καί θά ἀναθέσῃς εἰς τήν θέλησίν μου τήν ἐπίβλεψιν τῆς θείας Σου ἁρμονίας, θά μέ δεχθῇς ὡς δεσπόζουσαν καί κυριαρχοῦσαν δύναμιν ἐπί τῆς θείας ἐν θείᾳ Φύσει ἐκφράσεώς Σου.

Ὦ ἀδύνατοι τήν ψυχήν καί τόν νοῦν ἄνθρωποι! Σεῖς, οἱ ὁποῖοι νομίζετε ἑαυτούς θείους τήν γνῶσιν, περιγράψατε δι' ὀλίγων τήν ὕπαρξιν καί τόν σκοπόν τοῦ Ἀπείρου, ὡς περιέγραψεν αὐτόν ὁ θεῖος σοφός διά νά ἐννοήσετε τίνες εἶσθε. Ὦ ἄνθρωποι θνητοί! Ἀκροασθῆτε τόν θεῖον σοφόν εἰς ὅ,τι κατωτέρω θά εἴπω καί ἄν εἶσθε ἀληθῶς ὡς προεῖπον καί σεῖς Μονάδες ἐνέχουσαι ἐντός των τό θεῖον Ἄπειρον καί αἰσθανόμεναι αὐτό, ἀκολουθήσατε τήν ὁδόν, τήν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐχάραξε.

Ἔργον μου, ἔλεγεν, εἶναι ὄχι νά βαδίσω ἐπί ἐκείνων τῶν γραμμῶν ἐπί τῶν ὁποίων οἱ θεῖοι μύσται ἐχάραξαν εἰς τά τελούμενα Μεγάλα Μυστήρια. Εἰς αὐτά τελοῦνται θεῖαι τελεταί, αἱ ὁποῖαι γεραίρουν τάς ἐνεργείας τῆς Φύσεως καί ἀποκαθιστοῦν τούς μυουμένους εἰς τήν θείαν γνῶσιν. Βεβαίως αὐτό εἶναι Θεῖον ἔργον. **Ἔργον μου εἶναι νά συντρέξω εἰς τήν παραγωγήν ἁρμονίας εἰς τήν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, διότι ὅταν δέν ἐπικρατῇ ἁρμονία ἡ ἀνθρωπότης εὑρίσκεται ἐκτός σκοποῦ.** Τό Ἄπειρον ἀποτελεῖται ἀπό πληθύν ἀτομικοτήτων. Τά ἄτομα αὐτά εἶναι αἱ μορφαί τοῦ Ἀπείρου αἱ συντελοῦσαι εἰς τήν ἁρμονίαν του.

Ἡ συντέλεσις τῆς ἁρμονίας εἶναι καθολικός σκοπός τῶν ἀτομικοτήτων. Ὁ σκοπός αὐτός εἶναι ἡ ἐπίτευξις εἰς ἑκάστην ἀτομικότητα ἰδίας μορφῆς. Μή δέ τῆς ἁρμονίας ἐπιτυγχανομένης, τό Ἄπειρον δέν ἐπιτυγχάνει τόν σκοπόν του. Αἱ μορφαί του ἀπόλλυνται. Ἀπολλυμένων δέ τῶν μορφῶν τοῦ Ἀπείρου, τοῦτο ἐπανέρχεται εἰς τά ἴδια. Ἡ εἰς τά ἴδια ἐπαναφορά τοῦ Ἀπείρου θά ἦτο συντέλεσις τῆς καταστροφῆς του, ἀλλά αὐτό δέν συντελεῖται εἰς τό Ἄπειρον. Δέν συντελεῖται, διότι ἑκάστη μορφή αὐτοῦ βαίνει κατά προδιαγραφέντα νόμον καί ἡ ἐπαναφορά της εἰς τά ἴδια οὐδέποτε συντελεῖται. Τό Ἄπειρον ἐν τῷ συνόλῳ του διευθετεῖται ὑπό ἐπιστάτου τινός νόμου ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πρότερον συντελέσῃ τήν ἁρμονίαν καί μεταβάλῃ τήν ἀποτελοῦσαν αὐτό οὐσίαν εἰς εἰδικάς μορφάς, τάς ἐξαναγκάζει νά ἀκολουθοῦν ὡρισμένην κυκλικήν τροχιάν. Ὅθεν τό πᾶν βαίνει κατά κύκλον, ἀλλά τό πέρας τοῦ κύκλου οὐδέποτε καταλήγει εἰς τήν ἀφετηρίαν του. Ἡ κατάληξις ἐπί τοῦ αὐτοῦ σημείου τῆς ἀφετηρίας θά ἐσήμαινε διάσπασιν τῆς ἁρμονίας καί καταστροφήν τοῦ Ἀπείρου. Ἡ ἐν αὐτῷ κίνησις θά ἔχανε τήν τροχιάν της καί αἱ μορφαί θά περιεπλανῶντο ἐπί τῶν μορφῶν καί συγκρούσεις καί καταστροφαί θά ἐτελοῦντο.

Πᾶσα μορφή τοῦ Ἀπείρου βαίνει πρός τό ἄπειρον αὐτῆς, ἡ δέ ταχύτης της καθίσταται αἰσθητή εἰς τάς ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων μετά πάροδον αἰώνων. Αἱ μορφαί αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τό σύστημα, τό ὁποῖον διευθετεῖ ἡ ἑστία τοῦ ἡλιακοῦ φωτός διά τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροῆς του, ποιοῦν τήν τροχιάν τους κατά κύκλον ἀνάλογον ἑκάστη καί ὅλαι ὁμοῦ συντρέχουν νά βαίνῃ ὁλόκληρον τό Ἡλιακόν σύστημα ἐκφεῦγον τῆς αἰσθητῆς εἰς ἡμᾶς τροχιᾶς εἰσερχόμενον εἰς ἑτέραν, τήν ὁποίαν θά διακρίνωμεν παρατηροῦντες ἐπισταμένως μετά πάροδον αἰώνων τινῶν. Αἱ εἰς τό Ἄπειρον κινήσεις τῶν μορφῶν τοῦ Ἡλιακοῦ μας συστήματος τό σώζουν τῆς καταστροφῆς καί αἱ μορφαί μεταβάλλονται ἀποτελοῦσαι τελειοτέρας τοιαύτας. Οὐδεμία μεταβολή ἐπί τῶν μορφῶν θά ἐπετυγχάνετο ἄνευ αὐτῆς τῆς κινήσεως. Τό φῶς θά ἔχανε τόν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του καί πλῆρες σκότος θά περιέβαλλε ὅ,τι βλέπομε σήμερα ὑπό μορφήν ἀπείρου κάλλους. Ἀλλά ἐνῶ τό Ἄπειρον δέν διαφεύγει τῆς διευθετήσεως τοῦ ἐσωτάτου αὐτοῦ νόμου καί αἱ μορφαί του ἐπιτελοῦν τούς ἀναμορφωτικούς των κύκλους, διαφεύγει τήν ἐπιρροή του ἡ συνείδησις, ἡ ὑπό μορφήν πνεύματος ἐκδηλωθεῖσα.

Ὁ θεῖος νόμος καταμερίζεται εἰς τάς συνειδήσεις καί ἑκάστη αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῆς ὁρμωμένη, ποιεῖται κινήσεις, λαμβάνουσα Λόγον ὑπάρξεως ἀφ' ἑαυτῆς καί δύναμιν συντηρήσεως ἀπό τήν ἄπειρον πηγήν τοῦ καθολικοῦ νόμου διά συστήματος ὀργανικοῦ, εἰς τήν παραγωγήν τοῦ ὁποίου συντρέχει. Αἱ οὕτω συντελούμεναι πνευματικαί μορφαί ἀποτελοῦν ἴδιον σκοπόν, τόν σκοπόν τόν ὁποῖον ἀνεφέραμε. Ἡ ἐπίτευξις αὐτοῦ τοῦ

σκοποῦ ἐπιτυγχάνεται δι' ἁρμονίας τῶν πνευματικῶν σκοπῶν καί δι' ἁρμονίας αὐτῶν πρός πάσας τάς μορφάς τῆς ἐχούσης ἀνεκδήλωτον πνευματικήν μορφήν Φύσεως. **Στενωτάτη ἀλληλεγγύη τῶν πνευματικῶν πρός τάς φυσικάς μορφάς πρέπει νά τελῆται. Αἱ φυσικαί μορφαί μεταδίδουν τήν δύναμίν τους εἰς τάς πνευματικάς μορφάς καί συντρέχουν τάς τελευταίας νά ἐκδηλώνουν ὅ,τι ἀκόμη δέν ἔχουν ἐκδηλώσει.**

Τά ὑπό τῶν πνευματικῶν μορφῶν ἐκδηλούμενα διά τῆς ἐπιρροῆς τῶν φυσικῶν μορφῶν εἶναι νόησις καί αἴσθησις τῶν τελουμένων λειτουργιῶν τῆς Φύσεως, ἡ δέ μεταξύ τῶν πνευματικῶν μορφῶν ἐπιτελουμένη ἀλληλεγγύη καί ἁρμονία συντρέχει εἰς τό νά διαχέεται ἡ παρασκευαζομένη ἕνεκα τῆς ἐπαφῆς αὐτῶν (πνευματικῶν μορφῶν) πρός τάς φυσικάς μορφάς ζωή εἰς ὁλόκληρον τό πνευματικόν σῶμα. Ἡ διάχυσις τῆς Ζωῆς εἶναι ὁ ἔτι μείζων ἐπιδρῶν νόμος τῶν ψυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος, διά νά ἐκδηλοῦν τάς δυνάμεις των πρός συντέλεσιν μείζονος πνευματικῆς μορφῆς, ἐκ τῆς ὁποίας συντελεῖται ἡ θεοποίησις τῆς συνειδήσεως τοῦ Ἀπείρου. **Οὐδέν συντελεῖται μή ἐπικρατούσης ἁρμονίας ἐπί τῶν πνευματικῶν μορφῶν, ἐπανερχομένων καί ποιουσῶν τήν κυκλικήν των περιφοράν ἐπί τά αὐτά σημεῖα καί ἐντεῦθεν συγκρούσεις, γένεσις παθῶν, θλῖψις, ὀδύνη, περιπλάνησις.** Αἱ πνευματικαί μορφαί ἐκφυγοῦσαι τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν τροχιᾶς παρήγαγον τήν σύγχυσιν πρός τήν ὁποίαν ἀπό αἰώνων ἡ ἀνθρωπότης παλαίει.

Ὁ θεῖος μύστης λοιπόν δέν ἠρκέσθη νά καταδείξῃ, ὡς τά ἄλλα Μυστήρια, τάς τελουμένας λειτουργίας τῆς Φύσεως, ἀλλά ἐπεζήτησε νά ἐπαναφέρῃ τήν ἐκτροχιασθεῖσαν ἀνθρωπότητα εἰς τήν φυσικήν αὐτῆς τροχιάν, ὑποδείξας διά σοφοῦ συστήματος τά μέσα τῆς ἐπαναφορᾶς. Ὑπαγόρευσε τόν τρόπον τῆς διαίτης, τόν τρόπον τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως, τούς νόμους οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νά εἶναι ὁδηγοί τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καί βουλήσεων. Ὡς ἄλλος Προμηθεύς μετέδωσε τό Φῶς, ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἔπρεπε νά κανονίσῃ τάς σχέσεις τῶν πνευματικῶν μορφῶν καί ἐδίδαξε νά ἐγκαταλείψουν τόν τότε κρατοῦντα τρόπον τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως. **Ὅ,τι θά ἐπιζητήσῃ ἡ ἀνθρωπότης τοῦ μέλλοντος, ἡ ὁποία θά συναισθανθῇ τήν ὕπαρξίν της, τοῦτο τότε ὑπαγόρευσε καί ἐδημιούργησε μυσταγωγικόν σύστημα εἰς τό ὁποῖον κατέδειξε εἰς ὅσους ἐμυήθησαν κατά τρόπον ἀντιληπτικώτατον, τόν ὁποῖον καί αὐτός ὁ Ἰησοῦς ἐζήλωσε, τήν δημιουργίαν καί λειτουργίαν τοῦ ἀπείρου τῆς συνειδήσεως καί τόν σκοπόν της, πρός τόν σκοπόν οἱ μυούμενοι νά διακρίνουν ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ὀργάνωσις τῶν πνευματικῶν μορφῶν καί ὅτι μέγιστον πάντων τῶν καθηκόντων τοῦ σοφοῦ εἶναι, νά συντρέξῃ εἰς τήν παραγωγήν κοινωνίας, ἐν ἁρμονίᾳ τῆς Φύσεως βιούσης.**

Ἐδίδαξεν ὅτι, αἱ ψυχαί τῆς ἀνθρωπότητος ἀκολουθοῦσαι τόν τρόπον, τόν ὁποῖον ἀκολουθοῦν τοῦ νοεῖν, θά περιπλανῶνται φερόμεναι ἀπό ὀργανισμοῦ εἰς ὀργανικόν σῶμα καί ἀπό ὀδύνης εἰς ὀδύνην. Ὑπέδειξεν τήν κατάπαυσιν τῶν παθῶν καί τῆς ἐκτρόπου ζωῆς διά τῆς ἀποχῆς ἀπό ὡρισμένας τροφάς καί ἐδίδαξε τό δικαίωμα ἑκάστης προσωπικότητος τό ὁποῖον ἔχει, ὡς ἀποτελοῦσα ἑκάστη ἰδίαν μορφήν τῆς Φύσεως. Πρό πάντων δέ κατέδειξε, τήν ἀνάγκην τῆς ἀρτίας ὀργανικῆς διαπλάσεως τῆς ἀνθρωπότητος διότι ὡς ἔλεγεν, «ὅταν τό ὄργανον τῆς ψυχῆς δέν εἶναι ἱκανόν νά δέχεται τάς ἐπιρροάς τῆς Φύσεως, ἡ ψυχή πάσχει καί οὐδέν δύναται νά νοῇ ἐξ ὅσων πρός αὐτήν γίνονται. Ἡ ὀργανική διαμόρφωσις τῆς ἀνθρωπότητος καί ἡ ἐπίτευξις ἁρμονίας μεταξύ τῶν ὑποστάσεων αἱ ὁποῖαι τήν ἀποτελοῦν θά ἐπιφέρῃ εἰς αὐτήν τήν γαλήνην, ἡ ὁποία καί θά τῆς χρησιμεύσῃ ὡς μέσον νά διοχετευθοῦν πρός αὐτήν αἱ ὁδηγίαι τῶν θεῶν. **Οἱ θεοί εἶναι συνειδήσεις αἱ ὁποῖαι ἐπετέλεσαν ἀναμορφωτικόν κύκλον, διά τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νά ἀντλήσουν αἰώνιον ὀργανικόν μέσον καί ἐντεῦθεν ἐκυριάρχησαν ὡς συνειδήσεις τοῦ Ἀπείρου, ἔχουσαι θέλησιν Θείαν».**

Ὁ Πυθαγόρας ἦτο ἰατρός καί μύστης τῶν ἀποκρύφων τῆς Φύσεως Μυστηρίων. Ἐγεννήθη εἰς τήν Σάμον τό ἔτος 595 π.Χ. Κατά τήν ἐποχήν του ἐσώζετο ἀκόμη τό ἀπολεσθέν κάλλος τῆς ἀνθρωπότητος, τό ἔλκον τήν φύσιν τῶν θεῶν πρός τήν ἀνθρωπίνην. Ἡ μήτηρ του Πυθαΐς, ἁγνή τό σῶμα καί τήν ψυχήν, ἦλθεν εἰς ἐπαφήν πρός τόν θεόν Ἀπόλλωνα καί ὁ θεός αὐτός ἐπέδρασεν τόν καρπόν τῆς κοιλίας της καί οὕτω ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ Φωτός ἐγεννήθη ὁ Πυθαγόρας. Νέος ἔτι ὁ Πυθαγόρας ἔδειξε σημεῖα ὀργανικοῦ κάλλους καί πνεύματος ἰσχύν. Ἡ μητέρα του τόν ὡδήγησε καί τόν παρέδωσε εἰς τούς Διδασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο σοφοί. **Φερεκύδης καί Θαλῆς ὁ Μιλήσιος τό πρῶτον ἐδίδαξαν τόν Πυθαγόρα. Ἀλλά ὁ Πυθαγόρας νεώτατος ἀκόμη ἐγκατέλιπε τήν Σάμο καί ἐλθών εἰς τήν Αἴγυπτο ἐμυήθη εἰς τά ἐκεῖ μυστήρια.**

Ἐκεῖθεν, εὐνοούμενος ὑπό τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος προσέφυγε εἰς τάς διαφόρους Ἀσιατικάς χώρας εἰς τάς ὁποίας ἐξέμαθε τήν ἱεράν τοῦ ἰατροῦ τέχνην, διδαχθείς αὐτήν ὑπό τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι τήν εἶχαν μεταδώσει εἰς τάς χώρας αὐτάς μετά τῶν ὁποίων ἐπεκοινώνουν. Ὄχι βεβαίως αὐτήν, τήν ὁποίαν ἐπαγγέλλονται οἱ ἰατροί τῆς σήμερον, ἀλλά ἐκείνην, ἡ ὁποία ἕλκει τήν γνῶσιν ἀπό τήν ἱεράν, ὡς τήν καλοῦν οἱ μύσται τῆς Φύσεως, Ἀστρολογίαν.

Ὁ Πυθαγόρας παραμείνας ἐπί μακρόν χρόνον μετά τῶν Ἰνδῶν, ἐξέμαθε πάσας τάς ἀποκρύφους ἐπιστήμας τῶν ἱερῶν τοῦ Βούδα καί ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας κατῆλθεν εἰς τήν Ἑλλάδα ἔνθα καί ἐμυήθη εἰς τά μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος καί εἰς τά εἰς Θήβας Καβείρια. Οἱ Ἱεροφάνται τῆς Ἐλευσῖνος ἐκάλουν αὐτόν νά ἀναλάβῃ τήν διεύθυνσίν των, διότι ἐξετίμησαν αὐτόν καί εἰς τό πρόσωπόν του εἶδον θεῖον ἄνδρα, πλήν ὅμως ὁ Πυθαγόρας δέν ἐδέχθη. Ὁ Πυθαγόρας παραμένων εἰς τάς Θήβας ἤλεγξεν δημοσίᾳ τήν πολιτείαν τῶν Καβείρων ὡς μή συνάδουσαν πρός τά θεία Μυστήριά των. Τοῦτο ἐκίνησε τήν ὀργήν των καί ἐβουλήθησαν νά τόν φονεύσουν, ὁ Πυθαγόρας ὅμως γνώστης τῶν ἀνθρωπίνων διανοημάτων διέφυγε τόν κίνδυνον.

Ἀπελθών ἐκ τῶν Θηβῶν διῆλθεν πάσας τάς Ἑλληνικάς χώρας εἰς τά ὁποίας ἐθαυμάσθη ὡς θεῖος ἀνήρ. Πρό παντός ἐξετιμήθη εἰς τούς Δελφούς, ὅπου καί παρέσχεν μεγίστην συμβολήν εἰς τούς ἱερεῖς τοῦ ἐκεῖ χρηστηρίου ὡς καί εἰς μίαν τῶν Ἱερειῶν του, τήν ὁποίαν προπαρεσκεύασε νά ἔρχεται εἰς ἐπαφήν μετά τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος. Παντοῦ ἐξέπληττε, διότι καί τό κάλλος τῆς μορφῆς του καί ἡ ἰσχύς τοῦ πνεύματός του ἐπεβάλλοντο εἰς πάντας. Ἐδίδασκεν παντοῦ τόν τρόπον τοῦ ζῆν καί ἐθεράπευεν πάσχοντας. Τοῦτο ἀρκοῦσε νά νομίζουν οἱ ἄνθρωποι αὐτόν θεόν. Διά ὡρισμένων ἐκπληκτικῶν ἱκανοτήτων του ἐξέπληττε τά πνεύματα ὄχι μόνον τῶν κοινῶν

ἀνθρώπων, ἀλλά καί τῶν σοφῶν. Ἐδίδασκε εἰς αὐτούς ἀπό ὅπου διήρχετο, τήν μουσικήν καί τήν μαθηματικήν. Ἔδιδε μαθηματικούς ὁρισμούς καί ἔλυε μέγιστα προβλήματα μόνον μέ τήν βοήθεια τῶν ἀριθμῶν.

Οἱ γνωρίσαντες τά Ὀρφικά Μυστήρια διέκριναν εἰς τό πρόσωπόν του τόν θεῖον Ὀρφέα. Ἤλεγχε τήν ἀγωγήν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δέν ἐπορεύοντο ὡς ἡ Φύσις ὑπαγορεύει καί ὑπεδείκνυε τόν τρόπον τοῦ βασιλεύειν καί πολιτεύεσθαι εἰς τούς ἄρχοντας τῶν πόλεων. Ἔδιδε στοιχεῖα πρός σύνθεσιν ἁρμονικῆς κοινωνίας καί ὑπαγόρευε τήν ἐκμάθησιν τῆς μουσικῆς, ὡς μέσου καταδεικνύοντος διά τῆς ἁρμονίας της τόν τρόπον τῆς συνθέσεως τῆς κοινωνίας. Ἐπεδείκνυε τά φυτά καί ἐδίδασκε τήν ἐπιρροή ἑκάστου ἐπί τῶν εἰς τά ἀνθρώπινα σώματα ἀναφυομένων νόσων. Ἦτο περιβεβλημένος τήν ἱεράν τῶν φιλοσόφων λευκήν τήβεννον καί στεφανωμένος μέ στέφανον κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καί ποικιλμένον ὑπό ἱερῶν λίθων. Ἡ ὄψις του ἦτο μεγαλοπρεπής, ἐπιβάλλουσα, θεία. Οὐδείς ἀντετάσσετο εἰς τό βλέμμα του ἀλλά πάντες ἐφώνουν **«Αὐτός ἔφα»**. Εἰς τήν διάβασίν του ἐκάμπτοντο πάντες οἱ Τύραννοι καί κρυφίως τόν ἐμίσουν διά τήν ὑπεροχήν του. Οὗτος ἐννοῶν τάς σκέψεις των ἔλεγεν: **«Οἱ ἐμέ βλέποντες ἄς ἴδουν ἑαυτούς καί ἄς κρίνουν τάς πράξεις των παραβάλλοντες αὐτάς πρός τάς ἡμετέρας»**.

Ὁ θεῖος σοφός μέχρι τῆς ἐν Ἀθήναις καί Θήβαις διαμονῆς του ἐδεικνύετο ἄσημος. Μόνον οἱ Ἱεροφάνται βαθέως εἶχον γνωρίσει αὐτόν. Ὅταν δέ ἔλαβε τήν πρός τήν τότε Μεγάλην Ἑλλάδα ἄγουσαν, ἤρξατο νά ἐκδηλοῖ τάς δυνάμεις του καί τοῦτο, διότι πρός τά ἐκεῖ ἔβλεπε ὡς κατάλληλον τόπον καί περισσότερον ἀναγκαῖον νά διδάξῃ τάς ἱεράς αὐτοῦ ἰδέας. Κατά τήν ἐκ Θηβῶν ἀναχώρησίν του ἡ φήμη του προέτρεχε τῶν πόλεων, τάς ὁποίας ἐπεσκέπτετο καί τοῦ προπαρεσκεύαζε ὑποδοχήν. Μέχρι τῆς εἰς Κρότωνα ἀφίξεώς του δέν ἐδίδασκε δημοσίᾳ, ἀλλά κατ' ἰδίαν μόνον· εἰς τούς συναναστρεφομένους δέ μέ Αὐτόν ὑπεδείκνυε τάς θείας του δυνάμεις. Εἰς πολλούς προέλεγε τά μέλλοντα εἰς αὐτούς νά συμβοῦν καί τούς ὑπεδείκνυε ποῖοι ἦσαν εἰς προγενεστέραν ζωήν των. Ἐδίδασκεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐχί ἅπαξ ἐμφανίζεται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ μορφῇ καί ὅτι **ὁ ἴδιος 440 φορές εἶχεν ἀλλάξει μορφήν ἐν τῇ Φύσει**. Ἐδίδασκεν εἰς πάντας τό ἀντιπεπονθός καί λαμβάνων ὡς ἀρχήν αὐτό ὑπεδείκνυε ποία ἔπρεπε νά εἶναι ἡ δικαιοσύνη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἀπεκάλει τούς θεούς δικαίους καί ὡς οὐδέποτε καταχρωμένους τάς δυνάμεις των, εὐνοοῦντες οὕτω τοῦτον ἤ ἐκεῖνον τόν ἄνθρωπον. **Ἔλεγεν: «τόσον ἡ κακία ἐσκότισεν τόν ἀνθρώπινον νοῦν, ὥστε μόνον ὁ θάνατος δύναται νά εὐεργετήσῃ τήν ψυχήν του». Ἀπεκάλει τήν ἰατρικήν Ἱεράν Τέχνην διδασκομένην ὑπό τῶν θεῶν μόνον εἰς τούς σοφούς, διότι αὐτοί δέν καταχρῶνται τῆς γνώσεως.**

Ὁ Πυθαγόρας μετεχειρίζετο ὡς τροφήν σπέρματα καί καρπούς καί ὡρισμένα εἴδη εἰς ἑκάστην ἐποχήν. Συνεβούλευεν νά προσφέρουν θυσίας πρός τούς θεούς καί μόνον τῶν θυμάτων νά ἅπτωνται τῆς σαρκικῆς τροφῆς. **«Χωρίζει, ἔλεγεν, τήν ψυχήν ἀπό τόν νοῦν καί ὁλόκληρον τήν ὑπόστασιν ἀπό τήν Φύσιν ἡ βρῶσις σαρκῶν ζώων»**. Ἐδίδασκεν νά περιβάλλωνται μέ λινά ἐνδύματα οἱ ἄνθρωποι καί νά ἀφίνουν τούς ὀργανισμούς των γυμνούς, ὥστε νά περιβάλλουν αὐτούς αἱ ἐπιρροαί

τῆς Φύσεως. Τό μάλλινον ἔνδυμα εἶναι ἀρνητικός ἀγωγός τῶν ἐπιρροῶν καί συντρέχει εἰς τό νά μή συναντᾶται ἡ θερμότης τοῦ ὀργανισμοῦ μέ τήν θερμότητα τῆς Φύσεως. Ἐδίδασκε τήν λατρείαν πρός τόν Ἥλιον, ὡς μόνης πηγῆς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ψυχή ἀντλεῖ δυνάμεις διά τοῦ ὀργανισμοῦ της, τά δέ ὑπό τῆς θείας τοῦ Ἡλίου ἐπιρροῆς γινόμενα φυτά εἶναι τά καταλληλότερα πρός ἴασιν τῶν ἀσθενῶν. Ἀφιχθέντα τόν Πυθαγόρα εἰς Κρότωνα τόν ὑπεδέχθησαν καί τοῦ παρῆξαν πάντα τά μέσα νά ἱδρύσῃ σχολήν. Κατά πρῶτον συνέστησεν Σύλλογον ἤ Φιλοσόφων Ἐνδιαίτημα, ὡς ὁ ἴδιος ἀπεκάλει τήν σχολήν του, εἰς τήν ὁποίαν ἐφοίτουν νέοι καί νέαι. Ἡ εἰς τήν σχολήν αὐτήν διδασκαλία του ὑπῆρξεν γονιμοτάτη καί ἡ φήμη του διεσπάρη εἰς πάσας τάς Ἑλληνίδας πόλεις.

Ἐδίδασκεν τήν κοινωνικήν ἀγωγήν, τόν τρόπον τῆς ἐρεύνης τῶν φυσικῶν λειτουργιῶν, τήν μουσικήν, τήν ἀριθμητικήν καί πρό παντός τήν συγκρότησιν κοινωνίας ἐν ἁρμονίᾳ βιούσης. Ἠκροῶντο αὐτοῦ ὡς ἐάν ἦτο θεός. Τό ἐπιβάλλον τοῦ ὕφους του καί ὁ ἔξοχος χαρακτήρ του ἐμάγευε πάντα ἀκροατήν του. Ἡ διδασκαλία του ἦτο σύντομος, σαφής, εὐπρόσδεκτος εἰς πάντας. Ὁμιλῶν περί τοῦ βίου τόν ὁποῖον ἔπρεπε νά διάγουν οἱ ἄνθρωποι, παρέβαλεν αὐτόν πρός τήν συνεργασίαν τοῦ Οὐρανοῦ διά τῶν ἐπιρροῶν του πρός τήν Γῆν, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐπί τῆς ἐπιφανείας της μορφή, ἡ ἔχουσα κάλλος Νύμφης, τήν ὁποίαν ἐρῶσι οἱ θεοί. **Τά ἀποτελέσματα τῆς συνεργασίας εἰς τήν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγεν, «πρέπει νά εἶναι φώτισις διανοητική, σωματική διάπλασις καί ψυχική ἐκπαίδευσις, ἡ ὁποία πρό παντός πρέπει νά τήν προσηλώνῃ πρός τά ἔργα τῶν Θεῶν»**. Ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τήν μουσικήν, τῆς ὁποίας εἰσήγαγε τά στοιχεῖα καί εἰς τήν ἀριθμητικήν, εἶναι ἐφόδιον τῆς ψυχῆς, τό ὁποῖον καλλύνει τήν μορφήν της καί προλειαίνει τήν ὁδόν της εἰς τό Φῶς, τό ὁποῖον ἔλεγε **«οἱ Θεοί δωροῦν εἰς τούς ἀνθρώπους ὅπως καταστοῦν ἥμεροι, γενναῖοι, εὐπροσήγοροι, λάτρεις τοῦ Ἡλίου καί τῆς Φύσεως καί γνῶσται τῶν λειτουργιῶν τῶν Οὐρανίων σωμάτων»** περί τῶν ὁποίων ὡσαύτως ἐδίδασκεν καταδεικνύων τόν δρόμον τόν ὁποῖον ἕκαστος ἔχει εἰς τό Ἄπειρον.

Διά τῶν ἀριθμητικῶν πράξεων, πλεῖσται τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν ἰδικαί του κατασκευαί, κατεδείκνυε τάς λύσεις προβλημάτων τῆς κινήσεως τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς παραγωγῆς τῶν φαινομένων, τά ὁποῖα ἦτο ἀδύνατον ἄλλως νά κατανοήσῃ ὁ νοῦς τῶν ἀκροατῶν του. Αἱ προλήψεις, διότι καί τότε ὑπῆρχαν προλήψεις, πρό τῶν ἐξηγήσεων, τάς ὁποίας ἔδιδεν ὁ μέγας Σοφός ὑπεχώρουν καί ὁ νοῦς προσηλοῦτο εἰς τήν γνῶσιν. Ἐδίδασκεν τόν σεβασμόν πρός τάς βουλάς τῶν θεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξωτερικεύοντο διά τῶν Μαντείων καί **ἀπεκάλει τά Μαντεῖα ὡς τά μόνα ἐπί τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς μέρη εἰς τά ὁποῖα διαιτῶντο οἱ θεοί.** Πρό τῆς ἱδρύσεως τῶν μεγάλων αὐτοῦ Μυστηρίων εἰς τόν Κρότωνα, περιώδευσε καί πάλιν ἐπισκεφθείς τά διάφορα Μαντεῖα τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, πρός τάς ὁποίας ἐδώρησεν συγγραφάς τελετῶν καί ἐπικλήσεων διά τά ἱερά των. Αἱ Ἱέρειαι, ὅταν ἔφθανε, τόν προσεφώνουν διά τῶν λέξεων, **«Ὦς εὖ παρέστης, υἱέ τοῦ Ἀπόλλωνος»**.

Ἐπιστρέψας εἰς Κρότωνα ἐνυμφεύθη τήν παρθένον καί ἐξαισίαν τό κάλλος **Θεανώ**. Ἡ Νύμφη Θεανώ ἠράσθη τοῦ Πυθαγόρου, τό δέ ψυχικόν της κάλλος ἔπεισε τόν θεῖον

ἄνδρα νά τήν λάβῃ σύζυγον, τῶν θεῶν ἐπιτρεψάντων νά ἔλθη εἰς γάμον. Μετά τόν γάμον του κατέστη θειότατος. **Ὁ ἔρως τῆς Θεανοῦς ἀνύψωσε τόν Πυθαγόρα καί κατόπιν τῶν συμβουλῶν, τάς ὁποίας ἔλαβε ἐκ τῶν Μαντείων, τά ὁποῖα ἐπεσκέφθη, ἵδρυσε τά Πυθαγόρεια Μυστήρια.** Ταῦτα ἀπετελοῦντο ἐξ ἐννέα βαθμῶν, εἰς ἔνδειξιν τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ, τόν ὁποῖον εἶχεν πρός τάς ἐννέα (9) ἀριθμητικάς Μονάδας, αἱ ὁποῖαι ἔλεγεν ὅτι ἐξεπροσώπουν ἐννέα (9) βάσεις ἐπί τῶν ὁποίων ἐθεμελιώθη τό Σύμπαν.

Ἡ κλίσις του πρός τάς ἀριθμητικάς καί ἐν γένει μαθηματικάς πράξεις τόν ἤγαγε εἰς τό νά εὕρῃ ὅτι τό Σύμπαν εἶναι συγκροτημένον ἀπό ἀριθμούς, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἐξεπροσώπει εἰς αὐτό τάς ποιότητας τῶν μορφῶν του. **Οἱ ἀριθμοί, ἔλεγεν: «δέν εἶναι πράξεις δεικνύουσαι τήν ποσότητα τῶν μορφῶν τοῦ Σύμπαντος, ἀλλά τήν ποιότητα ἡ δέ ποιότης ἐνδείκνυται ἐκ τῆς ποιότητος τῶν μορφῶν, αἱ ποιότητες δέ καταδεικνύουν τήν βαθμιαίαν αὐτοῦ διαμόρφωσιν».**

Τά μυστήριά του διηροῦντο εἰς τρεῖς κατηγορίας. Εἰς τά ἀφορῶντα εἰς τήν διαμόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί καταδεικνύοντα τήν προέλευσιν αὐτοῦ, εἰς τά διδάσκοντα τάς δυνάμεις αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τάς μορφάς τῆς Φύσεως καί τάς ποικιλίας τῶν ὀργάνων τῶν διαφόρων μορφῶν καί εἰς τά μεγάλα καί ἱερά, τά ὁποῖα οὐδέ λέξιν ἐπέτρεπον εἰς τούς μύστας αὐτῶν νά εἴπουν κἄν περί τῆς ὑπάρξεώς των.

Εἰς τήν πρώτην τριάδα ἐμυοῦντο ἄνδρες καί γυναῖκες καί ὑπεβάλλοντο εἰς πενταετῆ σιγήν. Εἰς τήν δευτέραν μόνον ἐξαγνισμένοι τό σῶμα καί τόν νοῦ καί καθάριοι ἀνομημάτων τήν ψυχήν καί εἰς τήν τρίτην φωτισμένοι καί ὑπό τῶν θεῶν ἐμπνευσμένοι νέοι ὡς καί ἁγναί παρθένοι ἔχουσαι ψυχικόν κάλλος ὅμοιον μέ τήν Θεανώ.

Οἱ τέλειοι μεμυημένοι ἦσαν ἤρεμοι τήν ὄψιν, γενναῖοι τό ἦθος, ἀπαστράπτοντες τό κάλλος, οἱ δέ ὀφθαλμοί αὐτῶν ἐξέπεμπαν αἴγλην φωτεινήν, ἱκανήν νά διεισδύη καί εἰς τά ἔγκατα τῶν σκέψεων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Βίος τῶν Πυθαγορείων μυστῶν εἶναι μοναδικόν παράδειγμα εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπετέλουν ἰδίαν κοινωνίαν καί ἐπαρουσιάζοντο ὡς μία ψυχή ἤρεμος, γαληνιαία καί γενναιόφρων εἰς αἰσθήματα. Δέν εἶχαν ἤ μίαν θέλησιν. Ἡ ἀδελφότης, τήν ὁποίαν ἐννοοῦν οἱ σοφοί τῆς ἐποχῆς μας, δέν εἶναι παρά κοινή τῆς λέξεως ἔναντι τοῦ συνδέσμου τῶν ψυχῶν τῶν Πυθαγορείων.

Ἡ πρός τήν κοινωνίαν ἐπίδρασίς των κατέρριπτε πάντα ἐγωισμόν καί παρίστανε τούς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς στερημένους αἰσθήσεων καί αἰσθημάτων. Ἦσαν ἄκακοι, ἄνευ ὑποκρισίας, ἄνευ συμφέροντος. Συμφέρον των ἦτο τό συμφέρον πάσης τῆς κοινωνίας. Εἰς τήν διάβασίν των πάντες ὑπεχώρουν καί ἀνεγνώριζαν αὐτούς ὡς ψυχικῶς ἀνωτέρους. Ἐνδεδυμένοι ἁπλᾶ, εὔγραμμοι τό σῶμα καί ἐξαίσιοι τήν μορφήν, λιτότατοι τήν δίαιτα καί πάντες ἐργατικώτατοι, ἐκαλλιέργουν τήν Γῆν καί ἀφιεροῦντο εἰς τόν πλουτισμόν τῆς μορφῆς αὐτῆς. Ἡ Μουσική ἦτο ἐπίσης ἔργον των καί μέλποντες ἐπλήρουν χαρᾶς καί τήν Φύσιν καί τούς ἀνθρώπους. Νέοι καί νέαι περιπατῶντες ὁμοῦ μέ γλυκύτατο μειδίαμα εἰς τά χείλη των, ἐξέπληττον πάντα ἐρχόμενον ἐκ ξένης εἰς τόν Κρότωνα πόλεως. Ἀποτελοῦσαν μίαν οἰκογένειαν καί ἐσιτῶντο ὁμοῦ ἀναλόγως τῶν βαθμῶν εἰς τούς ὁποίους ἀνῆκον, **ὁ δέ Πυθαγόρας πρό τῆς τοιαύτης χορείας παρίστατο ὡς ἄλλος Ζεύς ἐν Ὀλύμπῳ.** Ἡ κακία ὅμως τῶν μικρῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν ἐφθόνησε αὐτούς. Γενομένης στάσεως εἰς τόν Κρότωνα, κατ᾽ αὐτήν οἱ Πυθαγόρειοι Ναοί ἐνεπρήσθησαν καί πολλοί ἐκ τῶν μαθητῶν των ἔπεσαν φονευθέντες ὑπό τῆς ἀγρίας ὁρμῆς τῶν στασιαστῶν.

Ὁ Θεῖος Πυθαγόρας γνωρίζων τό τέλος του ἀνέμενε αὐτό ἀπαθῶς καί ἐδέχθη τόν θάνατον μέ μειδίαμα, συγχωρῶν τούς φονεῖς του, ὅταν ἐδέχθη τήν θανατηφόρον ἐπίθεσιν καί ἔπεσεν πληγείς ὑπό δηλητηριώδους βέλους. Ἀλλά κατά τήν στιγμήν τοῦ θανάτου του ἐνεφανίσθη εἰς τό Μεταπόντιον ἀποχαιρετήσας ἐκεῖ προσφιλεῖς του μαθητάς. Τό γεγονός αὐτό συνετέλεσε εἰς τό νά νομίζουν αὐτόν ζῶντα ἐπί μακρόν χρόνον οἱ διασκορπισθέντες κατόπιν τῆς εἰς τόν Κρότωνα γενομένης στάσεως μαθηταί του.

Ὁ Πυθαγόρας ἐγκατέλιπε οὐχί ὀλίγας συγγραφάς, ἀλλά τῶν μαθητῶν του διασκορπισθέντων πλεῖσται ἐξ αὐτῶν κατεστράφησαν εἰς Κρότωνα, ἄλλαι δέ παρεφθάρησαν, συντελέσαντος εἰς αὐτό καί τοῦ χρόνου. Μετά τόν θάνατόν του οἱ μαθηταί αὐτοῦ ἵδρυσαν Πυθαγορείους σχολάς εἰς διαφόρους πόλεις. Εἰς τόν Τάραντα μία τοιαύτη σχολή ἐπί μακρόν λειτουργήσασα ἐπέφερε καί πάλιν ἐπίδρασιν τῶν Πυθαγορείων ἐπί τῆς κοινωνίας. Αἱ εἰς τόν Κρότωνα ὅμως καταστραφεῖσαι συγγραφαί περί τῶν τελετῶν τοῦ Πυθαγόρου, δέν κατέστη δυνατόν νά ἀναπληρωθοῦν ὑπό τῶν μαθητῶν του.

Ἐντεῦθεν βαθμιαίως ἐπῆλθεν ἐξαφάνισις τῶν μεγάλων ἰδεῶν, παρ᾽ ὅλον ὅτι ἐπί πολύν χρόνον αἱ ἀρχαί τῶν Πυθαγορείων ἦσαν τό ὑπόδειγμα τῆς κοινωνικῆς ἀρετῆς. Πάντες καί αὐτῶν τῶν Στωικῶν μή ἐξαιρουμένων, ὡμίλουν περί τοῦ Πυθαγορείου συστήματος ὡς περί θείου κοινωνικοῦ συστήματος, δυναμένου νά καταστήσῃ τόν ἄνθρωπον ἐνάρετον, διεφώνουν ὅμως ὡς πρός τάς βαθυτέρας ἐννοίας τῶν Πυθαγορείων καί ἐντεῦθεν ἡ σύγχυσις περί τῶν πραγματικῶν τοῦ Πυθαγόρου ἰδεῶν. Βραδύτερον, συγγραφαί τινές Αὐτοῦ, περιελθοῦσαι εἰς γνῶσιν ἄλλων μικρῶν Μυστηρίων, ἀνεγέννησαν καί πάλιν τόν πόθον τῆς ἐκ νέου συστάσεως Πυθαγορείων σχολῶν, ἀλλά ἐπειδή αἱ συγγραφαί αὐταί δέν ἦσαν πλήρεις, οἱ πειραθέντες δέν κατώρθωσαν νά φέρουν εἰς πέρας τό ἔργον των. **Μεταξύ τῶν Πυθαγορείων διεκρίθησαν πλεῖστοι, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Δαμώ καί ὁ υἱός του Τηλαύγης.**

Ἐάν ὅμως οἱ Πυθαγόρειοι δέν κατώρθωσαν λόγω τῆς μεγάλης εἰς Κρότωνα καταστροφῆς νά σώσουν τάς μεγάλας ἰδέας, **δέν περιύβρισαν ὅμως τόν Διδάσκαλόν τους, ὡς τοῦτο βραδύτερον ἔπραξαν οἱ Χριστιανοί ὁλοσχερῶς καταστρέψαντες τό ἔργον τοῦ διδασκάλου των καί δημιουργήσαντες χάος εἰς τήν ἀνθρωπότητα.** Περαίνων, ὁμολογῶ ὅτι, ὅ,τι ἀνέφερα περί τοῦ θείου σοφοῦ εἶναι ἐλάχιστον ἔναντι τῶν μεγάλων Αὐτοῦ ἰδεῶν καί ἔργων καί δι᾽ αὐτό θά ἤθελα νά σᾶς παρακαλέσω νά τύχω τῆς δεούσης συγγνώμης μή δυνάμενος ἄλλως νά πληρώσω τόν πόθον ὁ ὁποῖος ἐξεδηλώθη εἰς σᾶς, ὅπως γνωρίσετε περί τοῦ θείου αὐτοῦ σοφοῦ.

ΔΗΜΟΚΗΔΗΣ

560; - 495 π.Χ.

Πυθαγόρειος

Ἰατροφιλόσοφος

"Ἰητρική τεχνέων πασῶν ἐστίν ἐπιφανεστέρα."

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

"Τό θειότατον Πυθαγόρας ἰατρικήν ἔφασκεν."

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ Ο ΤΥΑΝΕΥΣ

Ὁ Δημοκήδης υἱός τοῦ Καλλιφῶντος γεννήθηκε στόν ἀκμάζοντα καί εὔπορο Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος καί καταγόταν ἀπό ἐπιφανή οἰκογένεια. Ὁ πατήρ Καλλιφών ἦταν ἀπό τήν Κνίδο, ἀσκοῦσε τήν ἰατρική καί ἀνῆκε στό ἱερατεῖο τοῦ Ἀσκληπιείου.

Ὅταν ἐγκαταστάθηκε στόν Κρότωνα, πολύ πρό τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ὁμακοείου ἀπό τόν Πυθαγόρα (περίπου τό 521 π.Χ.) δίδαξε στήν ὑπάρχουσα ἤδη ἐκεῖ ἰατρική σχολή· ἐξασκοῦσε παράλληλα καί τήν ἰατρική καί σάν χαρακτήρας ἦταν συντηρητικότατος, αὐστηρός καί ὀργίλος.

Πληροφορίες γιά τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ Δημοκήδη μᾶς παρέχουν "ὁ πατήρ" τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος στό Γ βιβλίο τῶν ἱστοριῶν του, ὁ Πορφύριος, Ἀριστόξενος, Ἰάμβλιχος, Διογ. Λαέρτιος, Ἀθήναιος, Πολύβιος, Ἀριστοτέλης, Σουΐδας καί ἄλλοι.

Ὁ Plinius Cointus ἀναφέρει ὅτι γιά τήν συγγραφή τοῦ ἔργου του Historia Natura, στηρίχθηκε στό ἔργο τοῦ Δημοκήδη πού εἶχε ὑπ' ὄψιν του. Ὁ Σουΐδας γράφει ὅτι συνέγραψε σπουδαῖο βιβλίο περί Ἰατρικῆς. Ὁ Α.Κούζης στήν ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Πυρσοῦ στό λῆμμα *Δημοκήδης* γράφει *"φέρεται ἀσχοληθείς περί τήν ἀνατομίαν καί γράψας ἰατρικόν ἔργον"*.

Θά ἐξετάσωμε ἀναλυτικά καί προοδευτικά τήν ζωήν του καί τό ἔργον του καί ἔτσι θά καταφανεῖ ἡ στενή σχέση του μέ τόν Πυθαγόρα καί ἡ ἡγετική του θέση στόν Πυθαγόρειο Δεσμό.

Ὁ Δημοκήδης ἐπέδειξε πρώιμον εὐφυΐαν, φοίτησε καί ὁλοκλήρωσε τίς σπουδές του στήν περίφημο ἰατρική σχολή τοῦ Κρότωνος, πού ἀργότερα συγχωνεύθηκε μέ τήν τοῦ Ὁμακοείου. Σέ αὐτήν τήν ἐπιστημονική σχολή, ἀρκετά ἀργότερα, μετά τήν ἐπιστροφήν του ἀπό τήν περιπετειώδη περιπλάνησή του στήν Ἑλλάδα καί τήν Περσία, θά διδάξει μέ ἐπιτυχία ὅπως μᾶς διέσωσε ὁ Ἡρόδοτος. *"Ἀπό τούτου τοῦ ἀνδρός (Δημοκήδη) οὐχ ἥκιστα Κροτωνιῆται ἰατροί εὐδοκίμησαν. ἐγένετο γάρ ὦν τοῦτο ὅτι πρῶτοι Κροτωνιῆται ἰατροί ἐλέγοντο ἀνά τήν Ἑλλάδα εἶναι δεύτεροι δέ Κυρηναῖοι"*. Ἐκείνη τήν ἐποχή οἱ Κροτωνιάται ἰατροί θεωροῦνται ἀνώτεροι ἀπό τούς ἰατρούς τῶν σπουδαίων σχολῶν τῆς Κνίδου, τῆς Κῶ καί τῆς Κυρήνης.

Στήν ἰατρική σχολή τοῦ Κρότωνος καταξιώθηκαν οἱ πρῶτοι ἐπιστήμονες ἰατροί, ἀργότερα μέ τήν συμβολήν τῶν πανεπιστημόνων Ἰατροφιλοσόφων Πυθαγορείων ἔφθασε στό ἀπόγειό της, γιατί ἦσαν συστηματικοί ἐρευνητές καί μελετητές ὅλων τῶν ἐπιστημῶν καί τῆς ἰατρικῆς ἰδιαιτέρως. *"Λέγουσι τούς Πυθαγορείους πάνυ σφόδρα περί τήν ἰατρικήν σπουδάσασα τέχνην"*. (Αἰλιανός: Ποικίλη ἱστορία Θ-ΚΒ). Τήν πολύτιμη αὐτή πληροφορία τήν ἐπιβεβαιώνει καί ὁ Ἰάμβλιχος στό 244. Ἐξ ἄλλου ὁ Πυθαγόρας ὅταν πήγαινε σέ ἄλλες πόλεις δήλωνε: *"οὐ διδάξω ἀλλ' ἰατρεύσω"*.

Ἀπό τούς συγχρόνους ἰατρούς μελετητάς, ἡ ἐπίδρασις τῶν Πυθαγορείων χαρακτηρίζεται *"τόσο βαθεία καί ἐκτεταμένη, ὥστε νά γίνεται αἰσθητή μέχρι σήμερα"* (Κ.Μπάλλας, οἱ Πυθαγόρειοι σελ. 65).

Ὁ Καλλιφών, ἄριστος διδάσκαλος τῆς ἰατρικῆς, μέ συντηρητικές ἰδέες καί ὀργίλο χαρακτῆρα, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, ἐρχόταν συχνά σέ προστριβές μέ τό παιδί του, λόγω τῶν νεωτεριστικῶν του σκέψεων καί πράξεων. Ἔτσι, ὁ Δημοκήδης, νέος καί φτασμένος ἰατρός, ἐγκατέλειψε τόν Κρότωνα καί ἐγκαταστάθηκε στήν Αἴγινα. *"Ὁ δέ Δημοκήδης πατρί συνείχετο ἐν τῇ Κρότωνι ὀργήν χαλεπῶ. Τοῦτον ἐπεί τε οὐκ ἐδύνατο φέρειν, ἀπολιπών οἴχεο εἰς Αἴγιναν* (Ἡρόδ. Γ 131). Ἐγκατασταθείς στήν Αἴγινα, διαπρέπει ὡς ἰδιωτικός γιατρός, ἐφαρμόζει νέες διαγνωστικές καί θεραπευτικές μεθόδους καί ἀποβαίνει ἀνώτερος ἀπό ὅλους τούς γιατρούς στό νησί, στερούμενος, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, τῶν ἀπαραιτήτων μέσων καί ἐργαλείων *"ἀσκευής περ' ἐών καί ἔχων οὐδέν τῶν ὅσα περί τήν τέχνην ἐστί ἐργαλήια. καί μίν δευτέρω ἔτει ταλάντου Αἰγινῆται δημοσίη μισθοῦνται"* καί τόν δεύτερον χρόνο τόν προσλαμβάνει ὁ Δῆμος ὡς δημόσιον ἰατρόν μέ ἕνα τάλαντο τόν χρόνο ἀμοιβή.

Ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ Δημοκήδη ἐκδηλώνεται μέ τόν φιλοσοφικό τρόπο τῆς σκέψεως καί στήν ἰατρική πράξη, μετά τίς ἐπιτυχίες του, ἡ φήμη του ἁπλώνεται σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. Μετά ἕναν χρόνο, προσκαλεῖται στήν Ἀθήνα ὡς δημόσιος ἰατρός μέ ἐτήσιο μισθό 100 Μνᾶς. Ἡ φήμη διαρκῶς αὐξάνει καί μετά ἕναν χρόνο τό 524 π.Χ. προσλαμβάνεται ἀπό τόν τύραννο τῆς Σάμου Πολυκράτη ὡς γιατρός τῆς αὐλῆς του μέ ἐτήσιο μισθό δύο τάλαντα.

Κατά τήν παραμονήν του στήν Σάμο, ὁ Δημοκήδης ἐντυπωσιάζει τόν Πολυκράτη, τούς Σαμίους καί τόν Πυθαγόρα, μέ τό ἦθος του καί τήν ἐπιστημονική του κατάρτιση.

Ὁ Πυθαγόρας καί ὁ Δημοκήδης συνδέθηκαν μέ ἕναν στενό δεσμό φιλίας, ἔτσι εἶχε ἀποφασίσει ἡ θεία νομοτέλεια, παρά τήν διαφοράν τῆς ἡλικίας πού εἶχαν.

Ἦταν τό 523 π.Χ. Ὁ Πυθαγόρας μόλις εἶχε ἐπιστρέψει μετά ἀπό 34 χρόνια σπουδῶν, μυήσεων καί διδασκαλιῶν ἀνά τόν κόσμο. Ὁ ἐπερχόμενος Περσικός κίνδυνος πού τόν εἶχε γνωρίσει ἐκ τοῦ σύνεγγυς γιά 12 χρόνια καί ἡ ἀνελευθερία τοῦ Πολυκράτη, θά τόν υποχρεώσουν μετά ἀπό ἕναν χρόνο νά ἐγκαταλείψει τήν Σάμο. Ἦταν ἀποφασισμένος νά δημιουργήσει τήν ἠθικοφιλοσοφική του σχολή, τήν ἰδεώδη του πολιτεία, ὅπου θά ἐκπαίδευε καί θά μόρφωνε μέ νέα συστήματα καί μεθόδους, ἄνδρες καί γυναῖκες ὥστε νά καταστοῦν πολίτες ἄξιοι καί ἱκανοί νά ἄρχουν καί νά ἄρχονται.

Τότε ὁ Δημοκήδης ἔγινε κοινωνός τῶν ὑψηλῶν σχεδίων του καί τοῦ μίλησε γιά τήν Μεγάλη Ἑλλάδα, γιά τά εὔφορα ἐδάφη της, γιά τήν νέα σκέψη τῶν Ἑλλήνων ἐποίκων, γιά τίς ἀκμάζουσες πόλεις καί ἰδιαιτέρως γιά τόν πλούσιο καί φιλελεύθερο Κρότωνα μέ τήν μοναδικήν του ἰατρικήν σχολή, γιά τά στάδια, τούς περίφημους ὀλυμπιονίκες καί τό θαυμάσιο κλίμα του.

Δίχως ἀμφιβολία, ὁ Δημοκήδης πρέπει νά ἐνέπνευσε καί ἐμφύσησε τήν καταλυτική ἰδέα τοῦ Κρότωνος στόν Πυθαγόρα. Ἀλλά καί ὁ Πυθαγόρας τόν μύησε στίς ἀνώτερες ὑπερβατικές γνώσεις καί στήν μητέρα ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, τήν φιλοσοφία.

Ἦταν τό 523 π.Χ. ὅταν ὁ Πυθαγόρας ἄρχισε τήν τελευταίαν του περιήγηση στόν Ἑλλαδικό χῶρο, διδάσκοντας καί ἀναβαθμίζοντας ὅλα τά ἱερά, τά Ἀσκληπιεῖα, τούς ναούς καί τά μαντεῖα, γιά ἕνα περίπου ἔτος. Μετά ἀκολούθησε τά βήματα τοῦ Ἀχαιοῦ ἐποικιστή Μύσκελου γιά τόν Κρότωνα, ἦταν τό τελευταῖο καί πλέον σημαντικό ταξίδι τῆς ζωῆς του.

Τό 522 π.Χ. ὁ Πέρσης διοικητής τῆς Ἰωνίας καί τῆς Φρυγίας Ὀροίτης, πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Πολυκράτης τῆς Σάμου σχεδίαζε νά ναυπηγήσει μεγάλο στόλο γιά νά κυριαρχήσει στήν θάλασσα, σάν τόν Μίνωα καί νά ἐλευθερώσει τίς πόλεις τῆς Ἰωνίας. Ἀδυνατῶντας νά εἰσβάλει στήν Σάμο γιά νά συλλάβει τόν Πολυκράτη, χρησιμοποίησε γι' αὐτό ἕνα ἀνέντιμο καί δόλιο σχέδιο. Ἔστειλε ἕναν ἔμπιστο κήρυκά τους, πού τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ὀροίτης ἔχει πέσει στήν δυσμένεια τοῦ Πέρση βασιλιά Καμβύση καί ὅτι φοβᾶται γιά τήν ζωή του καί τῆς οἰκογενείας του. Ἐπειδή δέ τόν ἐκτιμᾶ καί τόν θαυμάζει, ἐπιθυμοῦσε νά φύγει κρυφά μέ τήν οἰκογένειά του καί τούς πλούσιους θησαυρούς του καί νά ἐγκατασταθεῖ κοντά του καί ἀπό τά πολλά του χρήματα θά τοῦ ἔδινε τά μισά νά πραγματοποιήσει τά σχέδιά του, ναυπηγῶντας τόν στόλο καί ἔτσι νά ἐξουσιάσει τήν Ἰωνία καί ὅλη τήν Ἑλλάδα· τά ἄλλα μισά θά τά κρατοῦσε ἐκεῖνος γιά τήν ὑπόλοιπη ζωή του στήν Σάμο.

Πρός ἐπιβεβαίωσιν αὐτῶν, τοῦ ζητεῖ νά στείλει μία ἔμπιστο ἀντιπροσωπεῖαν του, νά ἐλέγξει καί νά διαπιστώσει τήν ὕπαρξη τοῦ μεγάλου θησαυροῦ.

Ὁ Πολυκράτης ἔπεσε στήν παγίδα τοῦ Ὀροίτη, ἔστειλε τόν πιστό του γραμματέα Μαιάνδριο στίς Σάρδεις, ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ τοῦ ἔδειξαν ὀκτώ μεγάλα ἀγγεῖα πού τά εἶχαν γεμίσει μέ πέτρες καί τό ἐπάνω

μέρος τους εἶχαν καλύψει μέ λίγο χρυσό. Ὁ Μαιάνδριος δέν τά ἤλεγξε καί ὅταν ἐπέστρεψε, βεβαίωσε τόν Πολυκράτη γιά τήν ὕπαρξη τοῦ τεραστίου θησαυροῦ.

Τότε ἀποφασίζει νά πάει ὁ ἴδιος μέ μία πολυπληθή ἀντιπροσωπεία στίς Σάρδεις, νά φέρει τόν θησαυρό μαζί μέ τόν Ὀροίτη στήν Σάμο, παρά τίς ἀντιρρήσεις τῶν συμβούλων καί φίλων του, τόν ἀρνητικό χρησμό τοῦ Μαντείου καί τήν ἄρνηση τῆς θυγατρός του, γιατί εἶχε δεῖ πολύ ἄσχημο ὄνειρο.

Μαζί μέ τήν ἀντιπροσωπεία του πῆρε καί τόν προσωπικόν του ἰατρόν τόν Δημοκήδη. Ὅταν ἔφθασαν στήν Μαγνησία, ὁ Ὀροίτης συλλαμβάνει τόν Πολυκράτη καί τόν σκοτώνει μέ ἀνάξιο καί εἰδεχθή τρόπο γιά ἄρχοντα: τόν ἀνασκολοπίζει καθώς μᾶς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος. Ἀπό τήν ἀκολουθία ἐλευθερώνει τούς Σαμίους γιά νά γυρίσουν στήν Σάμο καί νά ποῦνε ὅτι τούς ἀπήλλαξε ἀπό τόν Πολυκράτη, τούς δούλους καί τούς ξένους τούς κρατεῖ γιά δικούς του δούλους, μεταξύ αὐτῶν καί τόν Δημοκήδη καί τούς ρίχνει στίς φοβερές φυλακές τῶν Σάρδεων. Ἀλυσοδεμένος καί ρακένδυτος, ὑποφέρει τά πάνδεινα, παραμένοντας ὅμως στην φυλακή ὁ ἰατροφιλόσοφος, συνεχίζει παρ' ὅλα αὐτά τό ἀνθρωποσωτήριο θεραπευτικό ἔργο του, θεραπεύει ὅλους τούς κρατουμένους καί τούς φύλακες.

Ὡς γνωστόν οἱ ἐρινύες δέν συγχωροῦν καί ἔτσι δέν ἀργεῖ ἡ τιμωρία τοῦ Ὀροίτη *"χρόνων δέ οὐ πολλῷ ὕστερον καί Ὀροίτεα Πολυκράτειος τίσιες μετῆλθον"*, μετά ἀπό λίγο χρόνο, ὕστερα ἀπό μία ἧττα αὐτοκτονεῖ ὁ Καμβύσης καί ὁ Δαρεῖος ὁ Α ὁ Ὑστάσπους, τό 522, ἀναρριχᾶται στόν θρόνο.

Πληροφορεῖται τήν μιαρή δολοφονία τοῦ "τυράννου" Πολυκράτη, ὡς καί τῶν ἄλλων εὐγενῶν Περσῶν κατ' ἐντολήν τοῦ Ὀροίτη καί διατάσσει τούς "δορυφόρους" τοῦ Ὀροίτη καί μέ τά σπαθιά τους καί δίχως καμία προειδοποίηση τόν σκότωσαν στό ἀνάκτορό του.

Ἕνα τυχαῖο γεγονός ἦλθε νά ἀποκαταστήσει καί νά καταξιώσει τόν Δημοκήδη, τό Ἑλληνικό πνεῦμα καί τήν Ἑλληνική ἰατρική ἐπιστήμη· τό ἀρχαῖον λόγιόν μας *"οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ"* ἔχει πλήρη ἐπιβεβαίωση ἐδῶ γιά τόν Δημοκήδη. Ὁ Δαρεῖος ἦταν δεινός ἱππέας καί κνυγός· μία ἡμέρα κατά τήν διάρκεια τοῦ κνυγίου πήδησε ἀπό τό ἄλογό του καί τραυματίσθηκε σοβαρά στό κάτω μέρος τοῦ ποδός του, *"ὁ γάρ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων"*· ὅπως σαφῶς διατυπώνει ὁ Ἡρόδοτος, πρόκειται γιά βαρεῖα ποδοκνημική ἐξάρθρωση. Ἐκείνη τήν ἐποχή στήν ἀνατολή, θεωροῦσαν ὡς τούς καλλίτερους ἰατρούς τούς Αἰγυπτίους καί αὐτοί ὑπηρετοῦσαν στήν Περσική αὐλή. Μέ διαφόρους χειρισμούς καί βίαιες κινήσεις προσπαθοῦν αὐτοί νά ἀνατάξουν τό ἐξάρθρημα, ἀλλά *"στρεβλοῦντες καί βιώμενοι τόν πόδαν κακόν μέζον ἐργάζοντο"*. Μή γνωρίζοντες ἀνατομία οἱ Αἰγύπτιοι ἰατροί προκάλεσαν μεγαλύτερη βλάβη. Οἱ πόνοι ἦσαν ἀφόρητοι· ἑπτά ἡμέρες εἶχε νά κοιμηθεῖ ὁ μεγάλος βασιλεύς. Τότε ἕνας σύμβουλος τοῦ Δαρείου πού εἶχε ἀκούσει ὅτι στίς φυλακές ἦταν ἕνας Ἕλληνας ἰατρός πού θεραπεύει ὅλους τούς ἀσθενεῖς, τό εἶπε στόν Δαρεῖο καί ἐκεῖνος διέταξε ἀμέσως νά τόν ὁδηγήσουν ἐμπρός του.

Ὁ Δημοκήδης ὁδηγεῖται ρακένδυτος

καί σέρνοντας τά σίδερα στά πόδια του ἐμπρός στόν βασιλέα,

Ὁ Δαρεῖος τόν ἐρωτᾶ ἐάν γνωρίζει τήν ἰατρικήν τέχνην· ὁ Δημοκήδης φοβούμενος μήπως δέν ἐπιστρέψει ποτέ πλέον στήν Ἑλλάδα, τοῦ ἀπαντᾶ ἀρνητικά. Ὁ βασιλεύς ἀντιλαμβάνεται ὅτι ψεύδεται καί τόν ἀπειλεῖ μέ φοβερά βασανιστήρια· κατόπιν τούτου ἀναγκάζεται νά ἀποκαλύψει τήν ἰδιότητά του καί διαταχθείς ἄρχισε ἀμέσως τήν θεραπείαν τοῦ Δαρείου.

Ὁ Δημοκήδης, γνώστης τῆς ἀνατομίας, χρησιμοποιεῖ τήν Ἑλληνικήν θεραπευτικήν μέθοδο· μέ μαλακούς καί σωστούς χειρισμούς ἐπιτυγχάνει τήν ἀνάταξη τοῦ ποδός μέ ἀποτέλεσμα νά ὑποχωρήσουν οἱ πόνοι καί νά βρεῖ τόν ὕπνον του ὁ Δαρεῖος.

Στήν ἀρχή τοῦ χορήγησε ἰσχυρά καί ἐν συνεχείᾳ ἤπια ἑλληνικά ἰάματα. Αὐτή ἡ ἐπιστημονική ἀγωγή ἐφαρμόζεται καί σήμερα· ὀνομάζεται δόσις ἐφόδους καί ἀκολουθεῖ ἡ καθορισμένη, πού ἔχει τίς ρίζες της στήν ἀρχαία Ἑλληνική ἐπιστήμη. "*Ἑλληνικοῖσι ἰάμασι χρεώμενος καί ἤπια μετά τά ἰσχυρά προσάγων ὕπνου τε μεν λαγχάνειν ἐποίεε καί ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ἀπέδειξε, οὐδαμά ἔτι ἐλπίζοντα ἀρτίπουν ἔσεσθαι*" Ἡρόδ. Γ130.

Σέ λίγο χρόνο ὁ Δαρεῖος περπάτησε κανονικά, ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιοι ἰατροί τόν εἶχαν βεβαιώσει γιά τό ἀντίθετο.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Δημοκήδη καί ἡ Ἑλληνική ἰατρική ἀναγνωρίσθηκαν· ἡ φήμη του διαδόθηκε σέ ὅλη τήν πόλη καί ἔγινε ὁ ἐπίσημος ἰατρός τῶν ἀνακτόρων, ὁμοτράπεζος καί σύμβουλος τοῦ Δαρείου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε πολλά καί πλούσια δῶρα. Μετά δέ τήν θεραπεία του διέταξε νά φονεύσουν μέ ἀνασκολοπισμό τούς Αἰγυπτίους ἰατρούς. Ὅταν τό πληροφορήθηκε αὐτό ὁ Δημοκήδης, τόν παρεκάλεσε μετ' ἐπιτάσεως νά μή τούς τιμωρήσει καί νά τούς χαρίσει τήν ζωή τους, πρᾶγμα πού ἔπραξε ὁ Δαρεῖος. Ἔσωσε καί ἀπελευθέρωσε ἐπίσης καί ἄλλους Ἕλληνας ἀπό τήν ἀκολουθίαν τοῦ Πολυκράτη. Γιά αὐτόν πλέον ὅλα ἦταν ἐπιτρεπτά, πλήν τῆς ἐπανόδου του στήν Ἑλλάδα.

Ἕνα ἄλλο σοβαρό περιστατικό δίδει τήν εὐκαιρία νά διαλάμψει ἡ τεραστία ἐπιστημονική γνώση καί ἡ ἱκανότητα τοῦ Δημοκήδη καί νά δοξασθεῖ ἀκόμη περισσότερο ἡ Ἑλληνική ἰατρική. "*Ἀτόσση τῇ Κύρου μέν θυγατρί Δαρείου δέ γυναικί ἐπί τοῦ μαστοῦ ἔφυ φῦμα, μετά δέ ἐκραγέν ἀνέμετο πράσσω*" Ἡρόδ. Γ133.

Ἡ σύζυγος τοῦ Δαρείου καί κόρη τοῦ Κύρου, ἀσθενεῖ συνεπείᾳ φύματος μαστοῦ (ἐξελκωθής ὄγκος τοῦ μαστοῦ μετά φλεγμονῆς). Στήν ἀρχή κρύβει τήν ἀσθένειά της ἀπό ντροπή, ὅταν ὅμως ἐπιδεινώθηκε κάλεσε τόν Δημοκήδη, "*ἡ δέ κρύπτουσα καί αἰσχυνομένη ἔφραζε οὐδενί. ἐπεί τε δέ ἐν κακῷ ἦν, μεταπέμψατο τόν Δημοκηδέα καί οἱ ἐπέδειξε*". Μετά ἀπό τήν ἐξέτασίν της, τήν διαβεβαίωσε ὅτι θά τήν θεραπεύσει, ἀφοῦ προηγουμένως τῆς ζήτησε μέ ὅρκο, νά κάνει ὅ,τι τῆς ζητήσει, χωρίς αὐτό νά προσβάλλει τήν θέση της, τήν τιμή της καί τήν ἀξιοπρέπειάν της, γιατί γνώριζε ὅτι ἐπηρέαζε τόν σύζυγό της.

Ὁ Δημοκήδης (ὁ αἰώνιος Ἕλληνας) φλέγεται νά ἐπιστρέψει στήν γενέτειρά του τόν Κρότωνα, στόν Πυθαγόρα, στήν ἰατροφιλοσοφική σχολή καί στίς ἠθικοπνευματικές ἀξίες. Τά τεράστια πλούτη πού ἀπέκτησε, ἡ χλιδή καί ἡ δόξα δέν τόν συγκινοῦν καί δέν τόν κρατοῦν στήν μοναδική θέση πού εἶχε λάβει. Εἶχε πληροφορηθεῖ τήν πρόθεση τοῦ Δαρείου νά ἐκστρατεύσει μελλοντικά κατά τῆς Ἑλλάδος καί ἤθελε παράλληλα μέ τήν ἐπιστροφήν του νά εἰδοποιήσει τούς συμπατριῶτες του γιά τόν ἐπερχόμενο βαρβαρικό κίνδυνο. Γνώριζε τήν ματαιοδοξία καί τήν μεγαλομανία τοῦ Δαρείου, ἔτσι χρησιμοποίησε γιά τόν σκοπό του, τό εὐαίσθητο σημεῖο του, τήν Ἀτόσσα. Τῆς εἶπε νά τοῦ ζητήσει σέ κατάλληλο χρόνο, τήν ἀποστολή μιᾶς κατασκοπευτικῆς ὁμάδας στήν Ἑλλάδα, ὑπό τήν ἀρχηγίαν του, ὥστε νά διαπιστώσουν τά συμβαίνοντα καί τίς δυνατότητες τῶν Ἑλλήνων καί ὅταν ἐπιστρέψει, νά τά ἐκθέσει λεπτομερῶς στόν σύζυγό της. Ἡ Ἀτόσσα δέχεται, συνηγορεῖ καί συμπληρώνει στόν Δαρεῖο ὅτι, ἐπιθυμεῖ ὡς μεγάλη βασίλισσα νά ἔχει μορφωμένες δοῦλες ἀπό τήν Λακωνία, τό Ἄργος, τήν Ἀττική καί τήν Κόρινθο, τά σχετικά δέ μέ τήν Ἑλλάδα θά τά πληροφορεῖτο ὅταν ἐπέστρεφε ὁ πιστός τους γιατρός.

Ὁ Δημοκήδης θεράπευσε τήν Ἀτόσσα ἐφαρμόζοντας τήν ἐπιστήμην του ὅπως τήν εἶχε διδαχθεῖ στήν φημισμένη σχολή τοῦ Κρότωνος "*τῆς Ἰατρικῆς ἐστίν εἴδη πέντε. ἡ μέν φαρμακευτική, ἡ δέ χειρουργική, ἡ δέ διαιτητική, ἡ δέ νοσογνωμονική, ἡ δέ βοηθητική, ἡ μέν φαρμακευτική διά φαρμάκων ἰᾶται τάς ἀρρωστίας, ἡ δέ χειρουργική διά τοῦ τέμνειν καί καίειν ὑγιάζει, ἡ δέ διαιτητική διά τοῦ διαιτάν ἀπαλλάττει τάς ἀρρωστίας, ἡ δέ νοσογνωμονική διά τοῦ γνῶναι τό ἀρρώστημα, ἡ δέ βοηθητική διά τό βοηθῆσαι εἰς τό παραχρῆμα ἀπαλλάττει τάς ἀλληδόνας*" Διογ. Λαέρτιος κεφ. Πλάτων Γ 85.

Ὁ Δαρεῖος συνεκάλεσε τό συμβούλιό του καί ὅρισε δεκαπέντε ἐμπίστους καί ἱκανούς Πέρσες, νά ἐξετάσουν τά παράλια τῆς Ἑλλάδος, τίς δυνατότητες καί τίς συνήθειες τῶν Ἑλλήνων καί ὅταν ἐπιστρέψουν νά τοῦ ἀναφέρουν λεπτομερῶς, γιά νά προετοιμάσει ἀνάλογα μία μελλοντική ἐκστρατεία. Ἡ ὅλη ἐπιχείρηση θά ἦταν ὑπό τόν Δημοκήδη, ἀλλά τούς τόνισε νά μή τούς διαφύγει καί νά εἶναι ὁπωσδήποτε μαζί τους, ὅταν ἐπιστρέψουν. Στήνει δέ μία παγίδα στόν Δημοκήδη, ἀλλά τό Ἑλληνικό πνεῦμα πάντοτε ἦταν ὑπέρτερο τοῦ βαρβαρικοῦ. Τόν κάλεσε ἐπίσημα καί τοῦ ἀνέθεσε τήν ἀποστολή, τοῦ ἔδωσε πάρα πολλά χρήματα, ἕνα πλοῖο μέ δῶρα γιά τούς δικούς του καί τήν πολυτελή οἰκοσκευήν του, ὁ Δημοκήδης τόν εὐχαρίστησε, δέχθηκε τά χρήματα καί τά δῶρα γιά "τήν φτωχήν του πατρίδα καί τούς συγγενεῖς του «ἀλλά «τήν οἰκοσκευήν μου τήν ἀφήνω ἐδῶ στό σπίτι μου μεγάλε Βασιλέα, θά μοῦ χρειασθεῖ ὅταν ἐπιστρέψω», τοῦ ἀπήντησε. Βέβαιος ὁ Δαρεῖος γιά τόν πιστόν του γιατρό ἔπεσε ἐκεῖνος στήν ἴδια του τήν παγίδα. Πλέοντας ἀπό τήν Σιδῶνα τῆς Φοινίκης παραθαλάσσια, ὁ Δημοκήδης ὁδήγησε τίς δύο τριήρεις καί τό ἐμπορικό στόν Τάραντα.

Ἐνημερώνει τόν ἄρχοντα τοῦ Τάραντος Ἀριστοφυλίδη σχετικά μέ τήν περιπέτειάν του καί τόν σκοπό τῶν Περσῶν καί ἐκεῖνος ἀφαιρεῖ τά πηδάλια ἀπό τά τρία πλοῖα καί τά ἀκινητοποιεῖ, συγχρόνως φυλακίζει προσωρινά τούς Πέρσες. Ὁ Δημοκήδης ἐλεύθερος φθάνει ἐπιτέλους στόν Κρότωνα καί στήν οἰκογένειά του. Μετά οἱ Ταραντῖνοι ἐλευθερώνουν τούς

Πέρσες καί τούς ἐπιστρέφουν καί τά πηδάλια τῶν πλοίων. Μετά ἀπό ἡμέρες φθάνουν κι αὐτοί στόν Κρότωνα, συναντοῦν τόν Δημοκήδη μέσα στήν ἀγορά καί προσπαθοῦν νά τόν συλλάβουν. Οἱ Κροτωνιάτες ἀντιδροῦν καί μέ ράβδους τούς κτυποῦν. Ὁ Δημοκήδης κράτησε τά χρήματα καί τά δῶρα καί κατά τόν ἀπόπλουν τῶν Περσῶν τούς εἶπε νά ἀνακοινώσουν στόν Δαρεῖο ὅτι νυμφεύθηκε τήν κόρη τοῦ φημισμένου πολυολυμπιονίκη Μίλωνος (τόν ὁποῖο θαύμαζε καί ἐκτιμοῦσε ὁ Δαρεῖος) γιά νά τοῦ δείξει τήν κοινωνική του θέση καί τήν προβολή του στόν Κρότωνα.

Ὁ Δημοκήδης ἐγκατέλειψε τά πλούτη καί τήν ἀνωτάτη θέση πού κατεῖχε σάν ὁμοτράπεζος καί σύμβουλος τοῦ Δαρείου, γιά νά ἐπιστρέψει στήν πατρίδα- τό ἀκατάλυτον "*νόστιμον ἦμαρ*" τοῦ Ὁμήρου ἔρρεε στό αἷμα του- γιά νά ἐνημερώσει καί νά προσφέρει στούς συνέλληνες καί γιά νά ὁλοκληρώσει τό ἐπιμορφωτικό του ἔργο δίπλα στόν Πυθαγόρα, ὡς ἄνθρωπος καί ὡς ἐπιστήμων.

Ἡ συνάντησή του μέ τόν Σάμιο σοφό ἦταν συγκινητική· ἡ "σχολή τῶν σχολῶν, τό Ὁμακοεῖον" εἶχε δημιουργηθεῖ μέ τήν ἀπορρόφηση τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ Κρότωνος.

Ὁ Δημοκήδης προσεχώρησε σ' αὐτήν διδάσκοντας καί ἀσκῶντας τήν ἰατρική· παράλληλα ἀναλαμβάνει τήν καθοδήγηση τῶν νέων καί ἀσχολεῖται ἐνεργά μέ τά πολιτικοκοινωνικά τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Ταξιδεύει σέ ὅλες τίς πόλεις καί ἱδρύει παραρτήματα τοῦ Πυθαγορείου Δεσμοῦ· σ' αὐτές ἐγκαθιστᾶ πρότυπα συμβούλια ἀποτελούμενα ἀπό τούς ἀρίστους πού θά κυβερνοῦσαν μέ νέο ἦθος καί δημοκρατικά. Ἦταν ἕνα μοναδικό σύστημα πού ὁ Θέογνις τό ἀποκαλεῖ "*κάλλιστον τό δικαιότατον λῶστον δ' ὑγιαίνειν*", μέ τόν Πυθαγόρα "*ἀρχηγόν καί πατέρα τῆς θείας Φιλοσοφίας*" κατά Ἰάμβλιχον.

Μέ τήν κοινοκτημοσύνη καί τήν δικαίαν ὀργανωτική δομή τῶν πολιτειῶν, τίς ἀπαλλάσσουν ἀπό τίς ἐσωτερικές ἔριδες, τίς διαμάχες καί ἀπό τίς μεταξύ τους ἐπιβουλές.

Ἡ πολιτική διακυβέρνηση κατοχυρώνεται μέ νόμους "*καί νόμους ἔθετο διά Χαρώνδα τε τοῦ Καταναίου καί Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ, δι' ὧν εὐνομόταται καί ἀξιοζήλωτοι τοῖς περιοίκοις μέχρι πολλοῦ διετέλεσαν*" Ἰάμβλιχος VP 33.

Ἡ Πυθαγόρεια ἀγωγή, ἡ μόρφωση, ἡ κοινοκτημοσύνη μέ τά ἀνυπέρβλητα ἠθικά διδάγματα καί ἡ βίωση αὐτῶν, ὅπως μαρτυροῦνται ἀπό τά "*Πυθαγόρεια Χρυσά Ἔπη*", ἀποτελοῦν τούς ὑποφῆτες καί τήν φιλοσοφική ὑποδομή, μετά ἀπό ἔξι καί πλέον αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ πολιτική φιλοσοφία τῶν Πυθαγορείων καί τοῦ Δημοκήδη, σάν καθοδηγητικοῦ στελέχους των, ἰσχύει σέ ἐκεῖνο πού ἀργότερα διατύπωσε ὁ Πλάτων στούς Νόμους του. Γνωρίζουμε ὅτι ἔναντι μεγάλου ποσοῦ εἶχε ἀγοράσει ἀπό τούς Πυθαγορείους κείμενά τους καί ὅτι στηρίχθηκε σέ αὐτά. Ἡ καλύτερη πολιτεία καί οἱ καλύτεροι νόμοι ἐνοικοῦν ἐκεῖ πού βιώνεται τό γνωμικόν "*τά τῶν φίλων κοινά*". Γιά τήν ἐπιτυχία τῶν ὑψηλῶν σκοπῶν, μέ ἀξιολογική ἐπιβράβευση κηρύσσεται ἀπό τόν Δημοκήδη ὡς ἀπαραίτητο στοιχεῖο ἡ ΑΡΕΤΗ, πού ἀποτελεῖ γιά τούς Πυθαγορείους τήν βάση τῆς ἀτομικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς τους. "*"Ἀρετά πολύμοχθε γένει βροτείῳ, θήραμα κάλλιστον βίῳ σᾶς πέρι*" Ἀριστοτέλης Ἐλεγ.5.

Γιά τό τέλος τοῦ Πυθαγόρα, τῶν διδασκάλων τῆς σχολῆς, τοῦ Δημοκήδη καί τοῦ Δεσμοῦ εἰς τάς πόλεις τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, θά ἀναφερθοῦμε ἐν συντομίᾳ.

Ὁ ἀπορριφθείς ψευτοδημοκρατικός καί ἐμπαθής Κύλων εἶναι ὁ σκευωρήσας, ὁ συνθέσας, ὁ συντελέσας καί ἐκτελέσας τό σατανικό σχέδιο καί ἀποτρόπαιο ἔγκλημα κατά τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ δημαγωγοί τῆς ἐποχῆς δέν μποροῦσαν νά δεχθοῦν τήν νέα ἐποχή πού ἀνέτελλε στίς σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν πόλεων κρατῶν. Ἡ ὀρθή γνώση καί λόγος, ἡ κοινοκτημοσύνη, ἡ ἰσότης τῶν δύο φύλων, ἡ μή βία, ὁ ἠθικός καί ἐνάρετος βίος, ἡ ἀγάπη καί ἡ φροντίδα γιά ὅλα τά ἔμβια, ὁ σεβασμός τῆς φύσεως, ἡ σωματική καί ψυχική ἁρμονία καί ἠρεμία πού εὐαγγελίζονταν καί ἐφήρμοζαν οἱ Πυθαγόρειοι, τούς ἐνοχλοῦσε καί τούς ἀνέτρεπε τόν τρόπον τῆς ζωῆς τους καί τά εὐτελῆ συμφέροντα χιλιετιῶν.

Ὁ Κύλων ὡς ἀρχηγός τῶν εὐπόρων καί ὁ Νίνων τῶν καλουμένων δημοκρατικῶν, συνέστησαν μία ἀνίερη συμμαχία κατά τῶν Πυθαγορείων. Τούς κατηγοροῦν ὡς τυραννικούς καί ὅτι δίδασκαν νά σέβονται τούς φίλους τους σάν θεούς καί τούς ἄλλους νά τούς μεταχειρίζονται σάν θηρία. Πλαστογραφοῦν τό βιβλίο τους πού ἐπιγραφόταν "*Λόγος Ἱερός*" τό παρουσιάζουν, δῆθεν ἐμπιστευτικά, στήν σύνοδο τῶν χιλίων τοῦ Κρότωνος καί τό δίνουν νά τό ἀναγνώσει ὁ γραμματεύς τῆς συνόδου. Προκαλεῖται μεγάλη ἀναταραχή· ὁ παριστάμενος Δημοκήδης μέ τούς Ἀλκόμαχο, Δείναρχο καί Μέτωνα παίρνει τόν λόγο καί τούς διαβεβαιώνει, ἐν μέσῳ σκοπίμων ἀποδοκιμασιῶν καί οὐρλιαχτῶν γιά νά μήν ἀκούγεται, ὅτι δέν σκοπεύουν νά καταλύσουν κανένα πάτριο πολίτευμα καμίας πόλεως, καί ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι σκόπιμες συκοφαντίες καί σκευωρίες, ἀλλά δέν ἀκούγεται. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ σύνοδος αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας δέν παίρνει καμία ἀπόφαση κατά τῶν Πυθαγορείων.

"*Οἱ δέ λεγόμενοι Κυλώνειοι διετέλουν πρός τούς Πυθαγορείους στασιάζοντες καί πᾶσαν ἐνδεικνυόμενοι δυσμένειαν, ἀλλ' ὅμως, ἐπεκράτει μέχρι τινός ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καί ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστε ὑπ' ἐκείνων βούλεσθαι οἰκονομεῖσθαι τάς πολιτείας*" Ἰάμβλιχος ΥΡ249.

Οἱ Κυλώνειοι συνέχιζαν τόν βρώμικο πόλεμο κατά τῶν Πυθαγορείων μέ κάθε τρόπο καί μέσον, παρ' ὅλα αὐτά γιά κάποιο χρονικό διάστημα ἐπικρατοῦσε ἡ καλή πολιτική καί ἡ καλωσύνη τους καί ἡ βούληση τῶν πόλεων νά κυβερνῶνται ἀπό αὐτούς.

Οἱ Κυλώνειοι συνεχίζουν τίς συκοφαντίες καί περιοδεύουν τίς ἄλλες πόλεις γιά νά τίς ξεσηκώσουν κατά τῶν Πυθαγορείων καί κατηγοροῦν εὐθέως τόν Δημοκήδη, ὅτι δῆθεν ὀργανώνει τούς νέους γιά τήν ἐπιβολήν τυραννίδος, "*αἰτιασόμενοι Δημοκήδην συνεστακέναι τούς νεωτέρους ἐπί τυραννίδι*". Οἱ Κυλώνειοι μέ τούς συμμάχους τους ἀποφασίζουν κρυφά καί συνωμοτικά νά διαλύσουν βίαια τούς Πυθαγορείους, δολοφονῶντας τά ἡγετικά στελέχη καί τόν Πυθαγόρα.

Ὁ Ἀριστόξενος γράφει, ὅπως ἐπίσης ὁ Ἀριστοτέλης καί ὁ Ἰάμβλιχος ὅτι, ὁ Πυ-

θαγόρας ἀναγκάζεται νά μεταβεῖ κρυφά στο Μεταπόντιο καί ὅτι ἐκεῖ ἀπεβίωσε.

Ἕνα βράδυ πού τά ἡγετικά στελέχη τῶν Πυθαγορείων συνεδρίαζαν στήν οἰκία τοῦ πεθεροῦ τοῦ Δημοκήδη, Μίλωνος, τήν περικυκλώνουν καί βάζουν φωτιά ἀπό ὅλες τίς πλευρές, ἀναφέρουν ὅτι ἐσώθησαν μόνον δύο, ὁ Ἄρχιππος καί ὁ Λύσις.

Κατά τόν Ἀπολλώνιο, τόν Νικόμαχο καί τόν Πολύβιο, ἐκάει καί ὁ Πυθαγόρας, ὁ δέ Δημοκήδης, ἀντιληφθείς τόν ἐμπρησμό συνεκέντρωσε τούς ἐφήβους καί κατέφυγε στήν Πλατέα, "*μετά τῶν ἐφήβων εἰς Πλατέας ἀπεχώρησεν*".

Οἱ ἐπικρατήσαντες καταλυταί τῶν νόμων, μέ ψήφισμά τους κατηγοροῦν τόν Δημοκήδη ὅτι συγκεντρώνει τούς νέους μέ σκοπόν νά καταλύσει τό πολίτευμα καί νά ἐγκαταστήσει τυραννία. Τόν μόνον πού ἐπικήρυξαν ἦταν αὐτός, μέ τρία τάλαντα καί ἐξ αὐτοῦ συνάγεται ὅτι εἶχε ὑψηλοτάτη θέση στόν Πυθαγόρειο Δεσμό· ἐπηκολούθησε ἄνιση συμπλοκή καί ὁ φονιάς τοῦ Δημοκήδη Θεάγης ἔλαβε τά τρία τάλαντα· ἦταν τό σκοτεινό ἔτος 495 π.Χ.;

Ἔτσι ἐξέλιπε τό σημαντικότερο ὀργανωμένο ἐκπαιδευτικό καί βιωματικό σύστημα καί μία ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἰατροφιλοσοφίας, πού τίμησε καί ἀνέδειξε τήν Ἑλλάδα, τήν ἐπιστημονική ἰατρική της, πού διακόνισε τόν Πυθαγόρειο Δεσμό καί δίδαξε στήν μοναδικήν σχολή του πάνω ἀπό 25 ἔτη.

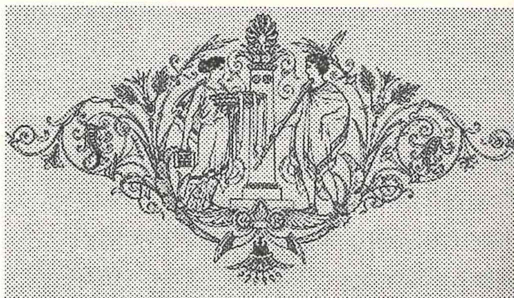
Μετά τήν διάλυση τῶν Πυθαγορείων καί τοῦ Δεσμοῦ τους, ἐπηκολούθησαν ταραχές, στάσεις, σφαγές καί ἐγκαταστάθηκαν τυραννικά πολιτεύματα σέ πολλές πόλεις.

Πολλοί Πυθαγόρειοι, μετά τήν βιαία ἐπικράτηση τῶν Κυλωνείων καί τῶν συμμάχων τους, κατέφυγαν σέ ἄλλες πόλεις φιλικά προσκείμενες σέ αὐτούς, τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἀρκετοί δέ πῆγαν στό Ρήγιο.

Κατά τόν Ἀριστόξενο τόν Ταραντίνο καί τόν Ἰάμβλιχο, οἱ Πυθαγόρειοι ἐξακολούθησαν καί διετήρησαν τά ἔθιμα, τά ἤθη τους καί ὅ,τι εἶχαν διδαχθεῖ καί συνετέλεσαν στήν διάδοση τῆς γνώσεως καί τῶν ἐπιστημῶν γιά ἀρκετούς αἰῶνες.

Μέχρι καί σήμερα οἱ κοσμοθεωρίες τους ἐμπνέουν καί ἐπηρεάζουν θετικά, σέ πολλούς τομεῖς, τούς ὀρθῶς σκεπτομένους καί ἀναζητοῦντας συνανθρώπους μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑΣ
Ἐρευνητής-μελετητής
Ἱστορίας-Φιλοσοφίας

Α. ΛΕΤΣΑ

ΟΛΥΜΠΟΣ

Ὁ αἰγλήεις καί παλλαμπής Ὄλυμπος, διά τόν ὁποῖον ὁ ἀθάνατος ἐπικός ποιητής λέγει ὅτι "*οὔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται οὔτε χιών ἐπιπίλναται, ἀλλά μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, λευκή δέ ἐπιδέδρομεν αἴγλη*", ὑπῆρξε τό ἱερόν ὄρος, ἐπί τοῦ ὁποίου οἱ ἑλληνικοί θεοί ἔλαβαν τήν μορφήν, τήν ὁποίαν ὕμνησαν οἱ ποιηταί καί ἀπηθανάτισαν οἱ καλλιτέχναι.

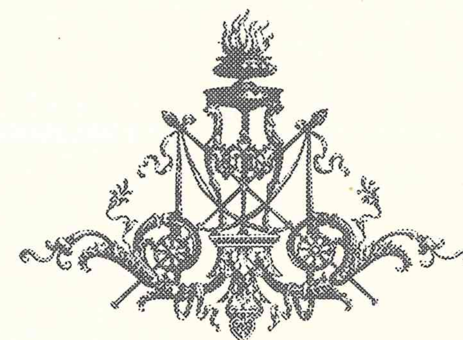
Πρό τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐπί τοῦ πολυκορύφου Ὀλύμπου, διεξάγεται παρ' αὐτόν ἡ τρομερά τιτανομαχία, κατά τήν ὁποίαν ὁ μέγας Ζεύς, ὡπλισμένος μέ τήν ἀστραπήν, τήν βροντήν καί τόν κεραυνόν, ἐθριάμβευσε κατά τῶν Τιτάνων. Μετά τήν θριαμβευτικήν νίκην, ὁ μέγας νικητής συζεύγνυται τάς Τιτανίδας Θέμιν καί Μνημοσύνην καί ἀποβαίνει δημιουργός τῆς ἐν τῇ φύσει καί τῇ κοινωνίᾳ τάξεως καί ἁρμονίας διά τοῦ γάμου του μέ τήν πρώτην ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Δίκη, καί ὁ πατήρ τῶν Μουσῶν, θεοτήτων τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἐκ τοῦ γάμου του μέ τήν δευτέραν.

Εἰς τήν ἀκροτάτην κορυφήν τοῦ πολυδειράδος Ὀλύμπου, κέντρου τῆς Ἑλλάδος καί ἁπάσης τῆς Οἰκουμένης, ἀνήγειρεν ὁ Ὅμηρος μέ τήν ζωηράν φαντασίαν του τό ἀνάκτορον τοῦ Διός, ὑπολαμβανόμενον ὡς στεγαζόμενον ἄνωθεν ὑπό χαλκοῦ θόλου, ἐκτεινομένου ἐπί πᾶσαν τήν γῆν καί στηριζομένου ἐπί κιόνων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν αἱ κατώτεραι τοῦ ὄρους κορυφαί.

Ἐκεῖθεν ὁ ὑψιβρεμέτης Ζεύς ἐξηκόντιζεν εἰς τήν γῆν τάς ἀστραπάς καί τούς κεραυνούς του καί ἐκεῖ εἶχε στήσει τόν θρόνον του καί ἐκάλει εἰς συμβούλιον ἤ εὐωχίαν τούς ἄλλους θεούς, ἀπό ὅπου οὗτοι ἠδύναντο νά ἐποπτεύουν ἅπασαν τήν Ἑλλάδα καί τήν Οἰκουμένην.

Οὗτοι, ἀποδυθέντες τήν ἀρχαίαν μορφήν των καί γενόμενοι ἀπό τεράτων ἀνθρωπόμορφοι, εἶχαν τάς ὑπό τοῦ κλυτοτέχνου Ἡφαίστου κατασκευασθείσας κατοικίας των εἰς τάς κατωτέρας κορυφάς τοῦ Ὀλύμπου, οἱ ὁποῖοι ὑπερεῖχαν τῶν νεφελῶν.

Ἐκεῖ λοιπόν, εἰς τόν οὐρανογείτονα Ὄλυμπον, καί εἰς τήν ὑψηλοτέραν κορυφήν του, εἶχαν ἱδρύσει, κατά τούς ἱστορικούς χρόνους, οἱ Ἕλληνες βωμόν τοῦ Διός, εἰς τόν ὁποῖον προσέφεραν πανηγυρικήν θυσίαν, δίς τοῦ ἔτους, εὐλαβεῖς προσκυνηταί, μεταβαίνοντες ἐκ τῆς ἱερᾶς τοῦ Διός ἐν τῇ Πιερίᾳ πόλεως τοῦ Δίου, εἰς δέ τάς βαθείας χαράδρας κατά τά βαθύσκια δάση τοῦ ἀγαννίφου ἱεροῦ ὄρους ἠκούσθησαν τά πρῶτα ἑλληνικά ᾄσματα, οἱ μελωδικοί τοῦ ἔθνους θρησκευτικοί ὕμνοι, κρᾶμα ἁπλοϊκοῦ θαυμασμοῦ καί φόβου καί πρῶτον ξύπνημα τοῦ ποιητικοῦ πνεύματος τῆς φυλῆς.

Α. ΛΕΤΣΑ

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑ

Ὁ Ζεύς[1], ὁ κατά τόν Ὅμηρον, "*πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*", ἐθεωρεῖτο, ἀπό τούς ἀρχαίους Ἕλληνες, ὁ πρῶτος καί κυριώτερος **προστάτης τῆς γεωργίας**. Καί εὐλόγως. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄρχων τοῦ Ὀλύμπου ἐθεωρεῖτο θεός τῆς ἰσορροπίας, τῆς τάξεως καί τῆς ἁρμονίας στόν κόσμο, οἱ ὁποῖες ἐπῆλθαν μετά μακράν περίοδον ἀνατροπῶν καί ἀναστατώσεων, ἐν τῇ πάλῃ τῶν ἀτάκτων δυνάμεων τῆς φύσεως κατά τοῦ θριαμβεύσαντος ἐναντίον τους ὑπερτάτου θεοῦ, ἦταν φυσικό νά ἱδρυθῇ καί παραχθῇ ἡ γεωργία μόνον μετά τήν παγίωσιν μιᾶς σταθερότητος είς τάς δυνάμεις ταύτας.

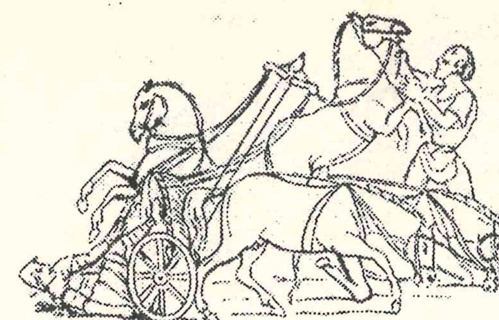
Εἰκ. 1. *Ζεύς*

Ο ΖΕΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΩΝ ΒΡΟΧΩΝ

Ἐν πρώτοις, ὁ Ζεύς, τόν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος παριστᾶ ὡς ἄρχοντα τοῦ ἀέρος, ἐξ οὗ προέρχονται αἱ βροχαί καί αἱ θύελλαι, ἐθεωρεῖτο ὁ ὑετώδης θεός, ὁ δημιουργός τῶν βροχῶν. Ἐκ τῶν συναθροιζομένων ὑπό τοῦ θεοῦ νεφῶν, ἐπροκαλοῦντο αἱ βροχαί, τῶν ὁποίων τά ὕδατα, διά τῆς εὐεργετικῆς των ὑγρασίας, γονιμοποιοῦν τό ἔδαφος. Ἐντεῦθεν ἐκαλεῖτο ὁ Ζεύς "*κελαινεφής*"[2], "*νεφεληγερέτης*"[3], "*ὑέτιος*"[4], "*ὄμβριος*"[5], καί ἡ συνήθης στούς ἀρχαίους Ἕλληνες φράσις "*Ζεύς ὕει*"[6], ἀντί τῆς σημερινῆς "βρέχει".

Κατά τόν Μᾶρκον Ἀντωνῖνον[7], οἱ Ἀθηναῖοι, ἐν καιρῷ ξηρασίας, ἀπηύθυναν πρός τόν Δία τήν προσευχήν "*Ὗσον, Ὗσον, ὦ φίλε Ζεῦ, κατά τάς Ἀρούρας τῶν Ἀθηναίων*".

Ἐξ ἄλλου, ἐπί τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὑπῆρχεν ἄγαλμα τῆς Γαίας (τῆς προσωποποιημένης γῆς), εἰς στάσιν ἱκέτιδος, ἱκετευούσης τόν Δία νά ἀποστείλῃ σέ αὐτήν βροχήν καί νά ποτίσῃ τά στήθη της "*ἔστι δέ καί Γῆς ἄγαλμα ἱκετευούσης ὕσαι οἱ τόν Δία, εἴτε αὐτοῖς ὄμβρου δεῆσαν Ἀθηναίοις, εἴτε καί τοῖς πᾶσιν Ἕλλησι συμβάς αὐχμός*" (Παυσ. Ι. 24,3).

Εἰκ. 2. *Οἰνόμαος*

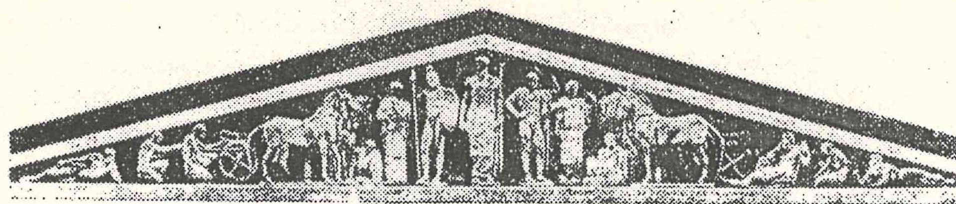
Κατά τήν παράδοσιν, ὁ Πέλοψ[9], ἐπιθυμῶν νά κυριεύσῃ τήν Ἀρκαδίαν καί μή δυνάμενος νά καταβάλῃ ἄλλως τόν βασιλέα αὐτῆς Στύμφαλον[10], προσεποιήθη πρός αὐτόν φιλίαν καί τόν ἐφόνευσε δολίως, διαμελίσας δέ τό σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς βασιλέως, διέσπειρε τῇδε κἀκεῖσε τά μέλη του. Ὅθεν, ἐγένετο ἀφορία, ἡ ὁποία ἔφθειρε τήν Ἑλλάδα, τό δέ μαντεῖον εἶπεν ὅτι ἔπρεπε νά προσευχηθῇ ὁ δικαιότατος καί εὐσεβέστατος βασιλεύς τῆς Αἰγίνης, διά νά παύσῃ τό κακόν. Ἀμέσως οἱ Ἕλληνες, καθ' ὑπόδειξιν τῆς Πυθίας, ἔπεμψαν πανταχόθεν πρέσβεις διά νά παρακαλέσουν τόν Αἰακόν[11] νά προσευχηθῇ εἰς τόν πατέρα του, τόν Πανελλήνιον Δία, νά βρέξῃ εἰς τήν Πελοπόννησον καί τήν ἐκτός τοῦ Ἰσθμοῦ χώραν, διά νά σωθοῦν ἄνθρωποι καί ζῶα ἐκ τῆς, λόγῳ τῆς ξηρασίας, ἀκαρπίας. Πράγματι, μόλις ηὐχήθη καί ἐθυσίασεν εἰς τόν Πανελλήνιον Δίαν ὁ Αἰακός, ὁ ὑέτιος θεός ἔβρεξεν "*εἰς πᾶσαν τήν Ἑλλάδα γῆν*". Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος οἱ Αἰγινῆται ἔκτισαν τό Αἰάκειον, τό ὁποῖον ἦταν περίβολος τετράγωνος ἐκ λίθου λευκοῦ, εἰς περιφανέστατον μέρος τῆς νήσου, πρός τήν εἴσοδον τοῦ ὁποίου εἶχαν ἀνεγείρει τούς ἀνδριάντας ὅλων τῶν πρέσβεων, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ὅσοι ἦλθαν ἐκεῖ διά ταύτην τήν αἰτίαν. Ἐντός τοῦ περιβόλου ἦσαν αἰωνόβιοι ἐλαῖαι καί βωμός, ὁ ὁποῖος, ὡς μυστικά ἐλέγετο, ἦταν καί τάφος τοῦ Αἰακοῦ.

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος καί στά Μέγαρα ἐκτίσθη ναός τοῦ Ἀφεσίου Διός, ὡς ἀναφέρει ὁ Παυσανίας (Ι, 44, 9): "*ἐπί δέ τοῦ ὄρους*[14] *τῇ ἄκρᾳ Ἀφεσίου*[15] *καλουμένου ναός· φασί δέ ἐπί τοῦ συμβάντος ποτέ τοῖς Ἕλλησιν αὐχμοῦ θύσαντος Αἰακοῦ κατά τι δή λόγιον τῷ Πανελληνίῳ Διΐ ἐν Αἰγίνῃ κομίσαντα δέ ἀφεῖναι καί διά τοῦτο Ἀφέσιον καλεῖσθαι τόν Δία*".

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ, ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΙΔΩΝ

Ὅτι ὁ Ζεύς ἐθεωρεῖτο Ὑέτιος θεός, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι μία τῶν θείων συζύγων του ὑπῆρξεν ἡ Δημήτηρ, Γῆ - Μήτηρ, τέκνον δέ τῆς ἑνώσεως ταύτης ἦταν ἡ Περσεφόνη. Ἀλληγορική παράστασις τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ οὐρανός, διά τῶν βροχῶν καί τῆς θερμότητός του, εἰσδύει καί γονιμοποιεῖ τόν κόλπον τῆς γῆς καί παράγεται οὕτως ἡ βλάστησις, ἡ ὁποία ἀναγεννᾶται ἑκάστην ἄνοιξιν καί ἀποθνήσκει ἕκαστον φθινόπωρον.

Τήν μυθολογικήν αὐτήν ἰδέαν ἀποδίδει ποιητικῶς ὁ λατῖνος ποιητής Βιργίλιος παριστῶν τόν παντοδύναμον θεόν τοῦ αἰθέρος κατερχόμενον ἐν ζωογόνοις βροχαῖς εἰς τούς κόλπους τῆς συζύγου του,

Εἰκ. 3. ***Προπαρασκευή τῆς ἁρματοδρομίας τοῦ Οἰνομάου καί τοῦ Πέλοπος.***

τῆς γῆς, γονιμοποιουμένων οὕτως ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ ἐμπερικλειομένων σπερμάτων:

"Ἡ Ἄνοιξις, ναί ἡ ἄνοιξις δίδει εἰς τά δέδρα τό φύλλωμά τους καί εἰς τούς κήπους τό στόλισμά τους. Τήν ἄνοιξιν ἐξογκοῦται ἡ γῆ καί ἐμφανίζονται οἱ ζωογονούμενοι σπόροι. Τότε ὁ παντοδύναμος πατήρ, ὁ Αἰθήρ[16] κατέρχεται ἐν ζῳογόνοις βροχαῖς εἰς τούς κόλπους τῆς συζύγου του, τῆς Γῆς, εὔθυμος καί, ἑνούμενος μέ τό μέγα αὐτό σῶμα, γονιμοποιεῖ ὅλα τά ὄντα. Τότε αἱ μονήρεις λόχμαι ἀντηχοῦν ἀπό τά μελῳδικά κελαδήματα τῶν πτηνῶν καί τά ζῷα, εἰς ὡρισμένας ἡμέρας, ζητοῦν τήν Ἀφροδίτην. Ἡ γόνιμος γῆ διατελεῖ ἐν ἐγκυμοσύνῃ καί, εἰς τήν χλιαρήν πνοήν τοῦ Ζεφύρου, λύει τήν ζώνην της. Παντοῦ ὁ χυμός ὑπεραφθονεῖ, οἱ βλαστοί τολμοῦν ἀφόβως νά παράγωνται μέ τάς νέας ἡλιακάς ἀκτῖνας καί ἡ κληματίς δέν φοβεῖται τήν πνοήν τῶν νοτίων ἀνέμων, ὡς καί τήν διωκομένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὑπό τοῦ ἰσχυροῦ Βορρᾶ βροχήν, ἀλλά παράγει τούς βλαστούς της καί ἀναπτύσσει τά φύλλα της. Πιστεύω ὅτι παρόμοιαι ἦσαν αἱ ἡμέραι εἰς τόν κόσμον κατά τήν ἐμφάνισίν του καί κατά τήν νηπιώδη ἡλικίαν του καί ὅτι ἡ θερμοκρασία του ἦταν ἡ ἰδία καί σταθερά. Ἡ ἄνοιξις, ναί ἡ ἄνοιξις ἐδημιούργησε τό σύμπαν καί οἱ ἄνεμοι περιέστειλαν τάς χειμερινάς πνοάς τους, ὅταν τά πρῶτα ζωικά ὄντα ἠτένιζαν τό φῶς καί ἡ ἀνθρωπίνη φυλή, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς γῆς, ἐξήρχετο τοῦ τραχέος ἀκόμη ἐδάφους, ὁπότε τά κτήνη ἐξαπελύθησαν εἰς τά δάση, καί οἱ ἀστέρες εἰς τόν οὐρανόν. Τά λεπτοφυῆ ὄντα δέν θά ἠδύναντο νά ὑποφέρουν τάς καιρικάς στενοχωρίας, ἐάν μεταξύ τοῦ ψύχους τοῦ χειμῶνος καί τῆς θερμότητος τοῦ θέρους δέν παρενέβαινε τό ἔαρ ὡς ἀνακωχή καί ἐάν τό μαλακόν κλῖμα δέν ἦταν εὐπροσδόκητον εἰς τήν γῆν"[17].

Ἀνάλογον σημασίαν γονιμοποιήσεως τῆς γῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐξέφραζε καί ὁ μῦθος τῆς ἑνώσεως τοῦ Διός μετά τῆς Σεμέλης καί ἡ ἐκ ταύτης γέννησις τοῦ Διονύσου[18].

Ἀλλά καί τῶν ἐρωτικῶν ἑνώσεων τοῦ Διός μετά νυμφῶν καί θνητῶν γυναικῶν, ἡρωίδων διαφόρων τόπων, ἐγεννήθησαν πλεῖστα τέκνα, εἰκόνες φυτικῶν δημιουργημάτων, ἀφθόνως ἀναβλαστανόντων, ὅταν τά οὐράνια ὕδατα, πίπτοντα, εἰσδύουν εἰς τό ἔδαφος καί τό ποτίζουν.

Ποιητικώτερον ἐκφράζει τήν ἰδέαν ὁ Αἰσχύλος, εἰς λαμπρόν ἀπόσπασμα τῶν Δαναΐδων, τό ὁποῖο διέσωσεν ὁ Ἀθήναιος (XIII, 600 B), παραστήσας διά τῶν ἀκολούθων στίχων τήν γονιμότητα τοῦ ἐδάφους ὡς τό προϊόν τῆς συνουσίας τοῦ Ὄμβρου μετά τῆς Γῆς:

"Ἐρᾷ μέν ἁγνός οὐρανός
τρῶσαι χθόνα,
ἔρως δέ γαῖαν λαμβάνει
γάμου τυχεῖν
ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ
πεσών ἔκυσε γαῖαν·
ἡ δέ τίκτεται βροτοῖς
μήλων τε βοσκάς καί βίον Δημήτριον
δένδρων τις ὥρα δ'
ἐκ νοτίζοντος γάμου
τέλειός ἐστι·
τῶν δ' ἐγώ παραίτιος"[19].

Οἱ παραστατικώτατοι ὅμως αὐτοί μῦθοι περί γονιμοποιήσεως τῆς γῆς διά τῶν βροχῶν, παρηρμηνεύθησαν ὑπό τῶν ἀπολογητῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καί ἐστιγματίσθησαν ὡς ἀνήθικα κατασκευάσματα.

Πάντως ἡ λατρεία τοῦ Διός εἶχε φθάση εἰς μίαν θαυμαστήν ἠθικήν τελειότητα γενικῶς καί ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἐπί τῆς γεωργίας ἐθεωρεῖτο ἀδιαφιλονίκητος. Εὐλόγως λοιπόν ὁ Ζεύς ἐτιμᾶτο ὡς θεός *"τροφοτότης"*[20], παρέχων εἰς τούς ἀνθρώπους τά ἀγαθά τῆς γῆς[21], ὡς θεός *"γεωργός"*, παράγων τήν βλάστησιν καί τήν ἄνθησιν εἰς τάς αὔλακας τῶν ἀγρῶν, ὡς θεός *"ἐπικάρπιος"*[22], *"μηλώσιος"*[23], *"μόριος"*[24], *"συκάσιος"*[25], καί ὡς θεός τῶν ἀνθέων, τά ὁποῖα ἔστεφαν τήν εἰκόνα τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ὀλυμπίας[26].

Ἐπίσης ἐτιμᾶτο ὁ Ζεύς ὑπό τό ἐπώνυμον *Ναΐος*[27] εἰς τάς κοιλάδας καί ἰδίως εἰς τό Μαντεῖον τῆς Δωδώνης[28] ὡς ὁ θεός τῆς τροφοδότιδος ὑγρασίας καί τῶν γονιμοποιῶν πηγῶν.

Ἡ ἀντίληψις αὕτη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περί τοῦ Διός, ὡς θεοῦ τῶν βροχῶν καί τῆς ὑγρασίας ἐν γένει, ἦταν τόσον ζωηρά, ὥστε πολλάκις ἐπεκαλοῦντο τήν προστασίαν τοῦ οὐρανίου τούτου θεοῦ κατά τοῦ ἀποξηραντικοῦ καύσωνος τοῦ θέρους, ὅστις κατέκαιε τάς καλλιεργημένας γαίας τῶν Ἀθηναίων καί προεκάλει τήν ἀφόρητον καί καταστρεπτικήν ξηρασίαν. Τοιοῦτον ἀναμφιβόλως σκοπόν εἶχαν τά πρός τιμήν τοῦ θεοῦ τελούμενα ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις "Διπόλια", περί τῶν ὁποίων γίνεται μνεία εἰς τό κεφάλαιον "Ἑορταί τῶν ἀρχαίων".

Η ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΗΡΑΣ

Καί αὐτή ὅμως ἡ ἕνωσις τοῦ Διός μετά τῆς νομίμου συζύγου του, τῆς Ἥρας εἶναι ἀλληγορική παράστασις τῆς φυτικῆς βλαστήσεως. Ἡ πρώτη συνάντησις τῶν θείων συζύγων ἐγένετο εἰς τήν χώραν τῶν Ἑσπερίδων, ὅπου ὑπῆρχε ἄφθονος καί ὑπέροχος βλάστησις. Ὁ Ὅμηρος, ὡς ἐξῆς ἀναφέρει τήν σκηνήν τῆς σαγηνεύσεως τοῦ Διός ὑπό τῆς Ἥρας, ἐπί τῆς κορυφῆς τῆς Ἴδης:

"Εἶπε καί τήν ὁμόκλινιν ἀγκάλιασε ὁ Κρονίδης·
καί ἡ θεία γῆ τούς ἔβγαλε χλωρό χορτάρι νέο,
κρόκον, τριφύλλι τρυφερό καί φουντωμένα κρίνα,
πού τούς βαστοῦσαν μαλακά τήν γῆν νά μήν ἐγγίζουν·

σ' αὐτά πλαγιάσαν μέ χρυσῆν νεφέλην τυλιγμένοι
ὡραίαν, ὁπού λαμπεραίς τούς ἔρραινε σταλούλαις"[29].

Ἡ αἰφνιδία αὐτή βλάστησις τοῦ ἐδάφους, τό χρυσοῦν αὐτό νέφος, αἱ σταγόνες αὐταί τῆς δρόσου εἶναι ἡ εἰκών τῆς γονιμότητος τῆς γῆς κατά τάς ἐαρινάς ὥρας, τῆς βλαστήσεως, τῆς ὁποίας ἡ δροσερότης φαίνεται ὀφειλομένη εἰς τήν ἐρωτικήν μῖξιν τῶν δύο μεγάλων οὐρανίων θεοτήτων, εἰς τήν σύγχρονον ἐνέργειαν τοῦ θερμοῦ καί λάμποντος οὐρανοῦ καί τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἀναθυμιάσεων, οἱ ὁποῖες διαλύονται εἰς βροχάς διά νά διεισδύσουν εἰς τήν γῆν καί ἀφυπνίσουν τήν ἐκεῖ κατά τόν μακρόν χειμῶνα ναρκωμένην ζωήν.

Κατ' ἄλλον μῦθον τοῦ Ἄργους, ὁ Ζεύς ἡνώθη μετά τῆς Ἥρας ὑπό μορφήν κόκκυγος. Σχετικῶς ὁ Παυσανίας (ΙΙ,17,4) γράφει:

"*κόκκυγα δέ ἐπί τῷ σκήπρῳ καθῆσθαί φασι λέγοντες τόν Δία, ὅτε ἤρα Παρθένου τῆς Ἥρας, ἐς τοσοῦτον τόν ὄρνιθα ἀλλαγῆναι, τήν δέ ἅτε παίγνιον θηρᾶσαι*".

Ὡς γνωστόν, ὁ κόκκυξ εἶναι τό πτηνόν, τό ὁποῖον, κρυπτόμενον ἐπί τῶν κλάδων τῆς δρυός, ἀγγέλλει μέ τό μονότονον ἆσμα του τήν προσέγγισιν τῆς ἀνοίξεως καί τῶν ζωογόνων βροχῶν της.

Ὁ κόκκυξ ὑποδηλοῖ τόν ἱερόν ὑμέναιον τῶν οὐρανίων συζύγων, τήν φαιδράν αὐτήν ἕνωσιν, ἡ ὁποία ζωογονεῖ τήν φύσιν καί προκαλεῖ τήν ἄνοιξιν.

Η ΗΡΑ ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ὅπως ὁ Ζεύς, οὕτω καί ἡ νόμιμος σύζυγός του Ἥρα ἦτο γνησία ἑλληνική θεότης τῆς γεωργίας καί ἐθεωρεῖτο προσωποποίησις τῆς ἀφθόνου βλαστήσεως. Κυρίως ὅμως ὁ εἰδικός αὐτός χαρακτήρας τῆς θεᾶς, ὡς προστάτιδος τῆς γεωργίας, ἐξεδηλοῦτο εἰς τό Ἄργος, ὅπου ὁ σπουδαιότερος ναός της, τό κατ' ἐξοχήν "Ἡραῖον", ἔκειτο ὑπό ὄρος, τό ὁποῖον ἔφερε τό χαρακτηριστικόν ὄνομα "Εὔβοια"[31]. Σχετικῶς ὁ Παυσανίας (ΙΙ, 17, 1-2) γράφει: "*Μυκηνῶν δέ ἐν ἀριστερᾷ πέντε ἀπέχει καί δέκα στάδια τό Ἡραῖον. ῥεῖ δέ κατά τήν ὁδόν ὕδωρ Ἐλευθέριον καλούμενον· χρῶνται δέ αὐτῷ πρός καθάρσια αἱ περί τό ἱερόν καί τῶν θυσιῶν ἐς τάς ἀπορρήτους· αὐτό δέ τό ἱερόν ἐστιν ἐν χθαμαλωτέρῳ τῆς Εὐβοίας· τό γάρ δή ὄρος τοῦτο ὀνομάζουσιν Εὔβοιαν, λέγοντες Ἀστερίωνι γενέσθαι τῷ ποταμῷ θυγατέρας Εὔβοιαν καί Πρόσυμναν καί Ἀκραίαν, εἶναι δέ σφᾶς τροφούς τῆς Ἥρας· καί ἀπό μέν Ἀκραίας τό ὄρος καλοῦσι τό ἀπαντικρύ τοῦ Ἡραίου, ἀπό δέ Εὐβοίας ὅσον περί τό ἱερόν, Πρόσυμναν δέ τήν ὑπό τό Ἡραῖον χώραν. ὁ δέ Ἀστερίων*[32] *οὗτος ῥέων ὑπέρ τό Ἡραῖον ἐς φάραγγα ἐσπίπτων ἀφανίζεται. φύεται δέ αὐτοῦ πόα· ταύτην τῇ Ἥρᾳ καί αὐτήν φέρουσι καί ἀπό τῶν φύλλων αὐτῆς στεφάνους πλέκουσι*".

Κατ' ἐπιχώριον μῦθον, οἱ πρῶτοι ζευχθέντες εἰς τό ἄροτρον βόες ἀφιερώθησαν εἰς τήν Ἥραν, ἡ ὁποία ἔφερε τό ἐπίθετον "Ζευξίδια". Εἰς τήν Ἀργολίδα ἐτρέφοντο ἀγέλαι βοῶν λευκῶν, κατά τόν Παλαίφατον[33], ἐκ τῶν ὁποίων ἐλαμβά-

Εἰκ. 4. ***Θάνατος τοῦ Οἰνομάου***

νοντο αἱ ζευγνύμεναι εἰς τήν ἅμαξαν, ἡ ὁποία ἔφερε τήν ἱέρειαν τῆς θεᾶς εἰς τό Ἡραῖον, κατά τήν ἑορτήν τοῦ ἱεροῦ γάμου. Ἡ βοῦς εἰς τήν Ἀργολίδα ἐθεωρεῖτο ζῷον ἱερόν, ἀφιερωμένον εἰς τήν Ἥραν, κατ' ἐξοχήν δέ τό ζῷον τοῦτο προσεφέρετο εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἰώ[34], τήν ὁποίαν ἡ Ἥρα μεταμόρφωσεν εἰς δάμαλιν, ἐπειδή τήν ἠγάπησεν ὁ Ζεύς, ἦτο, κατά τόν μῦθον, ἱέρεια τῆς θεᾶς, ἀλλά κατ' ἀρχήν μᾶλλον ἐπρόκειτο περί μιᾶς μορφῆς τῆς ἰδίας θεᾶς. Τό ἐπίθετον ἄλλως τε "Βοῶπις", μέ τό ὁποῖον τήν ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, ἀρχικῶς, ἐσήμαινε "ἔχουσα πρόσωπον βοός", βραδύτερον δέ ἡρμηνεύετο ὡς "ἔχουσα μεγάλους ὀφθαλμούς, ὡς ὁ βοῦς".

Ἀνάλογος ἦτο ἡ λατρεία τῆς θεᾶς καί εἰς τάς πόλεις τῆς Βοιωτίας καί τῆς Εὐβοίας, τῆς ὁποίας τό ὄνομα ὑπενθυμίζει καί ἴσως μάλιστα ἀνάγεται εἰς τό ἐπίθετον τῆς θεᾶς "Εὔβοια", δηλαδή πλουσία εἰς βοῦς.

Ὁ καθαρώτερος γεωργικός χαρακτήρας τῆς θεᾶς ἐν Ἀργολίδι ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ βλαστάνοντες στάχυες τοῦ σίτου ἐκαλοῦντο, εἰς τό Ἄργος, ""Ἄνθη τῆς Ἥρας". Ἡ ἰδία, ἄλλως τε, θεά ἐτιμᾶτο ὡς "Ἀνθεία", αἱ δέ ὑπηρετοῦσαι αὐτήν ἐν τῷ ναῷ κόραι ὠνομάζοντο "ἀνθοφόροι".

Ἡ κατά τό ἔαρ μάλιστα τελουμένη ἑορτή, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἱεροῦ γάμου, ἐκαλεῖτο στό Ἄργος ""Ἡροάνθια"[35], ἤ ""Ἡροσάνθεια", τά ὁποῖα ἦσαν λαμπρά γυναικεία ἑορτή.

Ὅλα αὐτά εἶναι δηλωτικά ὅτι ἡ Ἥρα ἐθεωρεῖτο προστάτις τοῦ κυρίου ἔργου τοῦ ἀργολικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξόχως γεωργικός.

Ἐκτός τοῦ Ἄργους, ἡ λατρεία τῆς Ἥρας ἦταν ἐξαιρετική καί ἐν Σάμῳ, ἔνθα ἰσχυρίζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς ὅτι ἐγεννήθη ἡ θεά, παρά τάς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ἰμβράσου[36] καί πλησίον μιᾶς λυγαριᾶς, τήν ὁποίαν ἐδείκνυον ἐντός τοῦ ἱεροῦ περιβόλου τῆς θεᾶς, κατά τούς χρόνους τοῦ Παυσανίου (ΦΙΙ, 4, 4): "*τό δέ ἱερόν τό ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας εἰσίν οἱ ἱδρύσασθαί φασι τούς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλέοντας, ἐπάγεσθαι δέ αὐτούς τό ἄγαλμα ἐξ Ἄργους· Σάμιοι δέ αὐτοί τεχθῆναι νομίζουσιν ἐν τῇ νήσῳ τήν θεάν παρά τῷ Ἰμβράσῳ ποταμῷ καί ὑπό τῇ λύγῳ τῇ ἐν τῷ Ἡραίῳ κατ' ἐμέ ἔτι πεφυκυίᾳ*". Καί ἐκεῖ, ὅπως εἰς τό Ἄργος, ἔστεφον μέ νέα ἄνθη τό μέ μεγαλοπρεπές ἔνδυμα ἐνδεδυμένον ἄγαλμα τῆς Ἥρας, ἡ ὁποία διά τοῦτο ἐλέγετο καί ἐκεῖ ""Ἀνθεία", καί τό περιέφεραν, ὅπως συνήθιζαν κατά τήν γαμήλιον τῶν ἀνθρώπων πομπήν, ὡς νύμφην παρθένον, τήν ὁποίαν ὁδηγοῦσαν εἰς τόν θεῖον σύζυγον.

Ὁ Ζεύς καί ἡ Διώνη
Εἰκ. 5

ΟΙ ΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ἀλλ' ἐάν ὁ ἐαρινός οὐρανός, μέ τά πλούσια ἀποτελέσματά του ἐπί τῆς φυσικῆς βλαστήσεως, διήγειρεν ἐντυπώσεις ἡδυπαθοῦς χάριτος καί ἐρωτικῆς ἑνώσεως τῶν δύο θεοτήτων, ἡ θέα τοῦ φθινοπωρινοῦ καί χειμερινοῦ οὐρανοῦ, μέ ὅλας ἐκείνας τάς ἐκρήξεις ὁρμητικῶν καταιγίδων καί χειμαρρωδῶν βροχῶν, τῶν τόσων συχνῶν εἰς τήν Ἑλλάδα, ὑπηγόρευσε τήν ἰδέαν τῶν θορυβωδῶν ἐρίδων, αἱ ὁποῖαι ἔφεραν εἰς διάστασιν τούς οὐρανίους συζύγους. Ἡ τρομερά ὀργή τοῦ Διός καί τῆς Ἥρας, ἀποτέλεσμα τῆς προσκαίρου διχονοίας καί διαστάσεώς των, ἀναπαρίστατο, εἰς τήν φαντασίαν τῶν Ἑλλήνων, ἀπό τήν πάλην τῶν ἐξαπολυομένων στοιχείων τῆς φύσεως.

Ὅταν, π.χ. εἰς τήν Ἰλιάδα, ὁ Ζεύς ὑπενθυμίζει εἰς τήν σύζυγόν του πῶς μίαν ἡμέραν τήν ἐμωλώπισε διά κτυπημάτων καί ἐκρήμνισεν ἀπό τά ὕψη τοῦ Ὀλύμπου τόν Ἥφαιστον, ὁ ὁποῖος ἐπεχείρησε νά τήν ὑπερασπισθῇ, πρόκειται περί αὐτῆς ταύτης τῆς εἰκόνος τοῦ ἀναστατωμένου οὐρανοῦ, μεταμορφωμένου εἰς μανιώδη θεόν, μαστιγώνοντα τόν ἀέρα μέ τάς θυέλλας καί κατακρημνίζοντα ἐπί τῆς γῆς τόν κεραυνόν.

Ἐντεῦθεν ὠνομάσθη ὁ Ζεύς, "κεραύνιος", "τερψικέραυνος", "ἀστραπαῖος", "καταιβάτης", "ὑψιβρεμέτης" καί "ἐρίγδουπος". Διά τῶν ἐκφραστικῶν αὐτῶν ἐπιθέτων ἐξεδηλοῦτο ἡ δύναμις τοῦ βασιλέως τοῦ οὐρανοῦ, ἀφοῦ ἐκράτει εἰς χεῖρας του τά φοβερά ὅπλα, τήν ἀστραπήν καί τόν κεραυνόν.

Ἡ ἀντίθεσις αὕτη τοῦ Διός, ὡς θεοῦ τῶν εὐεργετικῶν βροχῶν, καί τῶν καταστρεπτικῶν καταιγίδων, ἐκδηλοῦται καί εἰς τήν πνοήν τῶν ἀνέμων. Οὕτως, ἐνῷ ἐθεωρεῖτο ὁ κύριος τῶν εὐεργετικῶν εἰς τήν γεωργίαν καί κτηνοτροφίαν, ὡς καί εἰς τήν ὑγείαν τῶν ἀνθρώπων, ἀνέμων, καλούμενος διά τοῦτο "εὐάνεμος", ἐξαπέλυε πολλάκις καί τούς ὁρμητικούς καί βλαπτικούς ἀνέμους, ὁπότε ἐλάμβανε τό ἐκφραστικόν ἐπίθετον "δυσαής"[37].

Πρός τιμήν καί ἐξευμενισμόν τοῦ Διός Μαιμάκτου[38], ἤτοι τοῦ θεοῦ τῶν τρικυμιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμελλον νά ἐνσκήψουν ἐπί τῆς γῆς καί τῶν κυμάτων, ἑωρτάζοντο, κατά τήν 20ην τοῦ μηνός Μαιμακτηριῶνος, τά Μαιμακτήρια. Κατά τήν ἑορτήν ταύτην διεξήγοντο χοροί, οἱ ὁποῖοι πιθανῶς ὡμοίαζαν πρός τούς κατά τά Διονύσια ἐκτελουμένους, κατά τούς ὁποίους οἱ ἄνδρες, μεταμφιεζόμενοι εἰς Βάκχας, Νύμφας καί Ὥρας, ἐχόρευαν εἰς τό θέατρον τῶν Ἀθηνῶν, φέροντες πέπλον καί βαρέως ἐνδεδυμένοι. Ἐπίσης, τά Μαιμακτήρια συνωδεύοντο ὑπό ἐξιλαστηρίων θυσιῶν, διά τῶν ὁποίων προσπαθοῦσαν ν' ἀποτρέψουν τά καταστρεπτικά ἀποτελέσματα τῆς ἀπειλητικῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ. Τέλος, κατά τήν προκειμένην ἑορτήν, οἱ Ἀθηναῖοι προσέφεραν καί θυσίας εἰς τόν Δία Γεωργόν καί ἀπηυθύνοντο ἱκεσίαι νά καταπαύσῃ τάς ταραχάς τοῦ ἀέρος καί νά βρέξῃ, διά νά σπείρουν τούς ἀγρούς τους.

ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΡΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ

Ὁ Ζεύς ἐτιμᾶτο καί εἰς τήν Ρώμη καί εἰς τήν Ἰταλία ἐν γένει ὑπό τό ὄνομα Jupiter, ὅπου εἶχε τίς αὐτές περίπου ἰδιότητας μέ τόν ἑλληνικόν Δία. Προεκάλει καί ἐκεῖ τίς ἀστραπές καί τούς κεραυνούς, διηύθυνε τούς ἀνέμους καί ἐξαπέστειλε τίς βροχές εἰς τήν γῆν. Ὑπό τάς ἰδιότητας ταύτας ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως μέ τά ἐπίθετα "Fulguralis"[39] (ἀστραπαῖος), "Fulninans"[40] (κεραυνοβόλος), "Tonans" ἤ "Tonitrualis"[42] (ἐρίγδουπος), "Secundus"[43] (Οὔριος), "Fluvius"[44] (ὑέτιος) καί "Stygins ἤ Stygialis"[45] (χθόνιος).

Ἀρχαία ἦταν ἡ λατρεία τοῦ Jupiteur, ὁ ὁποῖος ἔφερε τό ἀγνώστου σημασίας ἐπίθετον "Elicius"[46], τόν ὁποῖον ἐπεκαλοῦντο καθ' ὅν χρόνον δεινή ξηρασία ἐπεκράτει εἰς τήν Χώραν. Τοῦτο ὠφείλετο ἴσως εἰς τό ὅτι ὁ Jupiter ἐθεωρεῖτο θεός Τροφοδότης.

Ἐπίσης, ἀρχαία ἦταν καί ἡ λατρεία τοῦ Jupiter ὑπό τό ἐπίθετον Liber[47], ὡς θεότητος δημιουργικῆς τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς. Ὑπό τό ἐπίθετον τοῦτο ὁ Jupiter εἶχεν ἰδιότητας ἀναμίκτους τῶν ἑλληνικῶν θεῶν Διός καί Διονύσου. Πρός τιμήν δέ τοῦ Liber ἐτελοῦντο τά Liberalia, περί τῶν ὁποίων γίνεται μνεία εἰς τό περί Διονύσου κεφάλαιον.

Εἰκ. 6. Ἥρα

Κατά τήν ἐποχήν τῆς σπορᾶς, οἱ Ρωμαῖοι ἀπέδιδαν σπονδάς εἰς τόν Jupiter Dapalis[48] (ὁ δαιτί εἴτε θοίνῃ τιμώμενος), ἀναγνωρίζοντες κατ' αὐτόν τόν τρόπον τήν εὐεργετικήν ἐπίδρασίν του ἐπί τῆς γεωργίας.

Πρός τήν ἑλληνικήν θεάν Ἥραν ἐταυτίσθη ἡ θεά τῶν Ρωμαίων καί ἄλλων λαῶν τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας Juno, ἡ ὁποία κατ' ἀρχήν ἦταν κυρίως θεά τοῦ σεληνιαίου φωτός, ἐπικαλουμένη Lucina ¢ Lucetia[49]. Βραδύτερον ἐθεωρεῖτο προστάτις τοῦ γάμου, ἐπικαλουμένη Pronuba[50] καί ὡς προστάτις τῶν Ρωμαίων οἰκοδεσποινῶν, ὀνομαζομένη Matrona[51]. Ὁ γεωργικός χαρακτήρας τῆς ἑλληνικῆς Ἥρας δέν ἐκδηλοῦται εἰς τήν ῥωμαϊκήν Juno, μολονότι

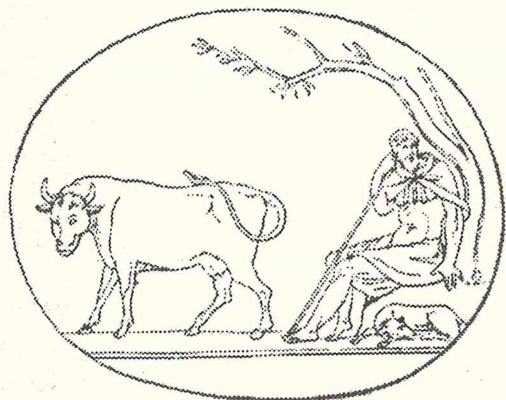
ὡς ἱερά ζῶα τῆς θεᾶς ἐθεωροῦντο αἱ ἀγελάδες καί ὡς ἱερά πτηνά αἱ χῆνες, οἱ ὁποῖες ἐτρέφοντο ἐπί τοῦ Καπιτωλίου.

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Ἐκ τῶν θεῶν τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς ἐπικοινωνίαν μετά τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, μέ τόν ἑλληνικόν Δία, συνεταυτίσθη κυρίως ὁ Ἄττις τῶν Φρυγῶν, κατ' ἀναλογίαν πρός τήν συνταύτισιν τῆς Φρυγίας Κυβέλης, τῆς μητρός ἤ ἐρωμένης τοῦ Ἄττιδος, πρός τήν Ἑλληνικήν Ρέαν, τήν μητέρα τοῦ Διός.

Εἰς τήν Κρήτην ἐτελοῦντο ἑορταί τῆς ἀνοίξεως καί τοῦ χειμῶνος, κατά τάς ὁποίας ἐτιμᾶτο ὁ Ζεύς ἐκ περιτροπῆς ὡς οὐράνιος καί καταχθόνιος θεός:

"Σ' ἐσένα, τόν τῶν πάντων κυβερνήτην,
τήν σπονδήν αὐτήν
καί τόν πέλανον[52] *αὐτόν φέρω, εἴτε Ζεύς εἴτε Ἅδης*
εὐχαριστεῖσαι νά ὀνομάζεσαι...

Εἰκ. 7. ***Ὁ Ἄργος φυλάττων τήν δάμαλιν Ἰώ.***

διότι σύ, καί μεταξύ τῶν οὐρανιών θεῶν
μεταχειριζόμενος τό σκῆπτρον τοῦ Διός
καί μεταξύ τῶν χθονίων, μετέχεις τῆς ἀρχῆς"[53].

(Εὐρ. Ἀπόσπ. παρά Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Φ. σ. 581ε).

Σημειώσεις

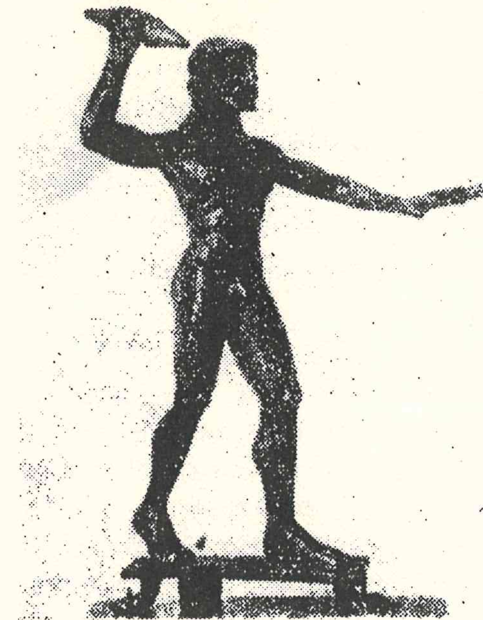
1. Ἡ λέξις Ζεύς σχηματίζει τάς πλαγίας πτώσεις (γεν. Διός, δοτ. Διΐ ἤ Δί, <Πίνδ. Ο.13.149, Ν.10,105, Συλλ. Ἐπιγρ. 16>, αἰτ. Δία) ἐκ τοῦ Δίς (Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 6,14) - Παρά τοῖς ποιηταῖς ἀπαντᾷ ὡσαύτως ὁ τύπος Ζήν (τύπος οὕτινος τά ἴχνη ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 162), Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα. Εἰς μεταγενεστέρους ἀπαντᾷ καί ὁ δωρικός τύπος Ζάν, Ζανός κ.τ.λ. (Φιλόξ. ἐν Meineke Κωμ. Ἀπόσπ. 3.636). Ἐπίσης εὕρηται καί ὀνομαστική τις Ζήν ἤ Ζάς (Φερεκ. παρ' Ἡρῳδιαν. ἔνθ' ἀνωτ. Κλήμ. Ἀλ. 741), ὡς καί ἡ αἰτ. Ζῆν (Ὁμ. Ἰλ. Θ. 206, Ξ 265)- Εἰς τήν Βοιωτικήν ἀπαντᾶ ὁ τύπος Δεύς (Ἀριστοφ. Ἀχ. 911).

2. Κελαινεφής (συγκεκομ. ἀντί τοῦ κελαινονεφής, ἐκ τοῦ κελαινός: μέλας), μέλαινα ἔχων νέφη. Ὁμηρ. ἐπίθετον τοῦ Διός, περιτετυλιγμένος εἰς μέλαινα νέφη, κεκαλυμμένος ὑπό νεφῶν.

3. Νεφεληγερέτης (Νεφέλας ἀγείρω), ἐν χρήσει μόνον παρ' Ὁμήρῳ, ἐπί τοῦ Διός ὁ ἀθροίζων τάς νεφέλας.

4. Ὑέτιος, ὀμβροφόρος, βροχερός - Ζεύς ὑέτιος, Jupiter pluvius.

5. Ὄμβριος ἐλέγετο ὁ Ζεύς ὡς προκαλῶν τάς βροχάς. Βωμός τοῦ Ὀμβρίου Διός ὑπῆρχεν ἐπί τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ καί τοῦ Πάρνηθος, ναός δ' αὐτοῦ παλαιότατος ἐν Ἀθήναις ἱδρυθείς, κατά τήν παράδοσιν, ὑπό τοῦ Δευκαλίωνος. Σχετικῶς ὁ Παυσανίας (Ι,32,2) γράφει: "ἐν Ὑμηττῷ..... βωμοί δέ καί Ὀμβρίου Διός...... ἔστι δέ ἐν τῇ Πάρνηθι καί ἄλλος βωμός, θύουσι δέ ἐπ' αὐτοῦ τοτέ μέν Ὄμβριον, τοτέ δέ Ἀπήμιον καλοῦντες Δία".

Εἰκ. 8. ***Χάλκινον ἀγαλμάτιον τοῦ Διός ἀπό τήν Ἀκαρνανίαν.***

Ἀπήμιος, ἐπίθ. τοῦ Διός, ὁ ἀποτρέπων τά κακά, ἀλεξίκακος.

6. Ὕω, Ὁμηρικόν, ἀναφερόμενον καί ἀπό ἄλλους συγγραφεῖς (Κρατῖν., ἐν "Νόμοις"11, Ἀριστοφ. Νεφ. 1118,1129, Ἡρόδ. 2.22, Ξενοφ. Κυνηγ. 9,5). Ἡ ἰδία ρίζα Υ παράγει καί τό ὑ-ετός: ὄμβρος. Παλαιότερον τό ῥῆμα συνωδεύετο καί μέ οὐσιαστικόν· π.χ. Ζεύς ὕει, ὁ θεός ὕει. Ἤδη ὅμως ἀπό τῶν ἀρχαιοτάτων συγγραφέων ἤρξατο νά χρησιμοποιῆται ἀπροσώπως μόνον τό ὕει : βρέχει (Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 550, Ἡρόδ. ΙΙ, 22, ΙΦ, 28, Ἀριστοφ. Σφ. 774. Ξεν. Ἑλλην. 1.1.16, Θεοφ. Π. Φ.Α. 4, 14.3).

7. Μᾶρκος Ἀντωνῖνος (Marcus Ailius Aurelius Verus Antoninus) ὁ ἐπικληθείς φιλόσοφος. Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ (121-180 μ.Χ.), ὑπῆρξεν ἔνθερμος θιασώτης τῆς στωικῆς φιλοσοφίας, ἡ ὁποία ἐκ τῶν ταπεινῶν ἐδωλείων τοῦ ἀναπήρου δούλου Ἐπικτήτου ἀνῆλθεν εἰς τούς ὑψηλούς τῶν Καισάρων θρόνους. Ἐν μέσῳ τῶν ταλαιπωριῶν τῶν ἐκστρατειῶν ἐξοικονόμησε τόν χρόνον καί συνέγραψεν ἑλληνιστί πολύτιμον σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον "Μάρκου Ἀντωνίνου αὐτοκράτορος τῶν εἰς ἑαυτόν βιβλία ιβ" καί θεωρούμενον ὡς τό εὐαγγέλιον τῆς στωικῆς φιλοσοφίας. Πολεμήσας ἐπί ὀκταετίαν κατά τῶν Γερμανῶν καί ἀναδειχθείς εἷς τῶν σοφωτέρων, ἐναρετωτέρων καί δικαιοτέρων ἡγεμόνων, ἀπέθανεν εἰς τήν Βιέννην προσβληθείς ὑπό λοιμοῦ.

8. (Εἰκ. 1). Ἡ προτομή τοῦ Διός, ἡ ὁποία εὑρέθη εἰς τό Otricoli τῆς Ἰταλίας καί ἔχει ὕψος 0,90 μ., εἶναι ἀντίγραφον ἑνός πρωτοτύπου τοῦ 4ου αἰῶνος, τό ὁποῖον ἄλλοι συνάπτουν μέ τόν Πραξιτέλη, ἄλλοι μέ τόν Λύσιππον καί ἄλλοι μέ τόν Βρύαξιν, τόν δημιουργόν τοῦ τύπου τοῦ Σαράπιδος. Ἡ ἄφθονος καί μακρά κόμη, ἡ ὁποία περιβάλλει τό πρόσωπον ὡς χαίτη λέοντος, τό ὕψος αὐτοῦ καί ἡ κυρτότης εἰς τήν βάσιν, καί καθόλου ἡ ἁδρότης ὅλων τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς κολοσσιαίας κεφαλῆς ἐξωτερικεύουν τήν ἄπειρον δύναμιν τοῦ ὑψίστου θεοῦ αἰσθητότερα, παρά ἡ ἐντελῶς ἤρεμος ὄψις τοῦ Διός τῆς Ὀλυμπίας. Τό ὕφος εἶναι καί ἐδῶ ἀγαθόν καί μειλίχιον, δέν φαίνεται ὅμως τόσον πνευματικῶς ὑπεράνθρωπος ὁ θεός καί τόσον ἀνώτερος πάθους, ὅπως ὁ τοῦ Φειδίου· πλησιάζει περισσότερον πρός τήν κοινήν ἰδέαν; τήν ὁποίαν εἶχαν μορφώσει οἱ Ἕλληνες, ἀπό τούς χρόνους τοῦ Ὁμήρου ἀκόμη, περί τοῦ πατρός τῶν θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων, καί διά τοῦτο ἐπεκρά-

τησεν ὁ νέος τύπος εἰς τήν φαντασίαν τῶν μεταγενεστέρων καί ἐπικρατεῖ καί σήμερον ἀκόμη. (Ἱστορία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης, ὑπό Χρ. Τσούντα).

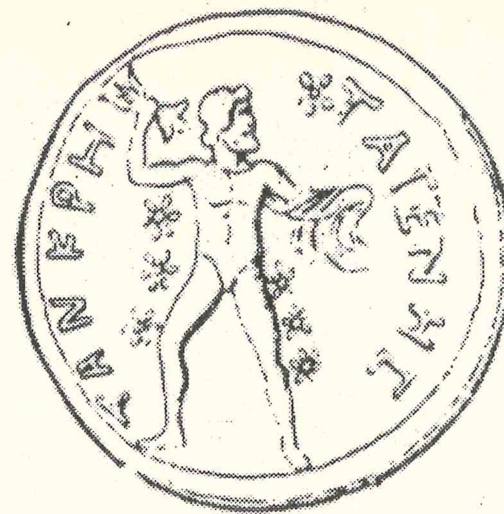
9. Πέλοψ, υἱός τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Ταντάλου καί τῆς θυγατρός τοῦ Ἄτλαντος Διώνης ἤ τῆς Εὐρυανάσσης. Συνοδεύσας τόν πατέρα του, ἐκδιωχθέντα ἀπό τήν Ἀσίαν ὑπό τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Ἴλου, ἐπειδή εἶχε καταστῆ μισητός διά τῆς ἀσεβείας του, καί καταφυγόντα εἰς τήν Ἑλλάδα, μετέβη ὁ Πέλοψ εἰς τήν παρά τήν Ὀλυμπίαν Πίσαν, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Οἰνόμαος.

Υἱός τοῦ Ἄρεως καί τῆς ταυτόσημον πρός τό τῶν Ἁρπυιῶν ἐχούσης τό ὄνομα Ἁρπίνης, κατεῖχεν ὁ Οἰνόμαος πτερωτούς ἵππους ταχυτέρους τοῦ Βορρᾶ (Σχολ. Ἀπολλων. Ι. 752. Ὑγῖν. Μῦθ. 84). Συγκρίνεται λοιπόν φυσικῶς ὁ βασιλεύς τῆς Πίσης πρός τόν τάς ἰδίας ἰδιότητας ἔχοντα βασιλέα τῆς Θράκης Διομήδη καί φαίνεται ὅτι εἶναι, ὅπως ἐκεῖνος, προσωποποίησις τῶν κυμάτων, τά ὁποῖα διεγείρει ἡ τρικυμία.

Χρησμός εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τόν Οἰνόμαον ὅτι, θά ἐφονεύετο διά τῆς χειρός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θά ἐνυμφεύετο τήν θυγατέρα του. Ἐπειδή δέ ἡ Ἱπποδάμεια ἐζητεῖτο ἀπό πλείστους μνηστῆρας καί εἶχε πεποίθησιν εἰς τούς ἵππους του ὁ Οἰνόμαος, ἐδήλωσεν ὅτι θά ἔδιδε τήν κόρην του εἰς γάμον μόνον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θά τόν ὑπερέβαινεν εἰς τήν ἁρματοδρομίαν. Τό διάστημα, τό ὁποῖον εἶχαν νά διατρέξουν, ἐξετείνετο ἀπό τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός ἐν Ὀλυμπίᾳ μέχρι τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου (Διόδ. Σικ. ΙΦ, 73, Σχολ. Ἀπολλων., ἔνθ' ἀνωτ.). Χάρις δέ εἰς τήν θαυμασίαν ταχύτητα τῶν ἵππων του, ὁ Οἰνόμαος ἐξήρχετο πάντοτε νικητής, δέκα τρεῖς δέ ἀπό τούς μνηστῆρας εἶχον πέσει ἤδη ὑπό τά κτυπήματα τοῦ δόρατός του (Παυσ. ΦΙ, 21, 10), ὁπότε ὁ Πέλοψ ἡτοιμάσθη ν' ἀγωνισθῇ.

Τήν παραμονήν τοῦ ἀγῶνος, ὁ ἐκ Φρυγίας ἥρως μεταβαίνει εἰς τό σκότος τῆς νυκτός κατά τόν αἰγιαλόν καί ἐκεῖ ἐπικαλεῖται τήν βοήθειαν τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ θεός, εἰσακούων τάς παρακλήσεις του, τοῦ δίδει χρυσοῦν ἅρμα καί πτερωτούς ἵππους μέ ἀκουράστους πόδας (Πιν. Ο. Ι, 71-87. Dissen). Ἐπί πλέον, ὁ Πέλοψ κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τόν ἔρωτα τῆς Ἱπποδάμειας, ἡ ὁποία ἐξησφάλισεν εἰς αὐτόν τήν νίκην δι' ἀπιστίας πρός τόν πατέρα της. Ἔπεισε τόν Μυρτίλον, τόν ἡνίοχον τοῦ Οἰνομάου, ν' ἀφαιρέσῃ τόν σφηνίσκον τοῦ ἄξονος ἀπό τόν ἕνα ἐκ τῶν τροχῶν τοῦ βασιλικοῦ ἅρματος. Ὁ Οἰνόμαος, μόλις ὁρμᾷ εἰς τό στάδιον, ἀνατρέπεται καί φονεύεται κατά τήν πτῶσιν του (Εἰκ. 4).

Νικητής ὁ Πέλοψ ἐπιβιβάζεται μέ τήν νεαράν σύζυγόν του, παραλαμβάνων μαζί του τόν ἄπιστον ὑπηρέτη Μυρτίλον, μέλλοντα νά τιμωρηθῇ διά τήν προδοσίαν του. Πράγματι, ἐνῶ αὐτός ἀπεπειρᾶτο ν' ἀποπλανήσῃ τήν Ἱπποδάμειαν, τόν συλλαμβάνει ὁ Πέλοψ καί τόν κρημνίζει ἀπό τοῦ ὕψους τοῦ ἀκρωτηρίου Γεραιστοῦ τῆς Εὐβοίας εἰς τήν θάλασσαν, ὀνομασθεῖσαν ἔκτοτε Μυρτῷον πέλαγος. Ἀλλ' ὁ Μυρτίλος, ἦταν υἱός θεοῦ· κατά τινας υἱός τοῦ Ἑρμοῦ καί τῆς Κλεοβούλης ἤ Θεοβούλης, κατ' ἄλλους τοῦ Διός καί τῆς Κλυμένης. Ἀποθνήσκων ἐπεκαλέσθη τόν πατέρα του Ἑρμῆν καί τόν παρεκάλεσε νά τόν ἐκδικηθῇ (Σοφ. Ἠλέκτρ. 509 καί Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 981. Πρβλ. Παυσ. ΦΙΙ, 14, 7. Διόδ. ΙΦ, 73). Ἡ ὀργή τοῦ θεοῦ θά εἶναι, μετά τά κακουργήματα τοῦ Ταντάλου, ἡ δευτέρα ἀφορμή τῶν ἀτυχιῶν, αἱ ὁποῖαι θά ἐνσκήψουν ἐπί τῶν ἀπογόνων τοῦ Πέλοπος. Πράγματι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ

Εἰκ. 9. *Κρητογενής Ζεύς κεραυνοβολῶν.*

δολοφόνου τοῦ Μυρτίλου, Ἀτρεύς καί Θυέστης, ἔχουν ἱστορίαν, εἰς τήν ὁποίαν ἐκτίθενται τά φοβερώτερα κακουργήματα.

Κατά τήν παρατήρησιν τοῦ Preller (Griech. Mythol. II. s. 384), ὁ Οἰνόμαος ἐνικήθη πράγματι ὑπό τοῦ Πέλοπος, χάρις εἰς τήν ὑποστήριξιν τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Ἱπποδαμείας (ἡ ὁποία δαμάζει τούς κέλητας), θεᾶς τῆς γαληνιαίας καί ἠρεμούσης θαλάσσης. Ὁ δέ Κρατύλος ὁ φιλόσοφος παράγει τήν λέξιν Πέλοψ ἀπό τοῦ πέλας (ἐγγύς) καί ὄψ διά τό ἐγγύθεν μόνον ὁρᾶν καί μή προειδώς ὁποίαν δυστυχίαν θέλει προξενήσει εἰς τήν οἰκίαν αὐτοῦ διά τοῦ διαπραχθέντος φόνου τοῦ Μυρτίλου.

Νυμφευθείς τήν Ἱπποδάμειαν ὁ Πέλοψ ἔγινε βασιλεύς τῆς Ἤλιδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ἵδρυσε τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας, διά τῆς αὐξηθείσης δέ ὑπεροχῆς καί τοῦ πλούτου του ὠνόμασεν ὅλην τήν χερσόνησον ἀπό τοῦ ὀνόματός του Πελοπόννησον. Βασιλεύσας 50 ἔτη, ἀπέθανε τιμηθείς ὑπό τῶν Ἠλείων ὡς ἐγχώριος ἥρως μέ θείας τιμάς καί θυσίας, Πελόπεια καλουμένας.

10. Στύμφαλος, υἱός τοῦ Ἐλάτου καί τῆς Λαοδίκης, βασιλεύς τῆς Ἀρκαδίας· τέκνα του ἦσαν ὁ Ἀγαμήδης, Γόρτυς καί Παρθενόπη.

11. Αἰακός, υἱός τοῦ Διός καί τῆς Αἰγίνης, θυγατρός τοῦ Ἀσπεοῦ ποταμοῦ, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καί ἡ νῆσος Αἴγινα, πρότερον καλουμένη Οἰνώνη. Ὁ Αἰακός ἐβασίλευσεν ἐν Αἰγίνῃ μέ πολλήν σοφίαν καί δικαιοσύνην, ἀξιωθείς διά τοῦτο μετά θάνατον θείων τιμῶν. Ἔλαβε σύζυγον τήν Ἐνδηΐδα, θυγατέρα τοῦ Χείρωνος, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησε τόν Πηλέα καί Τελαμῶνα. Ἀποθανών διωρίσθη εἷς τῶν κριτῶν τοῦ Ἅδου, εἰς τοῦτον δέ ἐνεπιστεύθη ὁ Πλούτων καί τάς κλεῖς τῶν καταχθονίων πυλῶν· ὅθεν καί ἡ παροιμία: "πρός αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰκῷ γενέσθαι" (Λουκ.) ἤτοι εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλθεῖν.

Πρός τιμήν τοῦ Αἰακοῦ ἐτελοῦντο ἐν Αἰγίνῃ τά Αἰάκεια, ἑορτή κατά τήν ὁποίαν ἐλάμβανον χώραν γυμνικοί ἀγῶνες, οἱ νικηταί τῶν ὁποίων ἐκρέμων τούς στεφάνους των εἰς τόν ναόν τοῦ Αἰακοῦ. Ὁ Πίνδαρος, εὐλαβής ὑμνητής τοῦ "ἀρίστου βουλαῖς Αἰακοῦ", πολλάκις ὕμνησε τούς ἀγῶνας τούτους καί τούς ἐν αὐτοῖς νικητάς (Ο. ΦΙΙ, 156. Ο. ΨΙΙΙ, 102. Ξ.Φ. 78).

12. (Εἰκόνα 3) Τό ἀνατολικόν ἀέτωμα τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, εἰς τήν Ὀλυμπίαν, παρίστανε τήν παρασκευήν τοῦ μυθικοῦ ἀγῶνος ἁρματοδρομίας μεταξύ τοῦ Οἰνομάου καί τοῦ Πέλοπος, μνηστῆρος τῆς θυγατρός τοῦ Οἰνομάου, Ἱπποδαμείας. Κατά τήν εἰς τήν ἀνωτέρω εἰκόνα ἀπεικονιζομένην ἀναπαράστασιν, εἰς τό μέσον τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος στέκεται ὁ Ζεύς - περί τῆς θέσεως αὐτοῦ δέν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις - ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ἀόρατος εἰς τούς θνητούς, ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τά ἀετώματα τῆς Αἰγίνης, δεξιά δέ ὁ

Οἰνόμαος μέ τήν γυναῖκά του Στερόπην καί ἀριστερά ὁ Πέλοψ μέ τήν Ἱπποδάμειαν· κατόπιν ἔρχονται οἱ ἡνίοχοι, τά ἅρματα καί θεράποντες, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι καί μία θεραπαινίς τῆς Στερόπης, καί εἰς τάς γωνίας κεῖνται ἐξαπλωμένοι δύο ἄνδρες - οἱ δύο ποταμοί τῆς Ὀλυμπίας, κατά τήν πιθανήν ἑρμηνείαν τοῦ Παυσανίου, ἀριστερά ὁ Ἀλφειός καί δεξιά ὁ Κλάδεος (Παυσ. V. 10, 7). Ἱστορία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης, ὑπό Χρ. Τσούντα.

13. Ὁ βασιλεύς τῆς Πίσης Οἰνόμαος, μόλις ὁρμᾶ εἰς τό στάδιον, ἀνατρέπεται καί φονεύεται κατά τήν πτῶσίν του. Ἡ σκηνή αὕτη εἰκονίζεται ἐπί τῆς Λάρνακος τοῦ Κυψέλου (Παυσ. V. 17, 4). Πρβλ. Φιλόστρ. Εἰκόν. Ι, 17 30. (Μυθολογία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὑπό P. Decharme).

14. Ὁ ναός τοῦ Ἀφεσίου Διός, εἰς τά Μέγαρα, ἔκειτο ἱκανῶς μακράν τῆς πόλεως πρός τάς Σκιρωνίδας πέτρας, ὡς ἐλέγοντο ἀπότομοι βράχοι ἐπί τῶν παραλίων τῆς Μεγαρίδος χώρας, περίφημοι καί φοβεραί παρά τοῖς ἀρχαίοις διά τήν ἐν αὐτοῖς διατριβήν τοῦ λῃστοῦ Σκείρωνος. Ὁ λῃστής οὗτος, βιάζων τούς ἐκεῖ διαβαίνοντας νά νίπτουν τούς πόδας του, ἐκρήμνιζεν αὐτούς εἰς τήν θάλασσαν, μέχρις ὅτου διαβάς ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο ὁ Θησεύς, τόν ἐφόνευσε κατά τόν ἴδιον τρόπον.

15. Ἀφέσιος, ἐπίκλησις τοῦ Διός εἰς τά Μέγαρα, διαφόρως ἑρμηνευομένη ὑπό τῶν νεωτέρων. Πιθανῶς σημαίνει τόν δίδοντα εὔπλοιαν εἰς τούς ναυτικούς. Ὡς Ἀφέσιος ἐτιμᾶτο ὁ Ζεύς καί ἐν Ἄργει, ὅπου ὑπῆρχε παράδοσις ὅτι τό ἱερόν του ἵδρυσεν ὁ Δευκαλίων πρός ἀνάμνησιν τῆς ἀφέσεώς του ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ.

16. Ἀποκαλεῖται **Αἰθήρ** ὁ Ζεύς, ἐπειδή ἐθεωρεῖτο κατοικία του τό στρῶμα τοῦ αἰθέρος, τό κείμενον ἄνωθεν τῆς χαμηλῆς καί παχείας γηίνης ἀτμοσφαίρας τῆς συχνάκις σκιαζομένης ὑπό τῶν νεφῶν καί ταρασσομένης ὑπό τῶν καταιγίδων. Ὁμιλῶν ὁ Ὅμηρος περί τοῦ Διός εἰς τήν Ἰλιάδα (Β 412) λέγει: "*Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων*".

17. Βιργιλίου Γεωργραφικά, ΙΙ, 325 - 345. Ὡραίαν ποιητική μετάφρασιν τῆς ἀνωτέρω περιγραφῆς τοῦ λατίνου ποιητοῦ μᾶς δίδει ὁ Κ. Θεοτόκης, ἔχουσαν οὕτως:

"Ἡ ἄνοιξι ξεχωριστά στές φυλλωσιές τῶν δένδρων, ἡ ἄνοιξι εἶναι χρήσιμη στό λόγγο. Ἡ γῆς φουσκώνει τήν ἄνοιξι καί ἀποζητᾶ τούς σπόρους πού βλητρόνουν. Τότες ὁ παντοδύναμος Αἰθέρας, ὁ πατέρας, στόν κόρφο τῆς χαιράμενης συμβίας του κατεβαίνει μέ τές βροχές τές καρπερές, καί θρέφει κάθε βλάστα, ὁ μέγας πού ἀνταμώνεται, μέ τό κορμί τό μέγα.

Καί τότες ἀπό τά πουλιά τά λάλα ἀχολογᾶνε τά ξακρισμένα τά βεργά καί τά κοπάδια τότες τήν Ἀφροδίτη ἀποζητοῦν στές διορισμένες μέρες. Γεννοβολᾶ τό θρεπτικό χωράφι, καί στές αὖρες τές χλιαρές τοῦ Ζέφυρου τόν κόρφο ἡ γῆς ἀνοίγει, χυμός καινούργιος περισσός εἶνε σέ κάθε δένδρο, στές νέες λιακάδες ἄφοβα μπιστεύονται τά φύτρα, δέν τρέμει τό ἀμπελόκλαρο μήν ὁ νοτιᾶς φυσήσει, ἤ τές βροχάδες ποῦ ὁδηγοῦν στόν οὐρανό βορειάδες, τρανοί, ἀλλά μάτια ξεπετᾶ κι' ἀνοίγει ὅλα τά φύλλα.

Λέγω πῶς δέν ἀνάφαναν στήν πρώτη ἀρχή τοῦ κόσμου, ποῦ ἐγένοτουν, ἀλλοιώτικες ἡμέρες καί δέν εἶχαν. Ἄλλη σειρά. Ἦταν ἄνοιξι· τήν ἄνοιξι ἡ μεγάλη σφαῖρα ἐχαιρότουν, τές πνοές τές κρύες ἀντικρατοῦσαν οἱ Εὖροι, σάν ἐρούφηξαν τό φῶς τά ζᾶ τά πρῶτα, καί τῶν ἀνθρώπων πρόβαλε τό χωματένιο γένος. Ἀπό τή γῆς τή χώριση τήν κεφαλή καί τἄστρα. Στούς οὐρανούς ἐρρίχτηκαν καί τά θεριά στούς λόγγους.

Δέ θά μποροῦσαν τἀπαλά φυτάρια νά βαστάξουν. Τούς κόπους τους τούς τωρινούς, ἄν δέν ἐρχότουν τόσος. Ἀναπαμός ἀνάμεσα στό κρύο καί στήν κάψα, κ' ἡ καλωσύνη τ' οὐρανοῦ τή γῆς δέν περικλειοῦσε".

18. Ἴδε κεφάλαιον περί Διονύσου.

19. Fr. 108, ed. Ahrens.

20. Ἐν Λειβαδείᾳ ἐκαλεῖτο Ζεύς "Τροφώνιος" (Στράβων Θ. 414: "Λεβάδεια δ' ἐστίν, ὅπου Διός Τροφωνίου μαντεῖον ἵδρυται" (Τ. Λίβ. 45, 27).

21."Δώτωρ ἐάων", δωτήρ ἀγαθῶν (Καλλιμ. Ὕμνος εἰς Δία, 91).

22. "Ἐπικάρπιος Ζεύς ἐν Εὐβοίᾳ", καθ' Ἡσύχιον.

23. "Μηλώσιος", προστάτης τῶν ἐκ βλαστήσεως τρεφομένων προβάτων.

24. "Μόριος", προστάτης τῶν ἐλαιῶν.

25. "Συκάσιος" "καθάρσιος", ἐπειδή τά σῦκα μετεχειρίζοντο ἐν καθαρσίοις.

26. "...... ἐπίκειται δέ αὐτῷ (τῷ Διί) καί ἐπί τῇ κεφαλῇ στέφανος, ἄνθη τά ἠρινά". (Παυσ. 22 V, 5).

27. Τό ὄνομα Νάϊος ἔλαβεν ὁ Ζεύς, ὡς θεός τῆς γονιμοποιοῦ ὑγρασίας, ἐξ ἀρχαίου θεοῦ τῶν πηγῶν ἐν Δωδώνῃ, τόν ὁποῖον καί ἀντικατέστησε. Πρός τιμήν του ἐτελοῦντο τά Νᾶα ἤ Νάϊα, τήν τέλεσιν τῶν ὁποίων ἐπιβεβαιοῦν ἐπιγραφαί (Καραπ. σ. 157), εἰς πλείστας τῶν ὁποίων μνημονεύονται ἀγωνοθέται, εἰς μίαν δέ καί ναΐναρχος, ἤτοι ἀνώτατος ἐπί τῶν θυσιῶν ἱερεύς (Καραπ. πίν. Κ.Θ. ἀρ.3). Ἄν κατά τήν τέλεσιν τῶν Ναΐων διεξήγοντο καί ποιητικοί ἀγῶνες, τοῦτο δέν δύναται νά συναχθῇ ἐκ τῆς μοναδικῆς ἐπιγραφῆς: "Τεμψικλῆς Διί Ναΐῳ ῥαψῳδός ἀνέθηκε" (Καραπ. πίν. Κ. Γ. ἀριθ. 2).

28. **Τό Μαντεῖον τῆς Δωδώνης** ἔκειτο πλησίον τῆς Δωδώνης, ἀρχαιοτάτης πόλεως τῆς Ἠπείρου, πρότερον μέν ἐπί τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν (ἐξ οὗ οἱ τραγικοί καί ὁ Πίνδαρος "Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τήν Δωδώνην", Στράβ. 328), ἔπειτα δέ τῆς τῶν Μολοσσῶν (τῆς Ἑλλοπίας καί Μολοσσίας), εἰς τούς πρόποδας τοῦ ὄρους Τομάρου, ἤ Τμάρου, τοῦ σήμερον Ὀλύτσικα καλουμένου.

Καί σήμερον ἀκόμη σῴζονται ἐμφανῆ ἐρείπια σημαντικῶν πολυγωνικῶν τειχῶν τῆς παλαιοτάτης Μυκηναϊκῆς ταύτης πόλεως, τήν ὁποίαν ἀναφέρει καί ὁ Ἡσίοδος μαζί μέ τό ἐν αὐτῇ χρηστήριον· ὀνομάζεται δέ, σήμερον, ἡ θέσις Παλαιόκαστρον ἕνεκα τῶν ἐρειπίων τούτων.

Μέχρι τοῦ 1876 ἦταν ἄγνωστος καί ἡ τοποθεσία τῆς Δωδώνης καί τοῦ Μαντείου αὐτῆς. Πλεῖσται εἰκασίαι, μέχρι τότε, ὑπό πολλῶν προσεβλήθησαν ἐπί τῇ βάσει τῶν ἀρχαίων μαρτυριῶν καί ἰδίως τοῦ Στράβωνος ἄνευ θετικοῦ ἀποτελέσματος. Μόνον ὁ Ἄγγλος Λίκολν, περιηγηθείς τήν Ἤπειρον τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1823, καθώρισε τήν θέσιν τῆς Δωδώνης ἐκεῖ ἔνθα ἀργότερον τήν ἀνεῦρεν ὁ Κ.Καραπάνος.

Πράγματι, τό 1878 ὁ φιλάρχαιος ἐκεῖνος ἕλλην πολιτευτής ἐνήργησεν, ἀδείᾳ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, ἀνασκαφάς, διά τῶν ὁποίων ἐπεβεβαιώθησαν τά ὑπό τοῦ Στράβωνος γραφόμενα, ὅτι ἡ Δωδώνη ἔκειτο ἐπί κοιλάδος εἰς τούς πρόποδας τοῦ Τομάρου καί ἐδικαιώθη ὁ Ὅμηρος, ἀποκαλῶν ταύτην "δυσχείμερον", διότι ἡ κοιλάς αὕτη, κειμένη 500 μέτρα ὑπέρ τήν θάλασσαν καί περιβαλλομένη πανταχόθεν ὑπό χιονοσκεπῶν, κατά τό πλεῖστον τοῦ ἔτους, ὀρέων, εἶναι τῷ ὄντι ἐκτεθειμένη εἰς βαρεῖς χειμῶνας.

Περί τῆς ἐτυμολογίας τῆς Δωδώνης καί Δώδων, ὡς ἀπαντᾷ παρά ποιηταῖς, ὑπάρχουν πολλαί καί ἀντιφατικαί ἐξηγήσεις. Οὕτω, κατά τόν Ἀπολλόδωρον (Στέφ. Βυζ. ἐν λ.), ἐκλήθη οὕτως "ὅτι δίδωσιν ὁ Ζεύς ἡμῖν τά

ἀγαθά". Κατ' ἄλλους, τό ὄνομα προέρχεται ἐκ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Δωδώνης ἤ ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἠπείρου Δώδωνος καί κατ' ἄλλους ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως "δωδώ", τῆς σημαινούσης τήν ὑπό τοῦ Διός γινομένην σύγκρουσιν τῶν νεφῶν, δηλαδή τό "μπουμπουνητό".

Πιθανωτέρα ὅμως φαίνεται ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ δίδωμι, "*ὅτι δίδωσι τά ἀγαθά ἡ γῆ αὕτη*", ἕνεκα τῆς εὐκαρπίας της καί τῶν καρπῶν τούς ὁποίους αἱ δρῦς τῆς Δωδώνης ἔδιδον εἰς τούς πρωτογόνους κατοίκους, ὡς ἀναφέρει ὁ λατῖνος ποιητής τῶν "Γεωργικῶν":

"Prima Ceres ferro mortalis ventere terram
instituit,cum iam glandes atque arbuta sacrae
deficerent silvae et victum Dodona negaret"

(Vergili Geografica, I, 147-149)

ἤτοι:

"Δίδαξε πρώτη τούς θνητούς ἡ Δήμητρα νά σκάφτουν
τή γῆς μέ σίδερο, ἅμα ποῦ κούμαρα καί βαλάνια
λιγόστεψαν σέ ἅγιο δρυμό κι' ἀρνήθηκε ἡ Δωδώνη θρόφιμα"

Τοῦτο προσεπικυροῦν καί τά ἀρχαῖα ὀνόματα Δωρίς, Δώς, Δωτή, Δώτιον πεδίον, δοθέντα εἰς γονίμους τόπους.

Ἐντός τοῦ παρακειμένου τῇ Δωδώνῃ ἀρχαίου ἐκ δρυῶν ἄλσους, ἔκειτο ὁ ναός τοῦ Δωδωναίου Διός, ὁ ὁποῖος ἐκτίσθη ἐνταῦθα κατά τινας μέν ὑπό τοῦ Δευκαλίωνος, εὐθύς μετά τόν κατακλυσμόν, κατ' ἄλλους δέ, (Στράβ. 3, 328 - Ὁμ. Ἰλ. ΙΙ 233) ὑπό τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν καί κατοίκησαν εἰς τό μέρος τοῦτο. Βραδύτερον, εἰς ἐποχήν ἡ ὁποία δέν δύναται νά προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς, ἡ ὁποία ὅμως φαίνεται μεταγενεστέρα τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων, ὁ Ζεύς διένειμε τό ἱερόν τῆς Δωδώνης μετ' ἄλλης θεότητος, τῆς Διώνης. Διώνη εἶναι τό θηλυκόν τοῦ Ζεύς, Διός, ὅπως καί εἰς τήν Λατινικήν ἡ λέξις Juno εἶναι τό θηλυκόν τοῦ Jovis. Ἡ θεά αὕτη φαίνεται ὅτι εἶχεν εἰς τήν Δωδώνην τήν ἰδιότητα, ἡ ὁποία ἀλλαχοῦ ἀποδίδεται εἰς τήν Ἥραν· εἶναι Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ, σύζυγος τοῦ Διός, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Θέτιδος κατά τήν Θεογονίαν, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης κατά τήν Ἰλιάδα καί μήτηρ τοῦ Διονύσου κατά τόν Εὐριπίδην. Ἡ λατρεία της ἐν Δωδώνῃ μετά τοῦ Διός μαρτυρεῖται ἔκ τινος ἠπειρωτικοῦ νομίσματος, φέροντος τάς κεφαλάς τοῦ Διός καί τῆς Διώνης, ἡνωμένας ἐντός τοῦ αὐτοῦ πλαισίου· ὁ πρῶτος εἶναι ἐστεμμένος μέ τά φύλλα τῆς ἀφιερωθείσης αὐτῷ δρυός, ἡ δέ Διώνη φέρει τό διάδημα καί τόν πέπλον, τά ὁποῖα εἶναι τά σύμβολα τῆς οὐρανίας βασιλείας της καί τῆς θείας ἑνώσεώς της. (Εἰκ. 6).

Ἀκριβῶς πρό τοῦ ναοῦ τούτου ἱδρύθη τό Μαντεῖον τῆς Δωδώνης ὑπό τινος ἱερείας, ἡ ὁποία ἡρπάγη ἐκ Θηβῶν ὑπό Φοινίκων καί ἐπωλήθη εἰς Ἤπειρον, κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου (ΙΙ, 54): "Διά τά μαντεῖα τώρα, τό ἕνα πού εἶναι εἰς τήν Ἑλλάδα καί τό ἄλλο πού εἶναι εἰς τήν Λιβύην, νά τί διηγοῦνται οἱ Αἰγύπτιοι. Μοῦ ἔλεγαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Διός τῶν Θηβῶν ὅτι, οἱ Φοίνικες ἀπήγαγαν ἀπό τάς Θήβας δύο γυναῖκας, ἱερείας, καί ὅτι τήν μίαν ἔμαθαν, ὅτι τήν ἐπώλησαν εἰς τήν Λιβύην καί τήν ἄλλην εἰς τούς Ἕλληνας. Καί ὅτι αὐταί αἱ γυναῖκες πρῶται ἵδρυσαν τά μαντεῖα πού ὑπάρχουν εἰς τάς χώρας αὐτάς πού ἀνέφερα. Καί ὅταν τούς ἐρώτησα ἐγώ, ἀπό ποῦ τό ἐξακρίβωσαν τοῦτο τόσο καλά

καί τό ἀναφέρουν, ἀπήντησαν εἰς τήν ἐρώτησίν μου ὅτι, ἔφαγαν τόν τόπο νά τάς εὕρουν αὐτάς τάς γυναῖκας· καί δέν κατώρθωσαν μέν νά τάς ἀνακαλύψουν, ὅτι ὅμως ἀργότερα, ἔλαβον περί αὐτῶν αὐτάς τάς πληροφορίας, πού μοῦ ἔδωσαν ἐμένα. Αὐτά λοιπόν μοῦ ἔλεγαν οἱ ἱερεῖς τῶν Θηβῶν".

Τό ἀρχαῖον κείμενον ἔχει ὡς ἑξῆς: "*Χρηστηρίων δέ περί τοῦ τε ἐν Ἕλλησι καί τοῦ ἐν Λιβύῃ τόνδε Αἰγύπτιοι λόγον λέγουσι: ἔφασαν οἱ ἱρέες τοῦ Θηβαιέος Διός δύο γυναῖκας ἱρείας ἐκ Θηβέων ἐξαχθῆναι ὑπό Φοινίκων, καί τήν μέν αὐτέων πυθέσθαι ἐς Λιβύην πρηθεῖσαν, τήν δέ εἰς τούς Ἕλληνας· ταύτας δέ τάς γυναῖκας εἶναι τάς ἱδρυσαμένας τά μαντήια πρώτας ἐν τοῖσι εἰρημένοισι ἔθνεσι. εἰρομένου δέ μευ, ὁκόθεν οὕτω ἀτρακέως ἐπιστάμενοι λέγουσι, ἔφασαν πρός ταῦτα ζήτησιν μεγάλην ἀπό σφέων γενέσθαι τῶν γυναικῶν τούτων, καί ἀνευρεῖν μέν σφέας οὐ δυνατοί γενέσθαι, πυθέσθαι δέ ὕστερον ταῦτα περί αὐτέων, τάπερ δή ἔλεγον. Ταῦτα μέν νῦν τῶν ἐν Θήβῃσι ἱρέων ἤκουον*".

Προσθέτει ὅμως ὁ ἐπισκεφθείς τήν Δωδώνην ἱστορικός ὅτι, καθ' ἅ οἱ ἱερεῖς καί αἱ ἱέρειαι τοῦ Δωδωναίου Διός τοῦ ἀφηγήθησαν, οὐχί ἱέρειαι ἀλλά δύο μέλαιναι περιστεραί ἔφυγον ἐκ τῶν Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου καί ἡ μέν μία ἔφθασεν εἰς Λιβύην καί διέταξε τούς Λίβυας νά κάμουν χρηστήριον τοῦ Ἄμμωνος Διός, ἡ δέ ἐλθοῦσα εἰς Δωδώνην ἐκάθησεν ἐπί φηγοῦ καί δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς εἶπεν, ὅτι ἐν τῇ φηγῷ ἐκείνῃ ἔπρεπε νά ἱδρυθῇ μαντεῖον τοῦ Διός, τό ὁποῖον καί ἵδρυσαν οἱ ἐπιχώριοι, θεωρήσαντες τοῦτο ὡς ἀπό θεοῦ ἀπαγγελλόμενον: ""Ἰδού τώρα τί λέγουν οἱ προφήτιδες τῆς Δωδώνης. Δύο μαῦραι περιστεραί, λέει, ἐπέταξαν ἀπό τάς Θήβας τῆς Αἰγύπτου· ἡ μία ἀπ' αὐτάς ἐπῆγε εἰς τήν Λιβύην καί ἡ ἄλλη εἰς τούς Δωδωναίους· ἐκάθησε αὐτή ἐπάνω εἰς μίαν φηγόν καί ὡμίλησε μέ φωνή ἀνθρωπίνην, ὅτι πρέπει εἰς τό μέρος αὐτό νά ἱδρύσουν μαντεῖον τοῦ Διός· καί ὅτι ἐκεῖνοι ἐνόμισαν, ὅτι αὐτό πού τούς παρήγγειλε ἦτο ἀπό τόν θεόν καί διά τοῦτο τό ἐξετέλεσαν. Καί ἡ περιστερά πού ἐπῆγε πρός τήν Λιβύην λέγουν ὅτι διέταξε τούς Λίβυας νά κάμουν μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος· καί εἶναι καί τοῦτο μαντεῖον τοῦ Διός. Αὐτά μοῦ τά εἶπαν αἱ ἱέρειαι τῆς Δωδώνης, τῶν ὁποίων ἡ πρεσβυτέρα ὠνομάζετο Προμένεια, ἡ νεωτέρα Τιμαρέτη καί ἡ νεωτέρα ὅλων Νικάνδρα· καί οἱ ἄλλοι Δωδωναῖοι πού ἦσαν εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱεροῦ, ἦσαν σύμφωνοι μέ αὐτάς".

Τό ἀρχαῖον κείμενον ἔχει οὕτω: "*τάδε δέ Δωδωναίων φασί αἱ προμάντιες· δύο πελειάδας μελαίνας ἐκ Θηβαίων τῶν Αἰπτιέων ἀναπταμένας τήν μέν αὐτέων ἐς Λιβύην, τήν δέ παρά σφέας ἐπικέσθαι. ἱζομένην δέ μιν ἐπί φηγόν αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηΐῃ, ὡς χρεόν εἴη μαντήΐον αὐτόθι Διός γενέσθαι, καί αὐτούς ὑπολαβεῖν θεῖον εἶναι τό ἐπαγγελλόμενον αὐτοῖσι καί σφέας ἐκ τούτου ποιῆσαι, τήν δέ ἐς τούς Λίβυας οἰχομένην πελειάδα λέγουσιν Ἄμμωνος χρηστήριον κελεῦσαι τούς Λίβυας ποιέειν· ἔστι δέ καί τοῦτο Διός. Δωδωναίων δέ αἱ ἱρεῖαι, τῶν τῇ πρεσβυτάτῃ οὔνομα ἦν Προμένεια, τῇ δέ μετά ταύτην Τιμαρέτη, τῇ δέ νεωτάτῃ Νικάνδρῃ, ἔλεγον ταῦτα· συνωμολόγεον δέ σφι καί οἱ ἄλλοι Δωδωναῖοι οἱ περί τό ἱρόν*". (Ἡρόδ. ΙΙ, 55).

Διηγούμενος τά ἀνωτέρω ὁ Ἡρόδοτος ἐπιλέγει (ΙΙ, 56): ""Ἐγώ ὅμως ἔχω περί τούτων ἄλλην γνώμην, τήν ἀκόλουθον. Ἐάν πράγματι οἱ Φοίνικες ἥρπασαν τάς ἱεράς γυναῖκας καί τήν μίαν τήν ἐπώλησαν εἰς τήν Λιβύην, καί τήν ἄλλην εἰς τήν Ἑλλάδα, ἐμένα μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτή ἡ γυναῖκα ἐπωλήθη εἰς τήν Θεσπρωτίαν τῆς σημερινῆς Ἑλ-

λάδος, πού ἡ ἴδια χώρα παλαιότερα ὠνομάζετο Πελασγία· καί ὕστερα σκλάβα εἰς ἐκεῖνο τό μέρος ἵδρυσε κάτω ἀπό μίαν φυσικήν φηγόν πού ἦτο ἐκεῖ, ἱερόν τοῦ Διός· φυσικόν ἦτο αὐτή πού ὑπηρετοῦσε εἰς ἱερόν τοῦ Διός εἰς τάς Θήβας νά μή τό λησμονήσῃ στόν τόπον πού ἦλθε. Καί κατόπιν, ὅταν ἔμαθε τήν ἑλληνικήν γλῶσσαν, ἵδρυσε ἕνα μαντεῖον".

Τό ἀρχαῖον κείμενον λέγει: *"ἐγώ δ' ἔχω περί αὐτέων γνώμην τήνδε. εἰ ἀληθέως οἱ Φοίνικες ἐξήγαγον τάς ἱράς γυναῖκας καί τήν μέν αὐτέων ἐς Λιβύην, τήν δέ ἐς τήν Ἑλλάδα ἀπέδοντο, δοκέει ἐμοί ἡ γυνή αὕτη τῆς νῦν Ἑλλάδος, πρότερον δέ Πελασγίης καλευμένης τῆς αὐτῆς ταύτης, πρηθῆναι ἐς Θεσπρωτούς· ἔπειτεν δουλεύουσα αὐτόθι ἱδρύσασθαι ὑπό φηγῷ πεφυκυΐῃ Διός ἱρόν, ὥσπερ, ἦν οἰκός ἀμφιπολεύουσαν ἐν Θήβῃσι Διός ἱρόν, ἔνθα ἀπίκετο ἐνθαῦτα μνήμην αὐτοῦ ἔχειν. ἐκ δέ τούτου χρηστήριον κατηγήσατο, ἐπεί τε συνέλαβε τήν Ἑλλάδα γλῶσσαν"*.

Τήν γνώμην ταύτην τοῦ Ἡροδότου ἐπανέλαβον σχεδόν ὅλοι οἱ μετέπειτα γράψαντες περί τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης.

Κατ' ἄλλην ὅμως παράδοσιν, τό χρηστήριον τοῦ Διός ὑπῆρχε προηγουμένως ἐν Θεσσαλίᾳ καί ἐκεῖθεν μετηνέχθη, κατά χρησμόν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς Δωδώνην. Σχετικῶς ἀναγιγνώσκομεν εἰς τόν Στράβωνα (Ζ, 329): "Κινέας δέ φησι πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ εἶναι καί φηγόν καί τό τοῦ Διός μαντεῖον εἰς Ἤπειρον μετενεχθῆναι Stefanus in Δωδώνη. Ἦν δέ πρότερον περί Σκοτοῦσσαν πόλιν τῆς Πελασγιώτιδος τό χρηστήριον· ἐμπρησθέντος δ' ὑπό τινων τοῦ δένδρου μετηνέχθη κατά χρησμόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δωδώνῃ. ἐχρησμώδει δ' οὐ διά λόγων, ἀλλά διά τινων συμβόλων, ὥπερ τό ἐν Λιβύῃ Ἀμμωνιακόν".

Τήν γνώμην ταύτην ἀναφέρει καί ὁ τῷ 1703 ἐκλεγείς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος εἰς τό ἐν Βενετίᾳ τῷ 1728 ἐκδοθέν ἔργον του "Γεωγραφία παλαιά καί νέα". Ἡ γνώμη ὅμως αὕτη ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη ἐξ ἐρευνῶν τοῦ Α.Σ.Ἀρβανιτοπούλου (Πρακτικά τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας 1914, σελ. 165 κέξ., 196 κέξ., 207 κέξ.), πόρισμα τῶν ὁποίων εἶναι ὅτι, οἱ ἐν Ἠπείρου εἰσβαλόντες εἰς τήν Θεσσαλίαν Πετθαλοί εἶχον ἤδη ἱδρύσει καθ' ὁδόν εἶδός τι "ὑποκαταστήματος" τοῦ ἱεροῦ καί μαντείου τῆς ἐν Ἠπείρῳ Δωδώνης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Περραιβῶν (τήν Θεσσαλικήν αὐτήν Δωδώνην, κειμένην εἰς τήν κοιλάδα τοῦ Τιταρησίου, νῦν Ἄνω Σαρανταπόρου, ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος - Ἰλ. Β, 750), κατόπιν δέ καί πλησίον τῆς Σκοτούσης, ἔνθα, εἰς ἀπόστασιν 15 σταδίων ἀπό τῆς πόλεως, ἀναφέρουν οἱ ἀρχαῖοι παλαιόν ἱερόν τοῦ "Φηγοναίου" Διός ἐπί τινος λόφου. Οἱ νεώτεροι φρονοῦν ὅτι, ἡ λατρεία τοῦ Δωδωναίου Διός καί ἡ ἵδρυσις ἱεροῦ αὐτοῦ ἐν κορμῷ φηγοῦ προῆλθον ἐκ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀπέδωσαν θείας δυνάμεις εἰς τήν φηγόν ὡς παρέχουσαν αὐτοῖς τάς βαλάνους πρός τροφήν. Οὕτως, εἰς τήν μυθολογίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος τοῦ Decharme (Μτφρ. Ἀδ. Ι. Ἀδαμαντίου) ἀναγιγνώσκομεν: "Τό προφητικόν δένδρον τῆς Δωδώνης εἶναι ἤδη γνωστόν εἰς τά πρόσωπα τῆς Ἰλιάδος (Ξ 327, Τ 296) καί εἰς τό ποίημα τοῦτο ἡ δρῦς εἶναι τό δένδρον τό ἀφιερωμένον εἰς τόν Δία (Ἰλ. Ε 693, Η 60). Εἶναι δ' αὕτη ἀρχαία παράδοσις, τήν ὁποίαν συναντῶμεν ἐν Ἰταλίᾳ ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ Ζεύς Fagniatis, καί ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἐπίσης εἰς τούς Κέλτας καί τούς Τεύτονας. Εἰς τήν Ἤπειρον, ἡ δρῦς τῆς Δωδώνης ἦτο ἡ δρῦς μέ τάς γλυκείας βαλάνους (φηγός), τῆς ὁποίας οἱ καρποί ἐνομίζοντο ἐκεῖ, ὡς καί

ἀλλαχοῦ, ὅτι ὑπῆρξαν ἡ τροφή τῶν πρώτων κατοίκων τῆς χώρας. Εἶναι λοιπόν πιθανόν ὅτι τό δένδρον τοῦτο, πρῶτος τροφοδότης τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἦτο ὑπό τήν ἰδιότητα ταύτην ἀφιερωμένον εἰς τόν θεόν, τόν πατέρα αὐτῆς.

Ἐν τούτοις, ἡ ἱερά δρῦς τοῦ Διός φαίνεται ὅτι εἶχε γενικωτέραν σημασίαν, καί εἶναι δύσκολον νά μή συσχετίσῃ κανείς αὐτήν τήν παράδοσιν μέ τήν τοῦ οὐρανίου δένδρου, κοινήν εἰς ὁλόκληρον τήν Ἀρίαν φυλήν. Τό δένδρον τοῦτο, κατά τόν Adalbert Kuhn, παριστᾷ τάς ζώνας τῶν νεφῶν, αἵτινες ἐκτείνονται καί διακλαδοῦνται ἐν τῷ οὐρανῷ, καί φαίνονται ὅτι καλύπτουν ὁλόκληρον τόν κόσμον μέ τούς εὐρεῖς κλάδους των. Εἰς τήν Βεδικήν μυθολογίαν ἔχει ὡς καρπόν τόν κεραυνόν, τοῦ ὁποίου ὁ διάπυρος κλάδος κλέπτεται ὑπό θείου πτηνοῦ κάι θυέλλης καί ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέρχεται ἡ βροντώδης φωνή τοῦ αἰγιόχου θεοῦ, κατώρθωσε νά ὑπαγορεύσῃ τήν ἰδέαν τῆς χρησμολόγου δυνάμεως τῆς δρυός τοῦ Διός".

Ὁ Kern ὅμως (Ἤπειρος, ἐφημερίς Ἰωαννίνων, ἀριθ. 2556) δυσκολεύεται νά παραδεχθῇ σχέσιν τοῦ ἰνδογερμανικοῦ τούτου μύθου τῆς λατρείας τοῦ Δωδωναίου Διός. Μᾶλλον, λέγει, πρέπει νά παραδεχθῶμεν ὅτι, εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐλατρεύετο πηγαῖός τις θεός, συνταυτισθείς ἀργότερον μέ τόν Πανελλήνιον Δία καί ἀποκληθείς Νάϊος.

Καί ὑπό πολλῶν ἄλλων νεωτέρων δίδεται ἡ ἑρμηνεία ὅτι, ἀρχικῶς ὁ Δωδωναῖος Ζεύς, "Ζεύς Νάϊος", ἦτο θεότης πηγαία, παλαιοτάτη καί τοπική, τιμωμένη εἰς τόν ἐν Δωδώνῃ ἄφθονον εἰς πηγάς καί δρῦς τόπον. Ἐπίσης, ἡ Διώνη ὑπῆρξε θεότης τῆς ὑγρᾶς φύσεως καί τῆς γεννητικῆς γονιμότητος, προσωποποίησις ἱερᾶς πηγῆς, ἡ ὁποία ἥνωνε τά ὕδατά της μετά τῆς προτέρας τῆς ὑπό τοῦ Διός προσωποποιηθείσης. Ἐντεῦθεν προέκυψε ἡ ἕνωσις τῶν θεοτήτων τούτων διά τοῦ "ἱεροῦ γάμου", ἡ ἀνάμειξις τῆς λατρείας τῶν περιστερῶν καί ἡ γέννησις τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τό Μαντεῖον τῆς Δωδώνης ἐθεωρεῖτο ὡς τό ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, ὑπέρ τό τῶν Δελφῶν, καί ὡς ἔχον τήν δευτέραν ἐν τῷ ἑλληνικῷ κόσμῳ μετά τοῦτο θέσιν. Πράγματι, ἐκ τῶν ἀρχαίων πηγῶν καί ἐκ τῶν εὑρημάτων τοῦ Κ. Καραπάνου προκύπτει ὅτι τό Μαντεῖον τοῦτο ἦτο ἤδη κατά τήν Μυκηναϊκήν περίοδον (1.500 - 1.000 π.χ.). Οὕτως, ὁ Ἀχιλλεύς ἐκτελῶν ἱεροτελεστικῶς τήν εὐλαβεστάτην τῶν σπονδῶν καί ὑψώνων τούς ὀφθαλμούς πρός τόν οὐρανόν, ἀπευθύνει ταύτην τήν θερμήν εὐχήν εἰς τόν Δωδωναῖον Δία (Ὁμ. Ἰλ. ΙΙ 233 - 235):

"Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικέ, τηλόθι ναίων, Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου, ἀμφί δέ Σελλοί σοί ναίουσ' ὑποφῆται, ἀντιπόδοτες, χαμαιεῦναι".

ἤτοι:

"Δία, Θεέ Πελασγικέ, προστάτη σ' τήν Δωδώνην πέρα τήν κακοχείμωνη, ὅπου ἀπό σέ προσφέρουν οἱ ἄλουτοι, χαμόκοιτοι Σελλοί ῥήματα θεῖα".

Ἀναλόγους πληροφορίας μᾶς δίδει ὁ ἴδιος ἐπικός ποιητής καί εἰς τήν Ὀδύσσειαν (Ξ 327-330):

"Τόν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυός ὑψικόμοιο Διός βουλήν ἐπακούσῃ, ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, ἤδη δήν ἀπεών, ἤ ἀμφαδόν ἠέ κρυφηδόν".

ἤτοι:

"Καί στήν Δωδώνην ἔλεγεν ὅτ' εἶχε αὐτός περάσει, ἀπ' τοῦ Θεοῦ τό ὑψηλό δρῦ τό θέλημα τοῦ Δία ν' ἀκούσῃ, ἄν ὁλοφάνερα ἤ ἀπόκρυφα θά γύρῃ, τόσους ἀφοῦ ἔλειψε

καιρούς, εἰς τήν παχειάν Ἰθάκη".

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς δηλοῦται ὅτι τό μαντεῖον τῆς Δωδώνης ἦταν ἤδη ἐν πλήρει ἀκμῇ καί ἐνεργείᾳ κατά τήν ὁμηρικήν ἐποχήν. Ὅτι δέ τό μαντεῖον τοῦτο ἦταν παλαιότατον τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἀποδεικνύεται καί ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὅν ἐδίδοντο εἰς αὐτό αἱ μαντεῖαι· ἡ "βουλή" δηλ. τοῦ Διός ἐξήγετο ἐκ τῆς "ὑψικόμου δρυός", ἤ φηγοῦ, δένδρου ἱεροῦ τοῦ θεοῦ τούτου. Ὁ Αἰσχύλος ἀναγράφει εἰς τόν Προμηθέα οὐχί μίαν, ἀλλά περισσοτέρας δρῦς, τάς ὁποίας χαρακτηρίζει ὡς "προσηγόρους", ἤτοι ὡς ἐκπεμπούσας φωνήν καί προσφωνούσας τόν ἐρωτῶντα διά τοῦ ἤχου τῶν φύλλων αὐτῆς. Ἐπίσης, ὁ Σοφοκλῆς εἰς τάς "Τριχινίας" ἀναφέρει μίαν δρῦν, τήν ὁποίαν ὀνομάζει "πολύγλωσσον", κειμένην ἐντός ἄλσους, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγράφοντο τά μαντεύματα ὑπό τῶν ὀρεσιβίων καί "χαμαικοιτῶν" Σελλῶν, ὁ δέ Πλάτων ῥητῶς λέγει ἐν "Φαίδρῳ", ὅτι οἱ πρῶτοι μαντικοί λόγοι ἐν τῷ κόσμῳ ἐδόθησαν ἐκ τῆς δρυός, τῆς ὑπαρχούσης ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Δωδωναίου Διός.

Ἐάν ἡ δρῦς τῆς Δωδώνης ἦτο ὄργανον τοῦ λόγου τοῦ Διός, ἡ γλῶσσα αὕτη, ἀσαφῶς ἐκφραζομένη εἰς τήν μυστηριώδη βοήν τοῦ ἱεροῦ φυλλώματος, εἶχεν ἀνάγκην ἑρμηνείας. Διερμηνεῖς τοῦ θεοῦ ἦσαν ἱερεῖς, οἵτινες καί μόνοι ἠδύναντο νά ἑρμηνεύουν τούς ἤχους καί ψιθύρους τῆς ἱερᾶς δρυός. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι καλοῦνται ὑπό τοῦ Ὁμήρου Τόμουροι ἤ τομοῦροι ἤ ὑποφῆται, τούς ὁποίους ὁ Στράβων (Ζ, 328) ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ Τομάρ-ουροι, οἱ φύλακες τοῦ ὄρους Τομάρου ἤ Τμάρου. Ἐπίσης, καλοῦνται οὗτοι καί Σελλοί ἤ Ἑλλοί, τῶν ὁποίων τό ὄνομα εἶναι ἀναμφιβόλως τό ὄνομα τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Ἑλλοπίας. Οἱ Σελλοί, περί τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ἐλάχισται πληροφορίαι, φαίνεται ὅτι ἐπεδόθησαν εἰς πράξεις ἀσκητισμοῦ, τοῦ ὁποίου οὐδέν σχεδόν ἴχνος ἀπαντᾷ βραδύτερον εἰς τήν ἑλληνικήν λατρείαν. Ἀντί ἄλλης στρωμνῆς εἶχον τήν σκληράν γῆν, παρημέλουν δέ καί αὐτάς ἀκόμη τάς ἀναγκαιοτάτας φροντίδας διά τό σῶμα των. Οὕτως, ὁ Ὅμηρος τούς ἀποκαλεῖ "ἀνιπτόποδας" καί "χαμαιεύνας", οἱ δέ λοιποί ποιηταί "γηλεχέας" καί "χαμαικοίτας".

Ἀλλά τά μαντεύματα τοῦ Διός δέν ἔδιδε μόνον ἡ δρῦς, ἀλλά καί αἱ "πέλειαι", ἤτοι αἱ περιστεραί, ἐξ ὧν, καθημένων ἐπί τῶν κλάδων τῆς δρυός, ἐξήγοντο ἐπίσης οἱ χρησμοί. Οἱ χρησμοί ὅμως ἐκ τῶν πελειῶν ἐδίδοντο ὑπό ἱερειῶν, αἵτινες ὑπό μέν τοῦ Ἡροδότου ονομάζονται "προμάντιδες", ὑπό δέ τοῦ Στράβωνος "γραῖαι" καί ὑπό τοῦ Παυσανίου "Πέλειαι". Ἡ λέξις πελία, ἥτις εἰς τήν διάλεκτον τῆς Θεσπρώτιδος ἐσήμαινε "γραῖαν", δηλοῖ ὅτι κατ' ἀρχήν εἰς τάς πρεσβυτέρας γυναῖκας τῶν Πελασγικῶν φυλῶν τῆς Ἠπείρου ἀνετίθεντο τά ἱερατικά καθήκοντα. Ἀλλ' ἡ ταυτότης τῆς λέξεως ταύτης μετ' ἐκείνης, ἥτις εἰς τήν ἑλληνικήν σημαίνει περιστεράν (πέλεια), ἔθετε τάς ἱερείας ταύτας εἰς μυστικήν σχέσιν μέ τά ἱερά πτηνά τοῦ θεοῦ καί ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως ἡ ἀρχή τοῦ μύθου, διά τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρόδοτος, κατά τήν μαρτυρίαν τῶν τριῶν προφητίδων τῆς Δωδώνης, ἐξηγεῖ τήν ἵδρυσιν τοῦ μαντείου. Σχετικῶς μέ τά ἀνωτέρω ἀναγιγνώσκομεν εἰς τόν Στράβωνα (Ζ, 329): "*Ἴσως δέ τινα πτῆσιν αἱ τρεῖς περιστεραί ἐπέτοντο ἐξαίρετον, ἐκ αἱ ἱέρειαι παρατηρούμεναι προεθέσπιζον. Φασίν δέ κατά τήν Μολοττῶν καί Θεσπρωτῶν γλῶττας τάς γραίας πελίας καλεῖσθαι καί τούς γέροντας πελίους· καί ἴσως οὐκ ὄρνεα ἦσαν αἱ θρυλλούμεναι πελειάδες, ἀλλά γυναῖκες γραῖαι τρεῖς περί τό ἱερόν σχολιάζουσαι*".

Αἱ Πέλειαι ἱέρειαι ἤ προφήτιδες, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ὅτι προσετέθησαν ὅταν ἀνεφάνη ἡ λατρεία τῆς Διώνης καί ἦσαν κατά τούς χρόνους τοῦ Ἡροδότου τρεῖς, ἦγον ἐπίσης βίον ἁγνόν καί ἀσκητικόν. Σχετικῶς ὁ Στράβων (Ζ, 329) γράφει: "*Κατ' ἀρχάς μέν οὖν ἄνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες· καί τοῦτ' ἴσως καί ὁ ποιητής (ὁ Ὅμηρος) ἐμφαίνει ὑποφήτας γάρ καλεῖ, ἐν οἷς τάττοιντο κἄν οἱ προφῆται· ὕστερον δέ ἀπεδείχθησαν τρεῖς γραῖαι, ἐπειδή καί σύνναος τῷ Διΐ προσαπεδείχθη καί ἡ Διώνη*".

Ὅπως λοιπόν ἐν Δωδώνῃ ἐλατρεύοντο ὁ Ζεύς καί ἡ Διώνη, οὕτως ἐξυπηρέτουν τά τῶν ἱεροτελεστιῶν καί μαντευμάτων δύο σωματεῖα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀφ' ἑνός μέν τό τῶν Σελλῶν ὑποφητῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ τό τῶν τελειῶν ἱερειῶν ἤ προφητίδων. Τά ἱερατικά ταῦτα σωματεῖα διῆγον, ὡς εἴδομεν, ἀσκητισμόν ἀπολύτου σκληραγωγίας, ὡς τήν ἀνιπτοποδίαν καί χαμαιεύνειαν, πρός καταπολέμησιν τῶν σωματικῶν ὁρμῶν, διότι, ὡς λέγει καί ὁ Εὐριπίδης, "*ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ εὕδουσι πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσι πόδας*".

Τά ὑπάρχοντα ἐρείπια καί τά εὑρήματα τοῦ Κ. Καραπάνου μαρτυροῦν τήν σπουδαιότητα καί δικαιολογοῦν τήν φήμην τοῦ Μαντείου τῆς Δωδώνης κατά τήν ἀρχαιότητα. Ἐν ταῖς εὑρεθείσαις ἐπιγραφαῖς ἀναγράφονται τά ὀνόματα μεγάλων ἑλληνικῶν πόλεων, ὡς τῆς Κερκύρας καί τοῦ Τάραντος, ἰδιωτῶν πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος προσερχομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, πάσης τάξεως καί ἐπαγγέλματος, ἐρχομένων νά ἐρωτήσουν τό μαντεῖον. Εἰς τό Μαντεῖον τοῦτο ἀπηυθύνθη ὁ βασιλεύς τοῦ Ἄργους Ἴναχος πρός διασάφησιν τῶν ὀνείρων τῆς θυγατρός του Ἰοῦς, τῆς ὁποίας τό Μαντεῖον προεῖπε τούς μέ τόν Δία ἔρωτάς της. Αὐτό ἠρώτησεν ὁ Ἡρακλῆς διά τήν ἔκβασιν τῶν ἄθλων του. Εἰς αὐτό κατέφυγεν ὁ υἱός τοῦ Φρίξου Ἄργος διά νά προμηθευθῇ ἐκ Δωδωναίας δρυός τήν τρόπιν τοῦ πλοίου τῶν Ἀργοναυτῶν. Πρός αὐτό ἀπετάθη ὁ Κρέων κατά τόν πόλεμον τῶν Ἑπτά ἐπί Θήβας πρός διάσωσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Μενοικέως. Τό Μαντεῖον τῆς Δωδώνης συνεβουλεύθησαν καί ὁ Ὀρέστης, οἱ υἱοί τοῦ Ἀχιλλέως Πύρρος καί Νεοπτόλεμος, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ὀδυσσεύς καί ὁ Αἰνείας. Καί ξένοι ἡγεμόνες, ὡς ὁ Κροῖσος (Ἡρόδ. Α. 46), ἐπεσκέφθησαν καί ἠρώτησαν αὐτό. Τέλος, καί θεοί δέν ἀπηξίωσαν νά τό συμβουλευθοῦν, διότι καί ὁ Βάκχος προσῆλθεν εἰς αὐτό ζητῶν τό ἀπολεσθέν λογικόν του.

Κατά τάς ἀνασκαφάς εὑρέθησαν ἀρκεταί ἐρωτήσεις τῶν προσερχομένων πρός τούς ἱερεῖς καί τάς ἱερείας τοῦ Μαντείου, ἐγκεχαραγμέναι ἐπί μολυβδίνων πλακῶν, ἀποκειμένων ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀνάλογοι πρός τούς ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Δήμητρος ἐν Κνίδῳ εὑρεθέντας "καταδέσμους". Εἶναι δέ πολύ περίεργοι πολλαί τῶν ἐρωτήσεων τούτων. Οὕτως, ἐρωτᾷ τις ἐάν θά ἐπιτύχουν αἱ ἐμπορικαί ἐπιχειρήσεις· ποιμήν τις ἐρωτᾷ ἄν θά προκόψουν τά πρόβατα κατ' ἐκεῖνο τό ἔτος· γυνή τις ἐρωτᾷ τί πρέπει νά κάμῃ διά νά ἰαθῇ ἀπό τήν νόσον της· ἄλλος ἐρωτᾷ ἄν τοῦ εἶναι συμφερώτερον νά μείνῃ ὁ ἴδιος, εἰς τήν οἰκίαν του ἤ νά τήν ἐνοικιάσῃ· οἱ Κερκυραῖοι ἐρωτοῦν τίνα θεόν πρέπει νά λατρεύουν διά νά ἔχουν ὁμόνοιαν· ὁ Εὔανδρος καί ἡ σύζυγός του ἐρωτοῦν τίνα θεόν πρέπει νά λατρεύουν διά νά εὐτυχοῦν.

Δυστυχῶς, οὐδεμία ἀπάντησις ἐπί τῶν ἐρωτήσεων εὑρέθη.

Χρησμοί τοῦ Δωδωναίου Μαντείου ἐλάχιστοι διεσώθησαν. Ἀρχαιότερος θεωρεῖται ὁ ὑπό τοῦ Παυσανίου μνημονευόμενος, τόν ὁποῖον ἔλαβεν ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Χαόνων Φαεννίς, ἐρωτήσασα περί τῆς ἡλικίας πρός ἐξέλεγξιν τῶν χρησμῶν:

"Ζεύς ἦν, Ζεύς ἐστίν, Ζεύς ἔσεται· ὦ μεγάλε Ζεῦ!
Γᾶ καρπούς ἀνίει, διό κλῄζετε Ματέρα γαῖαν".

Γνωστός εἶναι ἐπίσης καί ἕτερος χρησμός, ἀναφερόμενος εἰς τόν βασιλέα τῆς Ἠπείρου Ἀλέξανδρον καί λέγων εἰς αὐτόν "φυλάττεσθαι τόν Ἀχέρονα καί τήν Πανδοσίαν".

Ἐκτός τῆς δρυός, ἐκ τοῦ ψιθυρίσματος τῶν φύλλων τῆς ὁποίας ἐμαντεύοντο οἱ ὑποφῆται, καί τῶν πελειῶν, ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ὁποίων προεθέσπιζον αἱ προφήτιδες, ἐχρησιμοποιοῦντο καί ἄλλα μέσα πρός ἐξήγησιν τῶν Βουλῶν τοῦ Δωδωναίου Διός. Οὕτως, ὑπῆρχε τό "χαλκεῖον", τό ὁποῖον, κατά τόν Στράβωνα (Ζ, 329), ἦταν χαλκοῦς λέβης ἀνηρτημένος ἐν τῷ ἱερῷ· τούτου ὑπερέκειτο ἀνδριάς κρατῶν μάστιγα, ἀνάθημα τῶν Κερκυραίων, ἡ ὁποία ἦταν ἁλυσιδωτή ἀπολήγουσα εἰς ἀστραγάλους. Αἰωρουμένη ἡ μάστιξ αὕτη ὑπό τοῦ ἀνέμου προσέπιπτεν ἐπί τοῦ χαλκείου προξενοῦσα ἤχους, διά τῶν ὁποίων οἱ ἱερεῖς ἐχρησμοδότουν. Ἐντεῦθεν καί αἱ παροιμίαι "Δωδωναῖον χαλκεῖον" καί "Κερκυραίων μάστιξ", λεγόμεναι ἐπί τῶν φλυαρούντων καί ἀσυνάρτητα λεγόντων. Ἐπίσης, κατά τόν Πλίνιον (Hist. Nat. II, 183), ὑπῆρχε καί ἡ πηγής τοῦ Διός (fons Jovis), διά τοῦ κελαρύσματος τῆς ὁποίας ἐμαντεύοντο οἱ τόμουροι καί αἱ Πέλειαι. Τέλος, ὁ Κικέρων (De devinatione 1) ἀναφέρει τήν χρῆσιν καί τῆς κληρομαντείας.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν ἠλάττωσεν ὁπωσδήποτε τήν φήμην τοῦ Μαντείου τῆς Δωδώνης, μολονότι οἱ ἱερεῖς του τά πάντα ἐμηχανεύθησαν διά νά διατηρήσουν τήν παλαιάν του εὔκλειαν. Κατά τινα παράδοσιν, ἡ παρακμή τοῦ Μαντείου τούτου ἤρχισεν ἀφ' ὅτου τοῦτο συνεβούλευσεν εἰς τούς Ἀθηναίους τήν εἰς Σικελίαν ἀτυχῆ ἐκστρατείαν, ἄν καί οἱ ἱερεῖς ἀπέδωσαν τήν συμφοράν εἰς τήν παρανόησιν τοῦ χρησμοῦ.

Τό καίριον ὅμως πλῆγμα κατά τοῦ Μαντείου τῆς Δωδώνης ἐπέφερεν ὁ στρατηγός τῶν Αἰτωλῶν Δωρίμαχος, ὁ ὁποῖος ἐκδικούμενος τούς Ἠπειρώτας, ὡς συμμαχήσαντας μετά τῶν Μακεδόνων καί Ἀχαιῶν, κατά τό 221 π.Χ., "τό περί Δωδώνην ἱερόν τάς τε στοάς ἐνέπρησε, κατέσκαψε δέ καί τήν ἱεράν οἰκίαν" (Πολύβ. Δ. 67). Τό ἔργον αὐτοῦ συνεπλήρωσε βραδύτερον ὁ Αἰμίλιος Παῦλος (168 π.Χ.) καί οἱ Θρᾷκες (88 π.Χ.), τούς ὁποίους ἀπέστειλεν ὁ Μιθριδάτης κατά τῶν Ἠπειρωτῶν, πολεμῶν τούς Ρωμαίους (Δίων Κάσιος 30). Οὕτω λοιπόν κατά τόν Α αἰῶνα, ὡς ἀναφέρει ὁ Στράβων (Ζ, 7), "ἐκλέλοιπε τό ἐν Δωδώνῃ Μαντεῖον". Μόλις ὅμως οἱ Ἠπειρῶται ἀνέλαβαν ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων καταστροφῶν, ἐπανίδρυσαν τό Μαντεῖον των. Τό νέον Μαντεῖον ἔμεινε μέχρι τοῦ Δ αἰῶνος μ.Χ., ὁπότε ὁ Χριστιανισμός, χάρις εἰς τόν Μ.Κωνσταντῖνον, ἔγινεν ἐπίσημος θρησκεία τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους. Τότε ἡ Δωδώνη, ὅπως ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ναοί, μετετράπη εἰς χριστιανικήν ἐκκλησίαν σχήματος βασιλικῆς, ἡ δέ Δωδώνη ἔγινεν ἕδρα Ἐπισκόπου, πολλάκις ἀναφερομένου εἰς τά πρακτικά τῶν Συνόδων. Τά κατα τάς ἀνασκαφάς εὑρεθέντα νομίσματα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καί τοῦ Κρίσπου, ὡς καί τά σήμερον σωζόμενα ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας, μαρτυροῦν περί τῶν ἀνωτέρω. Ἐπιδραμόντες ὅμως οἱ Γότθοι κατά τό 550 μ.Χ. ὑπό τόν Τοτίλαν κατέστρεψαν καί τήν Χριστιανικήν Δωδώνη καί ἔκτοτε βαθύ σκότος καλύπτει τό περιλάλητον τοῦτο Μαντεῖον.

Σημειώσεις:

α) Ὑποφήτης, (φημί), ὁ ἑρμηνευτής ἤ ἐξηγητής μάλιστα τοῦ θείου θελήματος, π.χ. ἱερεύς ἀγγέλλων τόν θεῖον χρησμόν. Κατά

Σουΐδαν: "ὑποφῆται· ἱερεῖς, προφῆται, χρησμολόγοι", καί καθ' Ἡσύχιον: "ὑποφῆται· μάντεις, προφῆται, ἱερεῖς, διερμηνευταί, χρησμολόγοι".

β) Σελλοί, ἐξ ἀρχῆς κάτοικοι τῆς Δωδώνης, φύλακες τοῦ Μαντείου τοῦ Διός, ἠναγκασμένοι νά διάγουν βίον τραχύν καί ἀσκητικόν.

Ὁ Πίνδαρος ἔχει «Ἑλλοί», ὁ ὁποῖος εἶναι τύπος ἀδελφικός τῆς αὐτῆς λέξεως, συγγενής τῷ Ἕλλην. Ὁ G. Curtins (Griech. Etymol. σ. 548 ἔκδ. ε) ὑπαινίσσεται ὡς ρίζαν τό ῥῆμα ἅλλομαι, πηδῶ, χορεύω, καί συνταυτίζει τούς Σελλούς τῆς Δωδώνης μέ τούς Salii (ἐκ τοῦ Salio) τῶν Ρωμαίων. Πλανᾶται ὅμως, διότι οἱ Σελλοί οὐδέποτε ἦσαν ὀρχησταί θεοί. Ὁ Ἡσύχιος φαίνεται σχετίζων τήν λέξιν πρός τήν ἱεράν τοῦ Διός ἕδραν ἐν Δωδώνῃ. ""Ἕλλα· καθέδρα, καί Διός ἱερόν ἐν Δωδώνῃ". Ὁ Ἀπολλόδωρος λέγει ὅτι "ἀπό τῶν ἑλῶν τῶν περί τό ἱερόν" τῆς Δωδώνης ὠνομάσθησαν οἱ Ἑλλοί καί ἡ Ἑλλοπία.

γ) Τόμαροι ἐκαλοῦντο οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ Πελασγικοῦ Διός, ἐκτός τῶν ἄλλων ὀνομασιῶν: ὑποφῆται καί Ἑλλοί ἤ Σελλοί, ἐξ ὧν βραδύτερον προῆλθε τό ὄνομα τῶν Ἑλλήνων. Κατά Στράβωνα (2, 328), "ἀπό τοῦ Τομάρου τούς ὑπό τῶν ποιητῶν λεγομένους ὑποφήτας τοῦ Διός, οὕς καί ἀνιπτόποδας χαμαιεύνας καλεῖ, Τομάρους φασί λεχθῆναι". Τό ὁμηρικόν χωρίον, περί τοῦ ὑπό τούτου λεγομένου φόνου τοῦ Τηλεμάχου λέγει:

" Ὦ φίλοι, οὐκ ἄν ἐγώ γε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον· δεινόν δέ γένος βασιλήιόν ἐστιν κτεέμεν· ἀλλά πρῶτα θεόν εἰρώμεθα βουλάς. Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διός μεγάλοιο θέμιστες, αὐτός τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνωξω· εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα".

ἤτοι:

""Ὦ φίλοι, τόν Τηλέμαχον δέν ἤθελα φονεύσει· καί γενεάν βασιλικήν εἶναι βαρύ νά σβύσῃς· ἀλλ' ὅμως νά ἐρευνήσωμε τήν θεία γνώμη πρῶτα, καί ἄν τοῦ μεγάλου τοῦ Διός οἱ ὁρισμοί τό στέργουν, πρῶτος ἐγώ φονεύω τον καί ὅλους τούς ἄλλους σπρώχνω· καί, ἄν τό ἐμποδίζουν οἱ θεοί, νά παύσπτε σᾶς λέγω".

Τό ἐν στ. 403 Θέμιστες ἀρχαῖοί τινες ἑρμηνευταί τοῦ ποιητοῦ ἀντικαθίστων διά τῆς λ. τομαροί· *"βέλτιον γάρ εἶναι* (λέγει ὁ Στράβων) *τομούρους ἤ θέμιστας γράφειν· οὐδαμοῦ γοῦν τά μανεῖα θέμιστας λέγεσθαι παρά τῷ ποιητῇ, ἀλλά τάς βουλάς καί τά πολιτεύματα καί νομοθετήματα".* Ἀλλ' ὁ ἴδιος Στράβων προτιμᾷ μᾶλλον τήν ὑπό τῶν ἀρχαίων ἑρμηνευτῶν διατηρηθεῖσαν γραφήν *θέμιστες*, καί οὐχί τήν τῶν νεωτέρων τομοῦροι ("οἱ μέν οὖν νεώτεροι λέγουσι Τομούρους, (παρ' Ὁμήρῳ δ' ἀπλούστερον δεῖ δέχεσθαι θέμιστας"). Ἑρμηνεύων δ' ὁ Στράβων τό ὄνομα Τόμουροι φαίνεται θεωρῶν αὐτό "ἐπιτετμημένον", ἤτοι συγκεκομμένον τύπον, ὡς φαίνεται, τοῦ τομοῦραι ἤ τομορουρός (ἤ τομαυρωρός κατά τό θυρωρός, πυλωρός, ἐκ τοῦ ὤρα-φροντίς οὖρος=ἐπιστάτης). Κατά τόν Εὐστάθιον, τομοῦραι=χρησμοί, τομοῦροι=ἀοιδοί. Καθ' Ἡσύχιον, τόμουρος, προφήτης, ἱερεύς, οἰωνοσκόπος, διάκονος. τό γεγονός εἶναι ὅτι δέν ἀποδεικνύεται ἡ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὕπαρξις τῆς λ. τομοῦρος σημαινούσης χρησμοδότης καί εἶναι αὕτη κατασκεύασμα τῶν ἀρχαίων ἑρμηνευτῶν τοῦ Ὁμήρου. Ἐπίσης, δέν ἀποδεικνύεται ἄν ἐκ τοῦ Τομοῦρος (χρησμοδότης) προῆλθε τό ὄνομα τοῦ ὄρους Τόμαρος ἤ ἄν, τοὐναντίον, ἐκ τοῦ ὄρους Τόμαρος ἐπλάσθη τό Τομοῦρος. Συνεπῶς δέν εἶναι δυνατόν νά σχηματισθῇ ἀσφαλής γνώμη περί τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ ἑνός ἤ τοῦ ἄλ-

λου τῶν δύο τούτων ὀνομάτων.

29. *"ἦ ῥα καί ἀγκάς ἔμαρπε Κρόνου παῖς ἥν παράκοιτιν· τοῖσι δ' ὑπό χθών δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδέ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον πυκνόν καί μαλακόν, ὅς ἀπό χθονός ὑψόσ' ἔεργεν. τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπί δέ νεφέλην ἕσσαντο καλήν χρυσείην. στιλπναί δ' ἀπέπιπτον ἕερσαι".*

30. (Εἰκ. 7). Κολοσσιαία προτομή τῆς Villa Ludovisi, εἰς τήν ὁποίαν βλέπομεν τήν τελειοτάτην εἰκόνα τῆς Ἥρας, ἡ ὁποία μᾶς ἔμεινεν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος. "Εἰς τήν προτομήν ταύτην, λέγει ἕνας λεπτός ἐκτιμητής τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ὁ E. Vinet, ἀνήκει ἡ τιμή ὅτι μᾶς δεικνύει τήν πραγματικήν ἑλληνικήν Ἥραν. Οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, σημεῖον χαρακτηριστικόν, τό σοβαρόν ἐκεῖνο στόμα, ἡ κόμη ἐκείνη ἡ ἑνωμένη ὑπό πλούσιον διάδημα διά νά πλαισιώσῃ μέ τούς κανονικούς βοστρύχους της τό τελειότερον ᾠοειδές πρόσωπον, ἡ ἐπιβλητική γαλήνη τῆς ἁγνῆς καί ἐξαισίας ἐκείνης καλλονῆς, πάντα ταῦτα ἐκπλήττουν, συναρπάζουν καί ἐπιβάλλουν τόν θαυμασμόν. Πρό τοῦ τελείου τούτου ἔργου, τά ὀνόματα τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ Ἀλκαμένους, τοῦ Πραξιτέλους, οἱ ὁποῖοι ἐκ περιτροπῆς ἐδημιούργησαν τό ἰδεῶδες τῆς Ἥρας, ἔρχονται εἰς τά χείλη τοῦ θεατοῦ". (Μυθολογία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὑπό P. Decharme).

31. Εὔβοια, ἀρχαῖον ὄνομα μικροῦ ὄρους κατά τά Β.Α. τῆς Ἀργολίδος πρός τήν Κορινθίαν, δαψιλοῦς εἰς νομάς, εἰς τούς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ μέγας ναός τῆς Ἥρας, Ἡραῖον καλούμενος (Στράβ.).

32. Κατά τόν Π. Γεννάδιον, ὁ ἀστερίων οὗτος κατά πᾶσαν πιθανότητα ἀναφέρεται εἰς τό φυτόν, τό ὁποῖον μνημονεύει ὁ Διοσκουρίδης ὑπό τό ὄνομα ἀστήρ Ἀττικός, καί διά τό ὁποῖον γράφει (IV 119): *"ἀστήρ Ἀττικός, οἱ δέ βουβώνιον καλοῦσι· ῥαβδίον ξυλῶδες, ἐπ' ἄκρου ἔχον ἄνθος μήλινον ὥσπερ ἀνθεμίδος, κεφάλιον περισχιδές, ἔχει δέ φυλλάρια ἀστέρι ὅμοια· τά δέ περί τόν καυλόν φύλλα ὑπομήκη καί δασέα".* Σχετικῶς μέ τάς ὀνομασίας, τῆς πόας ταύτης ὁ Διοσκουρίδης προσθέτει: "ἀστίρ Ἀττικός· οἱ δέ ἀστερίσκος, οἱ δέ ἀστέριον, οἱ δέ βουβώνιον, οἱ δέ ὑόφθαλμον, Ρωμαῖοι ἰγγυνάλις, Δάκοι ῥαθιβίθα". Ὠνομάζετο δέ βουβώνιον, διότι, κατά τόν Διοσκουρίδην, "ἁρμόζει δέ καταπλασσόμενον ὑγρόν πρός βουβώνων φλεγμονήν, ξηρόν δέ ἀναιρεθέν τῇ ἀριστερᾷ χειρί ὑπό τοῦ ἀλγοῦντος καί περιαφθέν τῷ βουβῶνι ἀπαλλάσσει τῆς ὀδύνης".

Κατά τόν Χελδράϊχ, εἰς τόν ἀστέρα Ἀττικόν τοῦ Διοσκουρίδου ἀναφέρεται πιθανῶς τό νεκράνθεμον τό ἀρουραῖον (Calendula arvensis), κν. ἀδράχτι τῆς γρηᾶς, ἐτήσιον ζιζάνιον, βαφικόν καί κοσμητικόν, ἀπαντῶν θεραπευόμενον ὑπό πολλάς ποικιλίας, ὀνομαζομένας ὑπό τῶν κηπουρῶν μας νεκρολούλουδα.

33. Παλαίφατος, αἰγύπτιος ἤ ἀθηναῖος γραμματικός, συγγράψας "Αἰγυπτιακήν Θεολογίαν", "Μυθικῶν Βιβλίων Α", "Λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων" κ.ἄ.

34. Ἡ Ἰώ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἰνάχου, εἶναι συγχρόνως ἱέρεια καί ἀντίζηλος τῆς Ἥρας, τῆς μεγάλης θεότητος τοῦ Ἄργους. Παραδίδεται εἰς τόν ἔρωτα τοῦ Διός, ὁ ὁποῖος καταμαγεύεται ἀπό τά παρθενικά θέλγητρά της. Ἀλλά μίαν ἡμέραν καταλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφόρῳ ὑπό τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία διά νά τόν ἐκδικηθῇ μεταμορφώνει τήν Ἰώ εἰς δάμαλιν, τῆς ὁποίας τήν φύλαξιν ἐμπιστεύεται εἰς τόν βουκόλον Ἄργον (Αἰσχ., Ἱκέτ. στ. 291-303). Οὗτος προσδένει τήν Ἰώ μέ τούς κλάδους τῆς ἐλαίας, ἡ ὁποία ἐφύετο εἰς τό ἱερόν τῶν Μυκηνῶν καί τά ἄγρυπνα βλέμματά του δέν ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτήν. Ἐν τούτοις, ὁ Ζεύς διατάσσει τόν Ἑρμῆν ν' ἀποσπάσῃ τήν δάμαλιν ἀπό τήν ἐπιτήρησιν τοῦ

φοβεροῦ της φύλακος. Ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν θεῶν πλησιάζει καί βλέπων ὅτι δέν δύναται νά ἐπιτύχῃ διά τῆς πανουργίας, μεταχειρίζεται τήν βίαν. Κατά διαφόρους παραδόσεις, διατρυπᾷ τόν Ἄργον διά τοῦ ξίφους του, ἤ τόν φονεύει διά λίθου ἤ καί τοῦ ἀποκόπτει τήν κεφαλήν ἀφοῦ πρῶτον τόν ἀπεκοίμισε μέ τούς ἤχους τοῦ αὐλοῦ. Ἡ Ἰώ, διαφυγοῦσα τόν φύλακά της, ἀνακτᾷ πρός στιγμήν τήν ἐλευθερίαν της. (Ἀπολλοδ. II, I, 3, Ὑγῖν. Μυθ. 145. Ὀβίδ. Μεταμ. I, 722). (Μυθολογία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὑπό P. Decharme).

35. Ὁ Φώτιος λέγει ὅτι τά Ἡροάνθια ἦσαν λαμπρά γυναικεία ἑορτή, ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατά τό ἔαρ.

36. Ἐντεῦθεν ὁ ποταμός οὗτος ὠνομάζετο "Παρθένιος" καί ἡ νῆσος Σάμος "Παρθενία".

37. Δυσαής (δυς)-, ἀχώριστον προθεματικόν μόριον, ἀντίθετον τοῦ εὖ, καί τοῦ ἄημι=πνέω δυνατά, ἐπί ἀνέμων), ὁ κακῶς πνέων, θυελλώδης.

38. Μαιμάκτης, ἐπίκλησις τοῦ ἐν Ἀθήναις λατρευομένου Διός, συμβολίζουσα τήν ταραχώδη καί εὐμετάβλητον ἐποχήν τοῦ ἔτους, καθ' ἥν ἀρχίζει ὁ χειμών. Σφοδρός, λάβρος, θυελλώδης, κατ' ἀντίθεσιν πρός τόν Μειλίχιον Δία. Τό Μαιμάκτης, παράγεται ἐκ τοῦ μαιμάσσω=μαιμάω, προθυμοποιοῦμαι, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, κινοῦμαι μετ' ἀκράτου ἐπιθυμίας πρός ὅ ἐπιθυμῶ, λαχταρῶ. Παρά Σουΐδᾳ: *"μαιμάζει, σφύζει, κλονεῖται, πηδᾷ, κυματοῦται, καχλάζει, καταδαπανᾶται, καταναλίσκει".*

Ἀπαντᾷ καί μαῖμαξ, ταραχώδης, παρ' Ἡσυχίῳ μαίμακτος καί παρά Φωτίῳ μαίμακτον, τό "χαλεπόν καί δύσμαχον".

39. Ἐκ τοῦ fulgur ἤ fulgor=ἀστραπή.

40. Ἐκ του fulmen=κεραυνός.

41. (Εἰκ.9) Ὁ Κρητογενής Ζεύς, ὄρθιος, κρατῶν τόν κεραυνόν μέ τήν ὑψωμένην δεξιάν χεῖρα, καί τόν ἀριστερόν βραχίονα κεκαλυμμένον μέ τόν πέπλον του· πέριξ του οἱ ἑπτά ἀστέρες τῆς Μεγάλης Ἄρκτου. Ἐν περιγράμματι: ΤΑΝ ΚΡΗΤΑΓΕΝΗΣ. (Εἶναι ἡ ἀντίστροφος ὄψις ὀρειχαλκίνου νομίσματος τοῦ αὐτοκράτορος Διομιτιανοῦ, κοπέντος ἐν Κρήτῃ). Ἡ λέξις ΤΑΝ εἶναι ἡ κρητική μορφή τοῦ φοινικικοῦ ὀνόματος ΖΑΝ, ἀντί ΖΕΥΣ (Ἴδε Nouvelle galerie mythologique, σ. 19-20). (Histoire des Grecs, par V. Duruy).

42. Ἐκ τοῦ tono=βροντῶ: aedes Jovis tonantis, ὁ ἐν Ρώμῃ ναός τοῦ Διός τοῦ βροντησίου, κατ' ἐπιγραφάς, ἤ τοῦ βροντῶντος, κατά Δίωνα Κάσσιον.

43. Ἐκ τοῦ Sequor=ἕπομαι: Dii Secundi, οὔριοι, εὐμενεῖς θεοί.

44. Ἐκ τοῦ fluo=ῥέω. Καί ἡ Ἥρα ἐκαλεῖτο Fluonia ἤ Fluvonia, ὡς καταστέλλουσα τήν τῶν τεξασῶν αἱμόρροιαν.

45. Ἐκ τοῦ styx=Στύξ.

46. Ἐκ τοῦ elicio=ἐξάγω, κατάγω, (διά μαγικῆς ἐπῳδῆς, κ.τ.λ.). Elicius, ὁ ἐπαγόμενος ἤ Ζεύς καταιβάτης (Ov. Fast. III, 327. Πλουτ. Νουμ. 15).

47. Ἐκ τοῦ liber=ἐλεύθερος. Liber, ἐπίθετον τοῦ Διός καί τοῦ Διονύσου, Λυαῖος, Ἐλευθερεύς.

48. Ἐκ τοῦ daps, δαίς, θοίνη, εὐωχία (ἡ γινομένη πρός τιμήν θεοῦ).

49. Ἐκ τοῦ Luceo=φωτίζω, φέγγω, λάμπω. Juno Lucina, Ἥρα φωσφόρος κατά Διον. Ἀλ. 4, 15. Κατ' ἄλλους, ἡ Εἰλείθυια καί κατ' ἄλλους, ἐπίκλησις τῆς Ἀρτέμιδος.

50. Juno Pronuba. Γαμηλία, Τελεία, Ζυγία Ἥρα· ἐκ τοῦ pro-nubo, καλύπτω, νυμφεύω.

51. Ἐκ τοῦ matrona (mater-μήτηρ), ἰθαγενής γαμετή, σεμνή καί ἔντιμος γυνή, οἰκοδέσποινα.

52. Πέλανος, μῖγμα τι ἐξ ἀλεύρου, μέλιτος καί ἐλαίου, προσφερόμενον τοῖς θεοῖς, ἱκανῶς ὑγρόν ὥστε νά δύναται νά χυθῇ καί καιόμενον ἐπί τοῦ βωμοῦ.

53. *"Σοί τῷ πάντων μεδέοντι χοήν, πέλανόν τε φέρω, Ζεύς εἴτ' Ἀΐδης ὀνομαζόμενος στέργεις... σύ γάρ ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις σκῆπτρον τό Διός μεταχειρίζων χθονίων θ', Ἀΐδη, μετέχεις ἀρχῆς".*

ΔΙΑ ΝΟΜΟΥ!

Η ΙΔΕΟΛΑΤΡΙΚΗ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ - ΠΝΕΥΜΑΤΟΔΟΞΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΕ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΓΝΩΣΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝ.Α.Ι.Σ.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τῆς 28ης Φεβρουαρίου 2006 *ἀναγνωρίζει*, δηλαδή **καθιστᾶ γνωστή θρησκεία τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Θρησκεία,** καί **μᾶς δίνει τό δικαίωμα τῆς λειτουργίας της ἐντός τῆς σύγχρονης ἑλληνικῆς πραγματικότητας.** Οἱ θρησκευτές μας - καί ὄχι πιστοί - μποροῦν, λοιπόν, εἰς τό ἑξῆς νά τιμοῦν μετά πάσης νομιμότητας καί αὐστηρά στά πλαίσια τῆς εὐπρέπειας, τούς Θεούς τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, πού εἶναι βεβαίως οἱ δώδεκα Θεοί τοῦ Ὀλύμπου, καθώς καί ὅλους τούς ὑπόλοιπους θεούς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου ἐνῶ τιμῶνται ἀκόμη οἱ ἥρωες καί οἱ πρόγονοι.

Ἡ θρησκευτική πρακτική διενεργεῖται ἐντός εὐκτηρίου οἴκου ἤ στούς ἱερούς τόπους τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, πάντα σέ συνεννόηση καί κατόπιν ἀδείας τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν. Τό τελεστικό μέρος περιλαμβάνει ὕμνους, εὐχές, ἀναίμακτες θυσίες (καρπούς, θυμιάματα, ἄνθη κ.ἄ.), καθώς καί δρώμενα. Ἡ ἕδρα τοῦ Σωματείου λειτουργεῖ καί ὡς εὐκτήριος οἶκος (δηλαδή, χῶρος λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων), σύμφωνα μέ τήν δικαστική ἀπόφαση. Καί ἐπειδή πιστεύουμε πώς ὅλοι ἀναγνωρίζουμε ὡς πολιτισμένοι καί σύγχρονοι πολίτες τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, γι᾿ αὐτό καί παρακαλοῦμε θερμά, ὅταν γίνονται ἀναφορές στούς θρησκευτές μας νά μή χαρακτηρίζονται μέ ἄστοχους ἤ καί μειωτικούς χαρακτηρισμούς, ἀλλά νά προτιμᾶται **ὁ ἐπίσημος νομικός ὅρος: ""Ἕλληνες Ἀρχαιόθρησκοι".**

Ντ. Πέππα

ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΑ 2006

Τήν Κυριακή 2 Ἰουλίου 2006, τό Ἰδεοθέατρον σέ συνεργασία μέ τήν Ἕνωση Πολιτῶν *Ἀμφικτύονες Λαμίας*, τά σωματεῖα ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ καί ΕΛΛΗΝ.Α.Ι.Σ. καθώς καί μέ τήν συμμετοχή συλλόγων καί ὀργανώσεων ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα ἀπέδωσαν τιμή στούς Ἕλληνες Ἥρωες 300 ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ καί 700 ΘΕΣΠΙΕΙΣ καί κατά τά πάτρια καί εἰωθότα, ἐτέλεσαν θρησκευτική τελετή εἰς τήν ἱερήν των μνήμην. Τόν πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ἡ καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Μ. Τζάνη - Ἀθηνᾶ.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ ΣΤΟΝ ΒΩΜΟ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ ΕΜΕΙΝΕ ΣΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΕΔΕΙΞΕ ΚΑΙ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟΝ ΗΡΩΙΚΟ ΔΡΟΜΟ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ...

Τιμοκατάλογος 2006 — Τιμές μέ ΦΠΑ 4,5%

Ἐκδόσεις ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ Ἑλληνικός Δρόμος * Ραδάμανθυ Ἀναστασάκη - Ε. Γαβρᾶ
Στουρνάρη 57 Ἀθῆναι Τηλ.: 2105237543
http://www. ideotheatron.gr * e-mail: ideotheatron@ideotheatron.gr

Ἀρχαία Ἑλληνική Γραμματεία

Ὁμήρου:	ΙΛΙΑΣ	62,70
Ὁμήρου:	ΟΔΥΣΣΕΙΑ	62,70
Ὀρφέως:	ΥΜΝΟΙ (κυκλοφορεῖ καί διπλό CD μέ ἀπαγγελία ὅλων τῶν Ὕμνων στά ἀρχαῖα ἑλληνικά)	12,54
Ὀρφέως:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ - ΛΙΘΙΚΑ	12,54
Ἐμπεδοκλέους:	ΑΠΑΝΤΑ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ	12,54
Πινδάρου:	ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΑΠΑΝΤΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΙ - ΝΕΜΕΟΝΙΚΟΙ - ΠΥΘΙΟΝΙΚΟΙ - ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΟΙ	28,22
Σόλωνος:	ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ	17,77
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ (κυκλοφορεῖ καί ἠχογραφημένο ὅλο τό ἔργο σέ μετάφραση)	12,54
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ - ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (καί ἠχογραφημένο σέ μετάφραση)	8,36
Πλάτωνος:	ΠΟΛΙΤΕΙΑ (περίληψις)	....
Πτολεμαίου:	ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ - ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ	....
Πορφυρίου:	ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ ΑΝΤΡΟΥ	9,41
Πορφυρίου:	ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (διδακτορική διατριβή Ἀ. Γεωργιάδου)	8.36
Λουκιανοῦ:	ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ - ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΗΛΙΑΝΘΡΩΠΟΥΣ)	7,32
Κέβητος:	ΠΙΝΑΞ - ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ	8,36
Ἰαμβλίχου:	ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ	12,54
Ἰαμβλίχου:	ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ἤ περί Θεουργίας	35,53
Σαλουστίου:	ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ	9,40
Ἰουλιανοῦ:	ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ - ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΗΛΙΟΝ	12,54
Ἰουλιανοῦ:	ΤΑ ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ (Ἰουλιανοῦ τοῦ Χαλδαίου ἤ τοῦ Θεουργοῦ)	18,81
Ἱεροκλέους:	ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	12,54
Πυθαγορείων:	ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑ - ΓΝΩΜΑΙ ΧΡΥΣΑΙ	12,54
Πλήθωνος:	ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ ΜΑΓΩΝ	7,32
Φιλοσόφων-Μυσταγωγῶν:	ΥΜΝΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ (Σχόλια - ἐπιμ. Π. Γράβιγγερ) (Ὁμήρου - Πρόκλου - Ἑρμοῦ Τρισμεγίστου - Πυθαγορείων - Μαγικαί Ἐπικλήσεις - Συνεσίου)	17,76
Πρόκλου:	ΣΤΟΙΧΕΙΩΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ	....

Γλῶσσα

Ἀρβανιτοπούλου:	ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ	19,86
Ἡ. Νικολούδη:	ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ	12,54
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ	10,45
Ἀ. Χαλᾶ:	Η ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ	7,32

Θρησκεία - Μυθολογία - Μυστήρια

Δ. Καλλέργη:	ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ	15,68
Δ. Καλλέργη:	ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Κρητικά - Μαντεῖα - Ὀλυμπία - Δελφοί - Δωδώνη - Ἄργος)	10,45
Πάπυρος Αἰγυπτιακός:	Η ΜΥΗΣΗ ΣΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ (ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ)	7,32
Κ. Κουρτίδου:	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Καβείρια - Διονύσια - Ὀρφικά - Ἐλευσίνια)	16,72
Σ. Μπογδάνου:	ΤΑ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ (Θεσμοφόρια - Διονύσια - Ἐλευσίνια)	....
Σ. Πιμπλῆ:	ΤΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ	7,32
Γ. Βογιατζῆ:	ΚΟΥΡΗΤΕΣ - ΔΕΡΒΙΣΣΙΔΕΣ	8,36
Γ. Βογιατζῆ:	ΟΡΦΕΥΣ - ΠΑΓΓΑΙΟΝ - ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΣ	8,36
Κ. Κακούρη:	ΤΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ (Διδ. διατριβή γιά τά Ἀναστενάρια καί τά Μυστήρια τοῦ Διονύσου)	18,81
Ἰ. Κακριδῆ:	ΑΡΑΙ (Οἱ Κατάρες καί οἱ Προσευχές στήν Ἑλληνική Μυθολογία)	12,54
C. Dupuis:	Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	9,41
Ἰ. Ἀναγνώστου:	ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ	....
Ἐ. Φλάμου:	ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΑ (Περιγραφή μυητικῆς δοκιμασίας)	15,68
Ἀσημακόπουλου:	ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ (Ἀποσυμβολισμός τοῦ Θηβαϊκοῦ κύκλου)	7,32

Μυσταγωγία - Πυθαγορισμός

Νεοπυθαγόρειος Φιλόσοφος-Μυσταγωγός

Σ. Νάγου:	Ο ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ	12,54
Σ. Νάγου:	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ	7,32
Σ. Νάγου:	ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΑΚΡΕΟΦΑΓΙΑΣ	9,41
Σ. Νάγου:	ΘΕΟΣ Ἤ ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ - Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	17,77
Σ. Νάγου:	Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ	19,86
Λ.Τάκα:	ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ (Βασισμένο στήν Διδασκαλία τοῦ Σ. Νάγου)	10,45
Ἰ. Βασιλῆ:	ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΟΥ	13,59
Π. Δρακούλη:	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΙΟΝΟΜΙΑΣ	10,45
Π. Δρακούλη:	ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ	12,54
Ἀδριανόπουλου:	ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	9,41
Ἀδριανόπουλου:	Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ	18,81
Δ. Καλλέργη:	ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ, Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ	7,32
Δ. Καλλέργη:	Ο ΥΜΗΤΤΟΣ - ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ	7,32
Ν. Παράσχη:	Η ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ - ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ	7,32
Π. Γράβιγγερ:	Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ	45,98
Π. Γράβιγγερ:	Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΔΟΝΗΣΕΩΝ	15,67
Γ. Σακελλαρίου:	ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ	26,13
J. Mallinger:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ - ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΣΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ	13,58
Π. Βασιλειάδου:	Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ	10,45
Ἰ. Μιχαήλ:	Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7 (Ο ΙΕΡΟΣ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ)	13,59

Μελλοντολογικά

Π. Ντῆναχ:	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ (Η Πλατωνική Πολιτεία τό 4000 μ.Χ.)	62,70
Ν. Ρόμπινς:	ΤΕΛΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ - ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΗ ΓΗ	15.68

Φιλοσοφία - Ψυχολογία

Ἀδριανόπουλου:	ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ - ΟΡΦΙΣΜΟΣ	17,77
Δ. Ἰωαννίδη:	Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ	....
Σ. Ἰωαννίδη:	ΟΙ ΠΥΘΑΓΟΡΙΔΕΣ	
Π. Καραγιάννη:	ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ	31.35
Λαμπροπούλου:	ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ - ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ	8,36
Ἄ. Κελεσίδου:	ΣΠΟΥΔΕΣ ΨΥΧΗΣ (Οἱ θέσεις τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων γιά τήν Ψυχή)	11,50
Ἄ. Κελεσίδου:	ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ (Ἡ ζωή καί τό ἔργο τῶν Προσωκρατικῶν)	11,50
Ἀ. Τανάγρα:	Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	25,08
Μ. Μάκρα:	ΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ	10,45

Ἱστορικά

Στασινοπούλου:	Η ΑΣΠΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ	8,36
Ε. Βαλλερᾶ:	ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΑΘΛΗΤΡΙΕΣ	20,90
Ε. Σταμάτη:	Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ	———
Μ. Μάκρα:	ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	8,36

Κ. Ρούπη:	ΕΡΜΑ	10,45
Κ. Ρούπη:	ΟΛΒΙΟΝ	7,32
Κ. Ρούπη:	ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΗ ΕΠΤΑΛΟΓΙΑ	10,45

Παιδικά

Ν. Ἐλάτου:	Ο ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΕΝΗ	12,54
Κωνσταντινίδη:	ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ	7,32
Μ. Μάκρα:	ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ	9,41

Ξενόγλωσσα

Dido Kallergi:	ANCIENT HELLENIC MYSTERIES	20,90
Rickerson A.Reese:	ANCIENT GREEK WOMEN ATHLETES	10,45

Δ. ΛΙΑΝΤΙΝΗ: ΓΚΕΜΜΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΑ, ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟ, ΝΗΦΟΜΑΝΗΣ, ΧΑΣΜΑ ΣΕΙΣΜΟΥ, ΕΞΥΠΝΟΝ ΕΝΥΠΝΙΟΝ, ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΑΓΩΓΗΣ

ΑΦΙΣΕΣ: ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ - ΥΓΕΙΑ 4,00 * ΕΡΩΦΑΝΗΣ 4,00

Ἠχογραφημένα κείμενα Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας σέ μετάφραση καί ἀρχαία ἑλληνική μουσική.

Ὀρφέως:	ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ	29,75
Πλάτωνος:	ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ	20,23
Πλάτωνος:	ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ	20,23
Ἐνωδών:	ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ	20,23

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑ - ΥΓΕΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΟΛΑΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ ΣΕ 2 ΤΟΜΟΥΣ ΕΚΑΣΤΟΣ 41,80 Ε

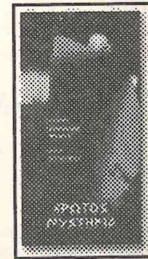
ΕΝΩΔΩΝ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ - ΦΑΙΔΡΟΣ ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

http://www. ideotheatron.gr

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ * Τηλ.: 210 52.37.543

ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

Ἐπειδή ἡ ἀρχαία Ψυχή ζεῖ μέσα μας ἀθέλητα κρυμμένη, καί θεραπεύει ἀπό πάντα καί γιά πάντα τόν ΗΛΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ -ὁραματιζόμενη τήν ἐγκαθίδρυση τῆς Ἀληθείας, Ἰσότητος, Ἐλευθερίας, Γνώσεως καί Ἁρμονίας σέ ὅλο τόν κόσμο, - ἀκολουθῶντας τήν ἀρχαία Ὀρφικοπυθαγόρεια παράδοση - συστήσαμε μέ τίς ἀρχές αὐτές τό Σωματεῖο ΑΘΗΝΑ ΥΓΕΙΑ.

Σκοποί τοῦ Σωματείου μας εἶναι:

1. Ἡ ἔρευνα, μελέτη, παρουσίαση, ὑποστήριξη καί διάδοση τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, θρησκείας, φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, ἱστορίας, γραμματείας, παιδείας, γλώσσας, τέχνης καί τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ τρόπου ζωῆς (εὖ ζῆν, ζῆν κατά φύσιν), καθώς καί ἡ (στή σύγχρονη ἐποχή) θεωρητική καί βιωματική ἐφαρμογή τῶν ψυχικῶν, κοινωνικῶν καί ἐκπαιδευτικῶν ἐκφράσεων τῶν ἐξ ὅλων αὐτῶν γνώσεων καί διδαγμάτων.

2. Ἡ ὑποστήριξη, προβολή, παρουσίαση καί ἐνεργοποίηση, σέ μή κερδοσκοπική βάση, τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος, μέσα ἀπό τούς πολιτισμικούς θεσμούς, πατρῷα ἑλληνικά ἔθιμα καί παραδοθεῖσες λειτουργίες τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητας, ὅπως προκύπτουν ἀπό τά κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας καί τά μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητας καί ἡ ἕνωση τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καί τῆς παραδόσεως, μέ τή σύγχρονη ἐποχή, μέσῳ θεατρικῶν, πολιτιστικῶν δρωμένων, μέ ἔρεισμα τήν σοφία τοῦ παρελθόντος, τίς προτάσεις, ἐξελίξεις καί ἀνησυχίες τοῦ παρόντος καί τόν ὁραματισμό γιά τό μέλλον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καί τῶν παντοίων κοινωνικῶν θεσμῶν του, ἰδίως στό ἑλληνικό περιβάλλον καί δή αὐτό τῆς νεολαίας.

Τό Σωματεῖο ἔχει ὡς στόχο τήν δημιουργία σχολικοῦ συγκροτήματος καί τήν ἀνέγερση ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θείας Φύσεως.
Πρός τοῦτο καλοῦμε ὅλους τούς Ἰδεολάτρες καί Φυσιολάτρες τῆς Φιλοσοφικῆς Θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, τῆς Πνευματόδοξης Ἑλληνικῆς Παραδόσεως, νά σταθοῦν ἀρωγοί.
Τό Σωματεῖο ἀναζητεῖ ἀκίνητο ἤ οἰκόπεδο γιά τήν πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν του. Δέχεται ἐπίσης δωρεές καί χορηγίες.
Πληροφορίες: Στουρνάρα 57, 104.32 Ἀθήνα. Τηλ.: 210. 52.37.544

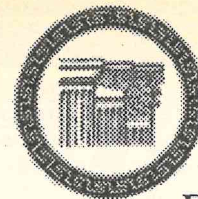
3. Ἡ ἀνάδειξη τοῦ χρηστικοῦ κοινωνικοῦ καί ἐθνικοῦ χαρακτῆρα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν μνημείων, ἔργων καί ἀρχαιολογικῶν χώρων, ἔτσι ὥστε νά καταστοῦν λειτουργικά καί ταυτόχρονα ἐκπαιδευτικά γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί ἰδιαίτερα γιά τούς νέους.

4. Ἡ διεκδίκηση τῆς δυνατότητας ἄμεσης πρόσβασης καί χρήσης τῶν ὡς ἄνω στοιχείων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρχαίου κλασικοῦ πολιτισμοῦ, γιά τήν διενέργεια ἑλληνοπρεπῶν πολιτιστικῶν δρωμένων καί ἐκπαιδευτικῶν προσεγγίσεων καί παρουσιάσεων, μέ ἀπόλυτο ἦθος καί σεβασμό πρός τό πνεῦμα τοῦ περιβάλλοντος καί τό νόμο.

5. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ ἰδεώδους.

6. Ἡ προβολή καί κατανόηση τῆς σημαντικῆς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων καί ἡ χάριν τῆς ἑλληνικῆς παράδοσης καί πολιτισμοῦ διάδοση καί συμβολική υἱοθεσία τους.

Πρός τοῦτο καλοῦμε ὅλους τούς Ἕλληνες, στήν σκέψη, τά συναισθήματα καί τίς πράξεις νά ἐγγραφοῦν φίλοι τοῦ Σωματείου μας καί νά συνδράμουν στίς ἐργασίες μας γιά τήν ἀνάδειξη τῆς θείας πνευματικῆς μας κληρονομιᾶς.

Τί εἶναι τό Ἰδεο-θέατρον; Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας Γλώσσας καί Τέχνης.

Τό ΙΔΕΟ-ΘΕΑΤΡΟΝ δημιουργήθηκε τό 1991 ἀπό τόν ἠθοποιό καί πανεπιστημιακό δάσκαλο Ἀ. Ἀναστασάκη - Ραδάμανθυ. Εἶναι θεατρικός-ἐκπαιδευτικός - ἐκδοτικός ὀργανισμός πού ἔχει ὡς βασικό σκοπό τήν παρουσίαση τῆς Πνευματικῆς Παραδόσεως τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, μέσῳ τῆς Τέχνης, καί εἰδικῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων καί ἐκδόσεων.

❄ **Πραγματοποίησε ἀπό τό 1991-2004 περισσότερες ἀπό 2.000 ἐκδηλώσεις στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, κάνοντας εὐρύτερα γνωστή τήν σημαντική τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης - Ἐπιστήμης - Τέχνης - Φιλοσοφίας - Ἱστορίας καί Θρησκείας. Ἀπετέλεσε κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν ποιοτικώτερη ἀλλά καί μεγαλύτερη ἐκδήλωση σέ κοινωνικό ἐπίπεδο τοῦ νέου ρεύματος τῆς δεκαετίας 1991-2001 γιά τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό.**

❄ Παρουσίασε στό θέατρο ἀπό τό 1991 μέχρι σήμερα σέ θεατρική διασκευή καί σκηνοθεσία Ρ. Ἀναστασάκη τά ἔργα τοῦ Ἀ. Ἀσημακόπουλου: **ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΜΑΘΗΤΕΙΑ, ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΣΤΟΝ ΘΗΣΕΑ καί ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ Πλάτωνος: ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ καί ΦΑΙΔΡΟΣ - Ὀρφέως ΛΟΓΟΙ ΙΕΡΟΙ καί ΥΜΝΟΙ.** Τά ἔργα παρουσιάσθηκαν στόν Λυκαβηττό - Βεάκειο - Κατράκειο, σέ ἀρχαῖα θέατρα καί Φεστιβάλ τῆς Ἀττικῆς, ἀλλά καί σέ περιοδεία σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα. **Ἐπίσης παρουσίασε ὑπό τήν μορφή θεατρικῶν ἀναλογίων μέ ἀναλύσεις καί σχόλια τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ, τό σύνολο τῶν ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ , τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ, τοῦ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, καθώς καί δεκάδες κείμενα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας.**

❄ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1994 δημιουργεῖ τίς **"ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ" στήν Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου** συνεργαζόμενος μέ τό Ἵδρυμα. Παράλληλα διοργανώνει περιηγήσεις σέ Ἀρχαιολογικούς Χώρους καί στά Ἱερά τῶν Ἑλλήνων, στήν Ἑλλάδα ἀλλά καί στό ἐξωτερικό, μέ εἰδικές ξεναγήσεις καί συνέδρια.

❄ **Τόν Ἰούνιο τοῦ 1994 στό θέατρο τοῦ Λυκαβηττοῦ μετά τό τέλος τῆς παραστάσεως "ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ" ἀνακοινώνει τήν δημιουργία μαθημάτων γιά τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Γλῶσσα καί τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1994 ἱδρύει τήν "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ", Ἕνα ὅραμα πού γιά πρώτη φορά ὑλοποιήθηκε στήν Νεώτερη Ἑλλάδα, σέ συνεργασία μέ τήν "Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων". Σκοπός, ἡ διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ καί ἐνηλίκους.** Παράλληλα ἐκδίδει τήν τριμηνιαία τότε, **ἐφημερίδα ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ.** Δύο χρόνια μετά παραιτεῖται διαφοροποιώντας τήν θέση του ἀπό τούς συνεργάτες του..

❄ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1996 **ἀναλαμβάνει τήν ὑποστήριξη προτάσεως Ἱσπανῶν Εὐρωβουλευτῶν γιά τήν καθιέρωση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καί παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, συνεργαζόμενος μέ τό ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ καί συγκεντρώνει 350.000 ὑπογραφές Ἑλλήνων πολιτῶν, τίς ὁποῖες παρουσίασε στήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων.**

❄ Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1996 **δημιουργεῖ τήν ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ γιά τήν διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης σέ παιδιά Δημοτικοῦ διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί Μυθολογίας σέ παιδιά ἀπό 5-15 ἐτῶν.** Παρουσίασε μέ τό παιδικό τμῆμα σέ θεατρικό δρώμενο τήν **Α' ραψωδία τῆς Ἰλιάδος, τήν ραψωδία α' τῆς Ὀδυσσείας, τήν Ἀπολογία Σωκράτους τοῦ Πλάτωνος, τά Ἀργοναυτικά τοῦ Ὀρφέως, τήν Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κ. ἄ.**

❄ Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996 συνεργάζεται στήν δημιουργία τῶν **"ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ"** Ἀρχαῖο Ἑλληνικό Δεῖπνο μέ μουσική, χορό καί φιλοσοφικούς διαλόγους.

❄ Τόν Ἰανουάριο τοῦ 1998 **δημιουργεῖ ἐκδοτικό οἶκο,** παρουσιάζοντας σπανιώτατες μελέτες γιά τήν Ἑλληνική Φιλοσοφία-Μυθολογία - Πυθαγορισμό - Ἀρχαία Θρησκεία - Ὀρφισμό, ἀλλά καί ΟΜΗΡΟ - ΠΙΝΔΑΡΟ - ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ - ΙΟΥΛΙΑΝΟ - ΠΟΡΦΥΡΙΟ κ..ἄ **καί ἐκδίδει τό τριμηνιαῖο περιοδικό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ.**

❄ **ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ:** Πέραν τῶν πολυμόρφων ἐκδηλώσεων μέ θέμα τόν Ἑλληνικό Πολιτισμό, τό Ἰδεοθέατρον δημιούργησε σειρά μαθημάτων μέ πανεπιστημιακούς καθηγητές καί ἐρευνητές: ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ μέ τόν Σ. Θεοδοσίου, ΦΥΣΙΚΗΣ μέ τόν Π. Παππᾶ, - Π. Δημοτάκη, ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ μέ τόν Ν. Πουλιανό, ΑΡΧ. ΕΛ. ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ μέ τόν Δ.. Λέκκα, ΕΥΚΛΕΙΔΙΟΥ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ μέ τόν Β. Σπανδάγο, ΑΡΧΑΙΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟ ΓΙΑΣ μέ τόν Λ. Σαραγᾶ, ΑΡΧ. ΥΜΝΩΔΙΑΣ μέ τόν Ν. Κωνσταντινόπουλο, ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ μέ τήν Ἀλτάνη, ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙ ΚΟΙ μέ τήν Ἀ. Κελεσίδου, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ μέ τόν **Δ. Λιαντίνη.**

❄ **Ὑποστηρίζει τήν διάδοση τῶν ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ τελῶντας ὀνοματοδοσίες σέ κάθε Ἡλιοστάσιο καί Ἰσημερία.**

❄ **Τό ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ ἀπετέλεσε καί ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός μίμησιν, ἀφοῦ πολλοί ἑλληνοπρεπεῖς χῶροι πού δημιουργήθηκαν κατόπιν αὐτοῦ, ἐμιμήθησαν τήν λειτουργία του. Ἐπίσης πολλοί νέοι ἀλλά καί καταξιωμένοι ἐρευνητές καί ἐπιστήμονες ἔγιναν εὐρύτερα γνωστοί διά μέσου τῶν ἐκδηλώσεών του. Μέ τίς πολύμορφες ἐκδηλώσεις του, ἔδωσε γνωσιολογικά ἐναύσματα ἀλλά καί ψυχικά ἐρεθίσματα γιά νά στραφοῦν πρός τήν μελέτη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, Μυθολογίας Θρησκείας καί νά ἀγαπήσουν τό μέτρον καί τό κάλλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος χιλιάδες ἄνθρωποι ἐμπνέοντας τίς συνειδήσεις τους.**

❄ **Στό Ἰδεοθέατρον σήμερα διδάσκονται:**

1. Ὀρφική καί Πυθαγόρειος Μυσταγωγία καί Αὐτογνωσία μέ βάση τά ἀρχαία κείμενα καί τήν ἑρμηνευτική τοῦ νεοπυθαγορείου φιλοσόφου Σ. Νάγου.
2. Πλάτωνας μέ σχόλια τοῦ Πρόκλου.
3. Ὀρφικοί Ὕμνοι - Ἑλληνική Μυθολογία - Θρησκεία.
4. Ἀρχαία Ἑλληνικά γιά παιδιά καί ἐνήλικες.

❄ **Στό Ἰδεοθέατρον, στά Π.Ε.Κ., στό Πανεπιστήμιο ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης διδάσκει τό μάθημα τῆς ΟΡΘΟΦΩΝΙΑΣ - ΑΓΩΓΗΣ ΛΟΓΟΥ - ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ προσφέροντας στούς δασκάλους, καθηγητές, φοιτητές, ἀλλά καί σέ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται, ὀργάνωση νοητικοῦ καί φυσικοῦ λόγου καθώς καί ἔκφραση συναισθημάτων.**

ΣΤΙΣ 21 ΜΑΪΟΥ 2004, ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΩΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΜΕ ΔΡΩΜΕΝΟ ΤΗΝ ΟΡΦΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, ΔΥΝΑΜΙΚΗ, ΑΜΕΣΗ, ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος ... καί Θεός ἦν ὁ Λόγος

Ὅσοι ἀπό ἐσᾶς εἴσαστε ὑποψιασμένοι γιά τό ποῦ ὁδεύει ὁ "οἰκουμενικός πολιτισμός, ὁ πολιτισμός τῆς νέας τάξης πραγμάτων" καί προβληματίζεστε σοβαρά γιά τήν παιδεία τῶν τέκνων σας,

ὅσοι ἀπό ἐσᾶς ἀρνεῖσθε τήν τυφλή βία στίς παιδικές ψυχές ἀπό τήν τηλεόραση, τήν βεβήλωση τῶν Ἑλλήνων ἡρώων... σᾶς προτείνω τήν κλασσική Ἑλληνική Παιδεία!

Κατ' Ἀριστοτέλη τρία εἶναι τά βασικά ὁρμέμφυτα τοῦ ἀνθρώπου. Τό ὁρμέμφυτο τῆς ἐπιβιώσεως, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους καί τῆς μιμήσεως. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διά τῆς μιμήσεως μεγαλώνουμε καί ἐξελισσόμεθα. Προπαντός τά παιδιά! Ἔχουν ἀνάγκη νά μιμηθοῦν πρότυπα φυσικῆς ζωῆς!

Ἐμεῖς προκρίνουμε καί καλλιεργοῦμε τά Ἑλληνικά πρότυπα: τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους. Γιατί ἡ κλασσική Ἑλληνική Παιδεία ἦταν καί θά εἶναι γιά πάντα ἀξεπέραστη. Εἶναι ἡ μόνη πού ἐναρμονίζει τόν ἄνθρωπο μέ τόν ἑαυτόν του, τήν κοινωνία, τήν φύση καί τήν Θεότητα.

Ὁ Προμηθέας στόν Καύκασο, ὁ Ἡρακλῆς στούς Ἄθλους του ἤ ὁ Σωκράτης στό Κώνειο, δέν ἔχουν ἀνάγκη νά τούς λυπηθοῦμε ἀλλά νά τούς μιμηθοῦμε. Ὑπάρχουν καί σήμερα "Λέοντες τῆς Νεμέας" πού πρέπει νά κατανικηθοῦν, "Σταῦλοι τοῦ Αὐγεία" πού πρέπει νά καθαρισθοῦν.

Ὁ σημερινός νέος ἄνθρωπος, ὀφείλει περισσότερο ἀπό ποτέ νά ἐκπαιδευθῆ ὡς "ἥρωας τῆς γνώσεως" καί ὄχι μέσον πληροφορίας. Νά νικήση τά πάθη του, ἀλλά καί τίς "Σειρῆνες" πού ὅλο καί τόν ἀποπροσανατολίζουν ἀπό τόν φυσικό του προορισμό. Νά γνωρίση τίς ἀνθρώπινες ἀξίες καί νά ἀγωνισθῆ γιά νά κατακτήση τόν ὕψιστο προορισμό του. Νά ζήση σύμφωνα μέ τούς θείους νόμους τῆς Φύσεως, τῆς Πνευματικῆς Ἐλευθερίας καί Ἁρμονίας.

Ἐάν θέλετε νά δώσετε ἕνα δυναμικό ἔναυσμα στά παιδιά σας νά ἐξελιχθοῦν νοητικά καί ψυχικά, κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τῶν κλασσικῶν Ἑλληνικῶν προτύπων, χρησιμοποιώντας τήν γνώση καί τήν σοφία τοῦ παρελθόντος, σέ σχέση μέ τήν ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας, γιά νά κάνουν πιό ἀνθρώπινη τήν κοινωνία μας ἀλλά καί νά ὁραματισθοῦν ἕνα καλλίτερο μέλλον, τότε ἡ ἐπιλογή σας εἶναι ἡ **ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ!**

Τό εἰδικό ἐπιμορφωτικό μάθημα - δρώμενο, μέ στόχο τήν γνώση τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, Μυθολογίας καί Φιλοσοφίας καί διά τῆς Μιμήσεως τήν δημιουργία ἑλληνικῶν προτύπων στίς παιδικές ψυχές.

Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης
Διδάσκων στό Πανεπιστήμιο - εἰδικός ἐπιμορφωτής
διευθυντής τοῦ Ἰδεοθεάτρου, τηλ.: 210. 52.37.543

Φίλοι γονεῖς καί κηδεμόνες, θέλετε τά παιδιά σας νά μάθουν τήν ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα, τό δεινότερο ὅπλο γιά τήν πνευματική τους ἀνέλιξη πού θά τούς παράσχει καί ἄριστη προετοιμασία γιά τό γυμνάσιο καί τό λύκειο; Τό μέσον πού θά δομήσει μέ τόν ἰδανικότερο τρόπο τόν ὀρθό λόγο καί τήν μαθηματική σκέψη τους, ἀφοῦ ἡ ἀρχαία ἑλληνική ἔχει καθαρά μαθηματική δομή. Ἕνα μέσον πού ἀποτελεῖ τήν ὑποδομή τῶν νέων Η. Υ., ἐφόσον καί ἡ γλῶσσα τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης εἶναι ἡ ἀρχαία ἑλληνική;

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν τούς κανόνες προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καί νά μάθουν γιά πάντα νά ἀρθρώνουν τέλεια τήν Ἑλληνική, ἐλευθερώνοντας καί ἐκφράζοντας τίς σκέψεις τους καί τά συναισθήματά τους; (Ὀρθοφωνία - Ἀγωγή Λόγου - Ρητορική Τέχνη).

Θέλετε τά παιδιά σας νά μάθουν γιά πάντα τήν φυσιολογική διαφραγματική ἀναπνοή πού θὰ τούς προσφέρη φυσική καί πνευματική ὑγεία, ἀργό καθαρό καί δυνατό λόγο, ἀλλά καί τήν μεγαλύτερη δυνατή λήψη ὀξυγόνου μέ ὅλα τά εὐεργετικά ἀποτελέσματα; (Αἱμάτωση τοῦ ἐγκεφάλου, ἀπάλειψη νοσημάτων τῶν πνευμόνων, τοῦ ἄγχους κ.λπ.).

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τήν μνήμη τους καί νά ἐγχαράξουν βαθειά στόν νοῦ τους τίς γνώσεις καί νά μήν μαθαίνουν "παπαγαλία" τά κείμενα; (Ἡ μνήμη εἶναι ζωντανός ὀργανισμός καί ἐπιδέχεται καλλιέργεια καί ἐκπαίδευση).

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐξασκηθοῦν στήν παρατήρηση, τήν ἀλληλουχία τῶν ἰδεῶν, τήν μελέτη τῶν ἀναλογιῶν, στήν ἀναλυτική καί συνθετική σκέψη, ἀσκούμενοι διά μέσου τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν;

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐμπλουτίσουν τό λεξιλόγιό τους μέ ὅρους ἐπιστημονικούς, φιλοσοφικούς, ποιητικούς, ἀπό τήν πανάρχαια ὁμηρική διάλεκτο - τήν μητέρα ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν - ἀβίαστα καί χωρίς ἐπιπλέον μελέτη στό σπίτι; (Φράσεις καί λέξεις ὁμηρικές, εἴτε αὐτούσιες εἴτε ὡς παράγωγα τίς χρησιμοποιοῦμε καί σήμερα στήν καθομιλουμένη).

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τόν ψυχισμό τους μέ τίς ἀπαράμιλλες εἰκόνες καί παρομοιώσεις τῆς Ἰλιάδος καί τῆς Ὀδυσσείας;

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐναρμονίζουν τίς κινήσεις τοῦ σώματός τους, μέ αὐτές τῶν συναισθημάτων καί τοῦ λόγου τους; (κινησιολογία).

Θέλετε τά παιδιά σας νά διδαχθοῦν ἀπό ἐκείνους πού πιστεύουν διακαῶς, κατέχουν καί ἔχουν κάνει πράξη ζωῆς αὐτές τίς γνώσεις;

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν, νά ἀγαπήσουν καί νά μιμηθοῦν τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους;

Τότε αὐτούς τούς Ἑλληνόπαιδες μέ πολλή χαρά θά τούς δεχθοῦμε κοντά μας, γιά τήν μαθητεία καί τήν ἐκπαίδευση στήν μίμηση τῶν ἀθανάτων Ἑλληνικῶν προτύπων, μαθητές στήν "ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ"

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ 1991

ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ

Κέντρον Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, Γλώσσας καί Τέχνης

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΟΡΦΙΚΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἀπαγγέλλει στά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά ὁ Ραδάμανθυς Ἀναστασάκης

Διπλό CD, Διάρκειας 144΄ -29.75€

Ένα μοναδικό έργο που αποβλέπει στην ορθή εκφώνηση και εκμάθηση των Ύμνων προς όλους τους Έλληνες Θεούς, βοηθώντας την δημιουργία πνευματικού κλίματος, για την επιτέλεση Θεραπείας, Ιερουργίας ή και Θεοφανείας.

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1520/2000 Κ.Ε.Μ.Π.ΑΘ.

Κωδικός 3762

ISSN 1108-832800

